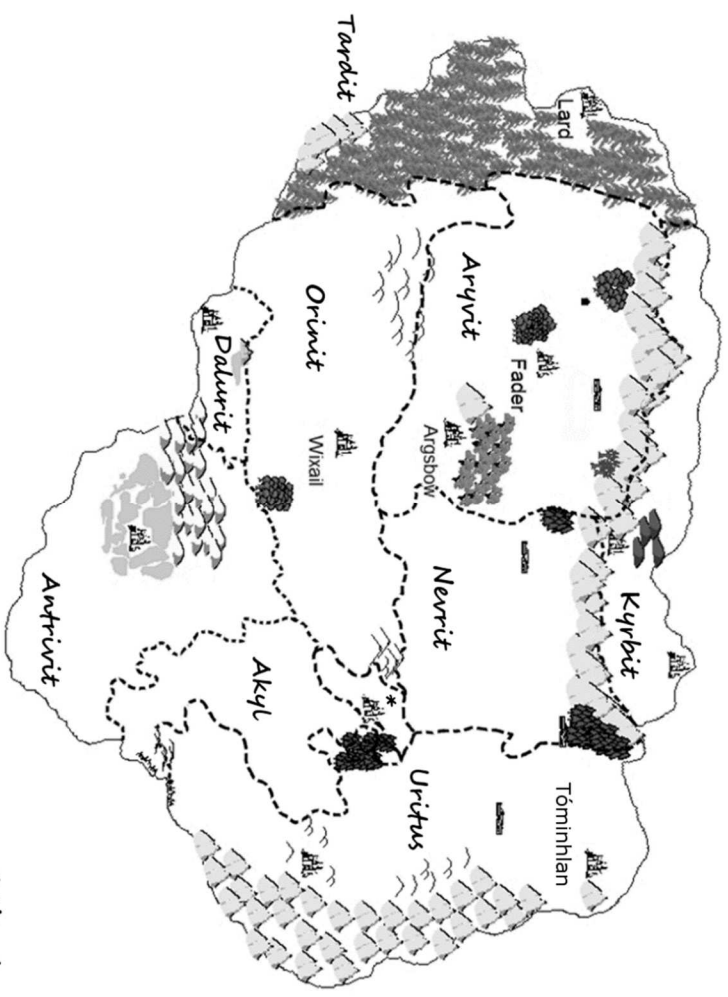

Zapomenuté

Legendy

Nakryl v plamenech

Vavruša Martin

* Narylus

OBSAH

<i>Úvodní slovo autora</i>	5
<i>Prolog: Cesta</i>	12
<i>Kapitola 1.: Neiala</i>	19
<i>Kapitola 2.: Tóminhlan</i>	47
<i>Kapitola 3.: Setkání</i>	84
<i>Kapitola 4.: Tóminh XIII.</i>	98
<i>Kapitola 5.: Zkouška</i>	113
<i>Kapitola 6.: O pivu a táboráku</i>	140
<i>Kapitola 7.: Do jámy lvové</i>	153
<i>Kapitola 8.: Pod rouškou noci</i>	165
<i>Kapitola 9.: Poslední setkání</i>	195
<i>Kapitola 10.: Na sever</i>	226
<i>Kapitola 11.: Smlouva</i>	243
<i>Kapitola 12.: Na prahu osudu</i>	250
<i>Kapitola 13.: Loučení</i>	264
<i>Epilog: Začátek</i>	281

Poděkování..... 286

O autorovi 287

Úvodní slovo autora

Drahý čtenáři,

ještě než se projdeš divokými a nebezpečnými kraji Nakrylu, dovol mi na chvíli zastavit se u jeho stručné historie, tak jak je popsána ve Ztracených Legendách, aby Ti pomohla lépe pochopit některé pasáže této knihy, a ty sis pak mohl užít ničím nerušený čtenářský zážitek.

O Cor Teamol

Prapůvodní místo, kde lidé od nepaměti žili, byla severní polovina ostrova Cor Teamol, ač tehdy ještě nenesl toto jméno. Tu jižní obývali nejrůznější tvorové s magií v krvi, kteří si oblast rozdělili na jednotlivá teritoria. Tam se rychle množili a stále častěji docházelo k útokům na lidi, jak v hranicích jednotlivých teritorií, tak i mimo ně. Lidé je však nechtěli vyhubit pro různé způsoby jejich využití – zvláště maso ohnivých salamandrů bylo velkou pochoutkou. A tak se je pokusili vyhostit na ostrov, jež ležel jen několik dní cesty po moři na jihovýchod. Spolu s nimi tam zůstalo i několik lidí, kteří zatoužili po novém domově, a tak byl osídlen Nakryl.

Na Cor Teamol ovšem zůstalo skryto několik exemplářů od většiny druhů, a tak netrvalo dlouho a nebezpečná teritoria byla opět osídlena svými původními obyvateli. Mnohem větší nebezpečí se však zrodilo na severu země, kde spolu začaly soupeřit dvě bestie silnější než všichni tvorové dohromady. Ledový drak se usídlil na severovýchodním konci v horách, jimž se začalo říkat Ledová tabule, zatímco Ohnivý nearac¹ – tvor vzdáleně se podobající drakům –

¹ Ohnivého nearaca popravdě nikdy nikdo živý neviděl, nebo aspoň o tom nezanechal žádný záznam. Nearaci však v časných letech Nakrylu i Cor Teamol nebyli nijak neobvyklí, ač v době Iryna a trilogie Ztracených Legend už patřili k vymírajícímu druhu. Tělo měli stavěné jako draci, na rozdíl od nich však měli hned dva páry křídel, která proto také byla menší než ta dračí.

obýval sopku na severozápadě. Ti dva se z hloubi duše nenáviděli a svedli spolu spousty a spousty soubojů vysoko na obloze nad domovy lidí, jež se nakonec museli před jejich hněvem ukrýt hluboko do hor na západě.

V nízkých chodbách a bez slunečního svitu začali lidé dorůstat menších rozměrů než jejich druhové žijící pod širým nebem na Nakrylu. Krom toho v horách objevili tajemnou bílou místnost, která jako kdyby se vymykala představám o prostoru a čase. V této síni beze zdí žila v ústraní mocná bytost, jež jim byla v následujících letech užitečnou rádkyní. Později byla známá jako Původní Magie, neboť od ní pocházela síla, která nesla stejné jméno, ale kterou se naučili používat jen lidé, kteří se přestěhovali na Nakryl. Právě tato rádkyně jednoho dne prozradila jejich tehdejšímu králi, že souboj nad jejich hlavami ustal a že nadešel čas, aby se vynořili z podzemí. A tak se lidé pod vedením Korvelína III. vrátili na povrch a založili města na prahu hor. Na počest svého krále, který sebral odvahu a vyvedl je ven, se od toho dne sami nazývali Korvelínovým národem.

O náboženství a vládním zřízení

na Cor Teamol

Náboženství na Cor Teamol se opíralo o víru v to, že králové jsou potomci bohů a jako takoví se po své smrti stanou jejich součástí. Tito bohové se nazývali jako Qverejci či Qverejská rada a skrze žijícího panovníka utvářeli svět do žádoucí podoby (největší pozornosti a obliby se těšil právě Korvelín III., jenž byl oslavován pro svou odvahu, s níž vyvedl Korvelínany zpod hor). Panovník měl tedy mezi

Jejich hlava byla oblejší a ne tolik protáhlá jako u draků. A zatímco draci měli nejrůznější zbarvení a někdy došlo dokonce i k mísení barev, nearacové byli vždy pískově žlutí (což se však netýkalo těch, které stvořila bytost nazývaná Černá Magie – viz dále – a pravděpodobně ani ohnivého nearaca, jemuž jsou běžně ve zpodobněních připisovány rudá a černá).

smrtelníky vždy rozhodující slovo a směřoval zemi ke svým představám. V jeho pravomoci tak bylo například vyhlášení války či uzavření příměří. A kdokoliv měl na krále prosbu, vyhledal jeho pobočníky a požádal o zkoušku, u níž by prokázal, že si slyšení zaslouží. Tato zkouška byla brána jako znamení od všemocných bohů, že záležitost k projednání je skutečně důležitá, a také to tak zpravidla bylo, neboť všechny zkoušky měly charakter náročných až nebezpečných úkolů, a každý, kdo chtěl před krále, si nejprve dobře rozmyslel, jestli mu to za to riziko stojí. Éra králů na Cor Teamol ovšem skončila přibližně ve stejné době jako Aryvova válka na Nakrylu (viz o Irynovi a Magii).

Druhou nejsvrchovanější složku v Cor Teamol tvořila městská rada, která měla na starost běžné každodenní záležitosti – sledovali vývoj obchodů a určovali ceny, soudili spory mezi občany, dohlíželi na nábor a výcvik vojáků, výstavbu nových budov a mnoho dalšího. Prostřednictvím vojska udržovali ve městě pořádek a dbali na dodržování zákonů, které – pokud zásadně neměnily směr, kterým se jejich národ ubíral – také sami vyhlášovali. Král měl vůči všem jejich zákonům právo veta, ačkoliv v celé historii není znám jediný případ, kdy by je využil.

O Nakrylu

Zatímco se Cor Teamol vyvíjel svou cestou, na Nakrylu začaly jeho vlastní dějiny, ve kterých se brzy zapomnělo na kořeny lidstva i celého osídlení ostrova. Lidé zbudovali mnohá města, aby se mohli bránit tvorům, kterým se na Nakrylu naštěstí zdaleka tolik nedařilo, nicméně stále zůstávali nebezpečím. Na rozdíl od Korvelínova národa se však snažili také svá města zvelebovat, a zatímco na Cor Teamol vše dýchalo silou a strachem, Nakrylané budovali svá města do krásy.

Strach z neznáma a z tvorů ale nezastavily hradby a neustal ani poté, co jeden muž přišel na to, že dokáže pouhými slovy provádět

činy, které se vymykají chápání. Aniž by tušil, že síla pochází od bytosti, jíž za tisíce let objeví Korvelíňané na svém ostrově, začal jí učit i lidi kolem sebe a zjistil, že tento dar mají jen někteří. Tak byla na Nakrylu objevena síla, jež později dostala jméno původní magie.

Všechny obavy opadly až o mnoho let později, kdy se muž jménem Wasder vydal na průzkum a objevil sestru Původní Magie, která si ho brzy získala na svou stranu. Pro svou podobu a smrt a žal, jež v následujících dnech způsobila, si získala jméno Černá Magie. Tímto momentem započala na Nakrylu více než pět tisíc let trvající válka, během níž vznikala i zanikala řada států, nejčastěji se však drželo deset nejsilnějších, které vznikly už v prvních okamžicích války. Jejich názvy a hranice se za roky války natolik vžily, že i po jejím skončení se jich často užívalo jako označení jednotlivých částí Nakrylu.

O náboženství na Nakrylu

Náboženství na Nakrylu bylo více proměnlivé než to na Cor Teamol, snad protože byli Nakrylané mladší národ a chvíli jim trvalo, než se ustálili. Zpočátku uctívali přírodní síly, avšak s příchodem Černé Magie se jejich víra obrátila k pěti měsícům, jež bez zjevného řádu kolovaly po noční obloze. Tato změna byla zapříčiněna především domněnkami, že moc měsíců ovlivňuje sílu kouzel a jednotlivé národy rozpadajícího se Nakrylu toužily ovládnout ostatní. Podle měsíců pak bylo pojmenováno i pět časových období, která tvořila jeden rok. Každé z těchto období trvalo 55 dní a za rok se proto na Nakrylu počítalo 275 dní. Pro úplnost dodejme, že Korvelínův národ nikdy nezavedl jednotku času delší než jeden den.

Zcela jedinečnou se v hledání víry stala země Tardit. Ta totiž v průběhu války (přesný letopočet není znám) začala uctívat tzv. Nebeskou radu, jež zasedala v Nebeském pekle, také známém jako Tard, podle země, kde se toto náboženství zrodilo. V Nebeské radě zasedali vybraní muži a ženy ze všech vrstev, od nejchudšího žebráka,

po nejmocnějšího krále a rada sama si z padlých vybírala, komu umožní stát se její součástí.

O Irynovi a Magii

(zde se nachází jen stručné pojednání o událostech důležitých pro budoucí vývoj, celý příběh je popsán v trilogii Ztracených Legend – Prokletí Aryvitu, Válka o Nakrylu a Aryvův odkaz)

Nejdůležitější legendou z celé historie Nakrylu, a také legendou, jež se odehrává krátce před tímto příběhem, je nepochybně povstání Iryna Reckema, též známého jako Iryna Aryvitského, jenž ukončil předlouhou válku započatou Wasderem (viz O Nakrylu). Ačkoliv v jeho době byl za původce temných časů považován Wasderův syn Aryv, jenž způsobil rozpad země na oněch deset států, jak bylo zmíněno výše, a sám se ujal panování nad zemí, jež po něm nesla jméno Aryvit.

Iryn – jak ostatně prozrazuje i jeho přídomek Aryvitský – pocházel právě z Aryvitu (ba dokonce z rodu samotného Aryva) a dlouhá léta dělal vše proto, aby své zemi dopomohl k vítězství a k pohlcení ostatních. Jednoho dne ale dostal do své péče o dva roky mladší žačku Tysie, aby ji naučil umění kouzlit. Do této dívky se Iryn zamiloval, a to stálo na počátku jeho vzpoury proti vlastní zemi. Postupně na svou stranu získal i další čtyři přátele – orinitského kováře Malvora, bývalého kyrbitského vládce Anira, akylskou dívku Ayen a pochopitelně právě svou žačku Tysie. Kromě nich se ale setkal také se zvláštními lidmi, které pro jejich výšku zprvu považoval za trpaslíky, rychle se však poučil, že toto jméno nemají rádi a není bezpečné je před nimi vyslovovat. Oni sami si říkali Korvelíňané nebo také Korvelínův národ a vedl je Touren, v němž Iryn záhy vytušil spojení pro svůj nebezpečný úkol.

A tak se stalo, že se i s ostatními čtyřmi přáteli plavil na ostrov Cor Teamol, který byl domovem Korvelíňanů, a tam stanul před jejich

králem, aby získal pomoc jeho vojska pro boj s Venou, svou sestrou, která vládla v Aryvitu a za krátký čas si dokázala podmanit ostatní říše Nakrylu. Navzdory riziku, že by se mohla královna obrátit za výboji i přes moře, jej však král odmítl podpořit. Nic nepomohlo, ani když mu Iryn prozradil, že jeho sestra plánuje přivolat na svět samu Černou Magii, jež by si zcela jistě ztročila všechnen život.

Touren s králem jeho názor nesdílel a spolu se svým bratrancem Kariomem poskládal vojsko, s nímž se poté plavili zpět na Nakryl, aby Venu zastavili. Ještě předtím vzal ale Iryna za Původní Magii (viz *O Cor Teamol*), čímž Irynovi mimoděk pomohl uvědomit si, že mezi Černou a Původní Magií není jiný rozdíl než ve jménech a obě jsou stejně kruté a sledují stejný cíl. Nicméně se od ní alespoň dozvěděl, že na severu Cor Teamol stále žije obávaný Ledový drak, a tak po této návštěvě zamířil i za ním. Vzájemný respekt k síle svého soupeře, jim nakonec pomohl domluvit se, že Drak pomůže Irynovi zahubit magické tvory na Nakrylu, kteří sloužili Veně, jako svrchované vládkyni, pokud pak Iryn zajistí, aby ho už nikdy nikdo na jeho panství neobtěžoval. Iryn sám si nebyl jistý, jak by to mohl udělat, ale v první řadě potřeboval porazit svou sestru, proto s Drakovou nabídkou souhlasil.

A tak započalo tažení na Argsbow, hlavní město Veniny říše, kde se spolu nakonec oba sourozenci utkali a Iryn zvítězil. Zabránit Černé Magii ve vstupu na Nakryl však nebylo možné a temná bohyně vypustila do světa svou zlou armádu, jež se vrhla na Argsbow. Touren vojska zadržoval ze všech sil, jak dlouho byl schopen, jen aby dal šanci ostatním dostat se kolem nich až k samotné Černé Magii, aby ji vyhnali z Nakrylu. Když Iryn zasadil poslední ránu, válka byla u konce a v Argsbow započaly oslavy. Jen málokomu zhořkly, když se z pěti společníků vrátili jen Tysie a Malvor, protože obránci sami vybojovali velkou bitvu, a tak nakonec u Irynova pohřbu stanuli jen Malvor, Tysie a Touren. Nikdo z nich netušil, že v tu dobu se Iryn

nachází v zemi Černé Magie a bojuje s ní, tentokrát už v souboji, který jednoho z nich definitivně vymaže z dějin.

Irynovi pomohly samy zákonitosti země jeho sokyně, a podařilo se mu tak zvítězit i napodruhé, ale klidu mu nebylo dopřáno. Místo toho se dostal do země Původní Magie, kde se setkal se svým předkem Aryvem, který tam byl rovněž vězněný, a společně se vzepřeli tamní vládce a sprovodili ji ze světa stejně jako její černou sestru. Potom se konečně dostali do Tardu k poslednímu odpočinku.

A přece tam Iryn nebyl spokojený a cítil, že jeho úloha ještě neskončila. A měl pravdu. Vždyť Ledový drak svou část dohody splnil a teď vyčkával na něj až splní tu svou. A pokud by ho začal podezírat, že ho zradil, měl tento netvor takovou moc, že by dokázal zmrazit svět, dokonce i kdyby se zánikem obou bytostí Magií, nezmezila i jejich moc. A tak Tard umožnil Irynovi vrátit se, aby tuto poslední práci vykonal a zemřel nebo splnil svůj díl dohody.

Krátce po návratu potkal Iryn Tysie žijící v malém domku stranou od lidí a zjistil, že vychovává jejich společné dítě, malého chlapce jménem Dwyr. On jí ale musel vysvětlit, že se nevrátil za nimi a že musí do dalšího nebezpečí.

Přeplavil se zpátky na Cor Teamol a navštívil hlavní město Korvelínova národa, Gerián, kde našel Tourena za mříží. Ten se totiž pokusil roznítit vzpouru proti králi, neboť měl obavu, že by král mohl v zachráněném Nakrylu spatřovat nebezpečí a pokusit se jej dobýt, ale neuspěl. Teprve, když Iryn pokračoval za Ledovým drakem, lavina se spustila a městská rada zorganizovala vzpouru, na jejímž konci znovuosvobozený Touren za cenu vlastního života svrhl krále do propasti. Co se stalo s Irynem a Ledovým drakem, to už legenda nevypráví. Je však známo, že ačkoliv Iryn dokázal i po zániku Magií používat kouzla, nevěděl, jak by mohl svou část dohody dodržet, a tak byl souboj obou titánů takřka nevyhnutelný.

Prolog: Cesta

Dwyr utíkal k osamělému stavení uprostřed širé louky, až za ním dlouhé hnědé vlasy vlály. Malý domeček vypadal, jako kdyby jeho stavitel potřeboval zlikvidovat zbytky. Zdi byly z nejrůznějších kusů dřeva, snad podle toho, co mu právě přišlo pod ruku. Tu byla deska z břízy, tu zase z buku. Kousek byl překrytý jen tenkými větvičkami a místy dokonce bylo jen holé šedé kamení. Z vrcholku slaměné střechy čouhal malinký komín a z něj stoupal tenký proužek dýmu. Vedle stavení se rozkládala malá zahrádka zarostlá slunečnicemi a políčko s dosud nazelenalými rajčaty. Dwyr přeskočil malý potůček, který protékal kolem domu, přeběhl poslední metry a vpadl do oprýskaných dubových dveří. Očima propátrával místnost, jíž vídal den co den už dvacet let, a ve tváři měl výraz jako nadšené dítě.

O matku stěží zavadil pohledem, stejně jako o malou konvičku, která se pohupovala nad ohýnkem v rohu místnosti nebo o sukovitý hrubě otesaný stůl, z něž tu a tam čouhaly třísky. Zastavil se, až když mu pohled padl na rozložitého muže, jenž seděl na židli vedle Tysie. Jeho vlasy i vousy už se dlouho leskly tak jako stříbro a tvář byla zachmuřená a vrásčitá. V očích mu ale stále plál ten neumírající oheň odhodlání. Kdysi býval kovářem. Dnes už v něm byl jen válečník. Jeden z nejlepších válečníků.

„Strejdo Malvoro!“ zvolal Dwyr nadšeně a rozběhl se matčinu příteli vstříc, aby ho přivítal objetím. „Utíkal jsem domů hned jak jsem tě spatřil! Jak se máš? Co jsi zažil na cestách?“

Malvorovi po tváři přeběhl letmý úsměv, který ale téměř ihned zmizel za starostlivou maskou smutku. „Tisíc otázek jako vždy. Pořád jsem na cestách, protože... mám jistou povinnost, kterou se snažím splnit. Ale je to hodně těžké.“

„Vždycky jsi býval tak tajnůstkářský?“ zeptal se Dwyr, tak jako už stokrát předtím.

A stejně tak Malvor odpověděl vždy totéž: „Jsou věci, které jsou lepší jako tajemství... alespoň na nějaký čas.“

Dwyr se zasmál a dál se neptal. Věděl, že to nemá cenu, a tak raději vyčkával na strýcovy historky.

Malvor se také ještě jednou krátce usmál, než vážně pohlédl na Tysii.

„Dwyre, zlato, nech nás se strýčkem chvílku o samotě, ano?“ řekla matka, když to postřehla. Seděla u protějšího konce stolu a v útlých rukou svírala hliněný šálek nejspíše s čajem. Byla drobnější, Dwyr už ji stihl přerůst, což bylo o to výraznější, že se nad šálkem trochu hrbila. Mezi vlasy svázanými do culíku zatím neměla žádný šedivý, původní lesk už ale ztratily a působily trochu jako usychající kořeny. V očích jí zpravidla zůstávala jiskra a chuť do života, ne však když přijel na návštěvu Malvor. Jako kdyby s sebou starý přítel přinášel starosti a nepříjemné vzpomínky. Přesto byla vděčná za všechny jeho návštěvy.

„Klasicky,“ zabručel Dwyr a otočil se k odchodu.

„Počkej,“ zastavil ho Malvor, stále ještě s pohledem upřeným na jeho matku. „Dnes ne. Přivádí mě sem něco jiného. A u toho by měl být.“

Tysii na Dwyrův starostlivě pohlédla. Potom se vrátila očima k Malvorovi. „Jsi si tím jistý?“

„Naprosto.“

Dwyrůvi se rozzářil obličej. Přisedl si ke stolu. „Tak povídej. Co se děje?“ dorážel nedočkavě.

Malvor se opřel lokty o stůl a změřil si ho pohledem. „Pamatuješ si ještě, jak ti matka vyprávěla o našem příteli Tourenovi, o jeho ostrově a o tamním králi?“

„Jasně. To byl Korvelínův národ! To oni vám pomohli v obou bitvách u Argsbow.“ Příběh o tom, jak se jeho otec postavil nejprve proti své sestře, která chtěla přivést na svět mocnou zlou bytost Černou Magii, a poté i proti samotné Černé Magii, znal nazpaměť. Iryn tehdy našel mocné spojence mimo jejich ostrov Nakryl, malé muže

Korvelínova národa, kteří se k němu přidali poté, co jednoho z nich – Tourena – zachránil ze zajetí.

„Ano.“ Malvor se zhluboka nadechl. „Zdá se, že dostali zálsuk na Nakryl.“

Tysie si prikryla rukou ústa, jako kdyby chtěla křičet. „Cože?“

„Myslel jsem, že jejich král se nechtěl starat o nic mimo svůj ostrov,“ namítl Dwyr. „Nějaký Nakryl ho vůbec nezajímal, dokonce i když věděl, že pokud padne, tak bude v nebezpečí i jeho říše.“

„Ne, to asi nechtěl. Jenomže tamní král zemřel asi před dvaceti lety. Vlády se tam po něm ujala ta jejich rada. A ta na to zřejmě nemá stejný názor.“

„Ale proč by nás chtěli obsadit? Vždyť jste si pomáhali!“

„Nevím. Možná se prostě báli národa, který dokázal porazit Černou Magii. Už předtím budovali pevnost pro případ, že by se proti nim Nakryl obrátil. Co teprve potom co jsme si tak zvedli sebevědomí?“

„Černou Magii jste ale porazili s jejich pomocí,“ nevzdával se Dwyr. Přece tady musela být nějaká chyba, která by dokázala, že se jeho strýc mylí! „Byla to válka vás obou, jedni bez druhých by to nemuseli zvládnout.“

Malvor jen bezradně pokrčil rameny.

Tysie to nevydržela a vmísila se do hovoru. „No, dobře. A kolik máme času? A proč to vlastně říkáš nám?“ Její hlas se postupně stupňoval, až nakonec rozzlobeně zakřičela: „Tohle máš říkat armádě! Ti by to měli vědět.“

Malvor na ni smutně pohlédl. Věděl, že za jejím vztekem jsou ukryté spíše obavy. Strach o Dwyr a o to, že by mohl přijít právě kvůli němu. Navíc oprávněný strach...

„Čas nemáme. Bylo to rychlé a města to nečekala. A ten osel, co měl dočasně spravovat Argsbow, se místo příprav handrkoval s radou o své pravomoci a o to, že by mu měly ještě zůstat.“

„Co to říkáš, strýčku Malvoro!“ zastavil ho Dwyer. „Oni už nás obsadili?! A my jsme se ani nebránili?!“

„Jak říkám, všechny překvapili. Ještě nevyhráli, ale drží Lard, Argsbow, Fader, ... Zkrátka všechny klíčové body. Každé velké město. Tamní armády pozatýkali a několik jich popravili. I když to asi hlavně pro výstrahu. Malá města jsou od konce Aryvovy války bez posádek, takže žádné vojsko není,“ vysvětlil a obrátil se zpět na Tysii. „Je téměř rozhodnuto.“

Dwyer okamžitě zbystřil. „Téměř? Ty máš plán!“

Tysie popadla Malvora za ruku. „Prosím, řekni, že v něm můj syn nehraje žádnou roli!“ Oči se jí leskly, jak se chtěly slzy strachu prodrat ven.

O to více Malvora mrzelo, že jí nemůže vyhovět. „To nemůžu. Nemáme na výběr. My všichni musíme přiložit ruku k dílu, pokud je odsud chceme vyhnat.“

Zavřela oči a sváděla vnitřní boj sama se sebou. Koutkem jednoho oka jí vytryskla osamělá slza na svobodu. Když je znovu otevřela, objevilo se v nich naprosté zničení, ale i smíření. „Co chceš dělat?“ zeptala se třaslavě.

„Máme jen jednu výhodu, kterou oni ne. Magii,“ vysvětlil a měl pravdu. Korvelínův národ magii nikdy neuměl používat. Místo toho se spoléhali na chemii. Při dobývání Argsbow pod vedením Iryna používali zvláštní přístroje a prášek, kterému říkali Agérandův elixír, a ten uměli používat jednak jako výbušninu, jednak jako tekutý oheň.

„Ale magie přece zmizela spolu s těma dvěma.“ Tysie stále neměla sílu na to jmenovat je. Černou a Původní Magii, dvě bytosti, které si s jejich světem chtěly hrát hru, a nepochopily, že o hru nejde, dokud nenarazily na Iryna. Jenomže jí ho sebraly. Iryn je zastavil a položil při tom život. A potom zmizela ze světa i magie jako síla, kterou lidem ty dvě bytosti propůjčovaly, aby ti mohli konat zázraky.

„Uměli jsme ji využívat před tím, než zmizely. A jedna osoba to uměla i potom. Třeba to zvládne i její syn.“ Pohlédl na Dwyra.

Tysie na něj pohlédla také.

Dwyr těkal pohledem od jednoho k druhému a snažil se to pochopit. „Jak *potom*? Jaký syn?“

„Zlato.“ Tysie se zhluboka nadechla. „Tvůj otec zemřel v boji s Černou Magií, to víš. Ale Tard ho na chvíli vrátil k nám, aby mohl skoncovat s Ledovým drakem.“

„Takže je naživu?“

„Ne,“ odpověděla Tysie bez váhání. „Pokud neprohrál, vzal si ho Tard zpět.“

Chlapec zklamaně sklopil zrak. Jiskra naděje, jež v něm v jediný krátký okamžik zahořela, byla opět pryč, pohřbená horami ledu smrti nebo Ledového draka. „Takže...?“

„Tvůj otec uměl používat kouzla i po pádu Původní a Černé Magie,“ vysvětlil Malvor.

„No jo, ale co mám dělat? Nikdy jste mě neučili kouzlit.“

„Protože to ani jeden z nás neumí,“ připomněl mu strýc. „Tvá matka kouzlit uměla, ale to, co tady pořád ještě je, musí být něco úplně jiného než to, co používala. Bohužel. Jinak by nám tady asi těch mágů běhalo víc, a s těmi skrčky bychom zatočili.“

„A jak se to teda naučím?“

„Musíme doufat, že to zvládneš sám. S pomocí svitků. Snad se ještě dochovaly nějaké o tom, jak v sobě člověk může objevit magické nadání.“

„Takže mě vezmeš do Argsbow?“

„Ne! To by nebyl nejlepší nápad, když už patří Korvelíňanům. Navíc knihovna tam nebyvala nikdy moc velká, a i tu malou, co tam byla, tak oni spálili. Asi se bojí přesně toho, co proti nim chceme použít. Proto půjdeš na to jediné místo, kam válka nezasáhne.“ Postřehl, jak se Tysie ulevilo, a také se trošičku uvolnil. „Na severovýchodní pobřeží, do města Tóminhlan. Do Argsbow půjde Tysie.“

„Proč by se ho válka nedotkla?“ nechápal Dwyr.

„To se musíš zeptat tam. Ale zkrátka tam nikdy nebyla. A teď už si běž zabalit. Musíš vyrazit co nejdříve.“

Dwyr pohlédl na svou matku, ta opatrně přikývla.

Když osaměli, obrátila se Tysie k Malvorovi. „Neměl bys ho tam posílat samotného. Mohla jsem jít přece s ním!“

„Nemáme na výběr. Musíme se rozdělit a jít každý jinam. Ty bys Dwyrovi v Tóminhlanu nepomohla, a kdybys měla jít tam a zase zpátky, ztratili bychom příliš mnoho času.“

Povzdechla si. „Co mám dělat v Argsbow?“

„Ne všechny svítky jsou v knihovně. Takže po tobě budu chtít, aby ses poptala obyvatel, jestli někdo něco takového nemá. A když to půjde, budeš zkoušet zjistit, co plánují Korvelíňané.“

„A ty?“

Malvor se krátce ohlédl po dveřích, za nimiž zmizel Dwyr. „Naší největší nadějí je Iryn. Nepřestanu ho hledat.“

„Nenašel jsi ho ani po dvaceti letech pátrání!“ sykla Tysie. „Ani stopu. Nechceš plýtvat časem, ale plýtváš jím.“ Zabořila hlavu do dlaní. „Kéž by se mohl vrátit. Jenže už by to udělal sám! Má syna!“

Malvor jí položil soucitně dlaň na hřbet ruky. „Já vím.“

Tysie se rozplakala a položila mu hlavu na rameno.

Nechal ji, a nejspíš přemýšlel, co má dělat. Pro něj by návrat Iryna znamenal návrat dobrého přítele, a tak nepřestával doufat. Pro ni by to znamenalo, že se dvacet let někde schovával, aniž by se chtěl vrátit k ní a ke svému synovi.

Věděl, že Tysie nemá úplně pravdu. Stopu už kdysi měl. Jednou. Nebyla víc než marnou nadějí. Usoudil ale, že teď by se nehodilo připomínat jí to. A tak rychle zaplašil vzpomínku na tajemného muže v plášti, který se před lety mihl kolem Argsbow a okolní pole pak měla dvakrát větší úrodu, spálené lesy na sever od města vyrostly, jako by je vojska Černé Magie nikdy nespálila, a rozestavěné domy v ulicích přes noc pokročily k téměř hotovému dílu. Ale kterého stopu poté bohužel ztratil.

„Promiň,“ zašeptala a narovнала se, když se konečně trochu sebrala. „Já jen... nemůžu věřit tomu, že by tady byl. Bylo by to jen horší. Je snazší se té naděje vzdát.“

Malvor soucitně přikývl. „Já tomu rozumím. Ale mrzí mě, že tu naději bereš i Dwyrovi.“

Zavrtěla hlavou. „Aby myslel na to, že ho otec nechce ani vidět? Ne. Takhle je to pro něj lepší...“

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 1

Zdolav mocného nepřítele, navrátil se cizinec do své vlasti, aby zjednal pořádek po chaosu, jenž sám nastolil. Když však seznal, že jeho svět se opět řítí do záhuby, pochopil, že sám na to nestačí. A odešel navždy...

Kapitola 1.: Neiala

Zabalit si na cestu trvalo Dwyrovi sotva pár minut, a potom už jen čekal v pokoji, než ho zavolají zpět. Věděl, že si chtějí promluvit i o něčem jiném, o něčem, co by on neměl slyšet. Tak jako vždy, když strýc Malvor přijel na návštěvu. Zavolají ho až přijde čas.

A tak jen seděl na posteli, svíral popruhy batohu pevně, jako kdyby to byl vlásek, na němž visí jeho vlastní život, a přemítal o blížící se cestě a dobrodružstvích, která ho na ní určitě čekají. Vždy, když slyšel příběh o otci (a že si ho nechával vyprávět často, aspoň dokud si nevšiml, jak moc jeho matku bolí vyprávět o tom), dlouhé hodiny potom si představoval, jak sám prožívá velké dobrodružství plné nebezpečí. Nikdy dřív ale nebyl dál než pár mil od domova. A nyní se měl vydat na druhý konec ostrova.

Potom už z kuchyně zaslechl své jméno, a tak se vrátil za matkou a Malvorem.

Jeho matka stála u dveří s taškou plnou jídla a se ztrápeným výrazem ve tváři. „Dwyre...“ vrhla krátký pohled po Malvorovi. „Kdybys nechtěl, tak nechod. Strýček tě nemůže nutit. Nikdo nemůže!“ Z jejího hlasu jasně zaznívalo, jak moc si přeje, aby zůstal doma.

„Tysie...“ začal Malvor, ale Dwyr ho přerušil.

„To je v pořádku. Já chci jít. Promiň.“

Malvor souhlasně přikývl. „Dwyre, půjdeš odsud přímo na východ, až dojdeš ke Stříbrné řece. Tam se stočíš na severovýchod a po pár dnech dojdeš k Tóminhlanu.“ Podal mu lehký váček, a když do něj Dwyr nahlédl, zjistil, že skrývá malou hromádku vyřezávaných mincí

ze dřeva a tři mince ze zlata. Potom mu strýc podal ještě svitek s mapou Nakrylu. „Dřevěnými platíme my, ty snad zatím budeš potřebovat víc. Velkým městům se vyhýbej. Možná je ještě nemají pod kontrolou všechna, ale pokud to půjde, tak bychom neměli riskovat. Když to nepůjde jinak, tak tam využiješ ty zlaté mince. Ale drž se spíše malých vísek, a tam ti stále ještě pomohou víc naše dřevěné. Doufám.“ Nakonec přidal i krátký nůž. „Pro všechny případy.“

Dwyr věci s díky přijal. Otočil se k matce, ale ještě, než stihl cokoliv říct, sevřela ho v pevném objetí a kolébala se s ním sem a tam.

Hlavu mu zabořila do ramene. Chvilí jen tiše vzlykala, potom ze sebe ztěžka dostala: „Hlavně se mi vrať. Slib mi to!“

Usmál se na ni. „Neboj se, mami. Nic se mi nestane.“

Otřela si slzy. „Já vím, že ne.“

Dwyr ji pohladil po rameni. „Opatruj se. Vy oba.“ Vzal si od matky jídlo a přihodil je do batohu.

„No, hladý určitě trpět nebudeš,“ ušklíbl se Malvor při pohledu na tu hromadu.

Dwyr se tomu zakřenil, potom na něj kývl a vykročil ke dveřím. „Tak já teda jdu. Snad se brzy zase sejdem a vypráskáme ty *trpaslíky*.“ Zazubil se hanlivému výrazu pro Korvelínův národ, který toto označení ze srdce nesnášel. Byli lidé, jen tolik neporostli. A byli na svůj druh hrdí. Označení *trpaslík* pro ně bylo možná nejhorší urážkou.

Malvor s Tysie jej následovali ven, aby mohli sledovat, jak se jeho postava na obzoru zmenšuje. On už se ale neohlédl. Nový život a zážitky ležely přímo před ním, zatímco strach z neznámého pomalu ale jistě mizel ve stínu zvědavosti. Ale především nevěděl, jestli by dokázal pokračovat, kdyby na vzdalující se domov pohlédl ještě naposledy.

Hleděl do země před sebou a soustředil se jen na svůj vyrovnaný krok. *Pravá – levá – pravá – ...* Hlavně neustále kupředu.

Krátkou zastávku si dopřál teprve tehdy, až si byl jistý, že přes kopce za zády už neuvidí dům ani dvě postavy před ním. Ztěžka odhodil batoh na zem, protáhl si ramena a pohlédl nazpět. Za ním byly jen kopce vlnící se ve větru jako zelené moře. Na jednom místě poskočil zajíc. Dwyr měl pocit, že v dálce proti obloze ještě vidí kousek komínu, ale po krátké úvaze si přiznal, že to si spíš jen namlouvá.

Zhluboka se nadechl, sebral své věci a opět vykročil.

Brzy se dostal k široké cestě vyježděné od povozů obchodníků, a mohl tak přidat do kroku. Podíval se do mapy, ale nic z ní nevyčetl. V životě s mapou nepracoval a jejich domek v ní nebyl zakreslený, takže nedokázal ani odhadnout, jak daleko může být od nejbližšího města či vesnice. Založil ji tedy zpět do košile. Nezbývalo mu než doufat, že na nějakou osadu narazí ještě před soumrakem.

Jak den postupoval, začínal Dwyr přemýšlet, jestli strýce přece jen neměl raději odmítnout. Celý jeho úkol byl jen nekonečné šlapání kupředu, krajina kolem něj se vůbec neměnila a v ničem se nelišila od toho, co už viděl na prahu svého domova. A na konci toho všeho dojde do města, kde bude studovat svitky. Kde bylo to velké neznámo? Tajemná a nebezpečně krásná místa či snad i kapička dobrodružství? Vše, co mu slibovaly příběhy z knih nebo od matky a strýce, byly zřejmě jen prachspřsté lži. Nic na tom nezměnilo, ani když o pár minut později potkal dva obchodníky s povozem mířící opačným směrem. Potkal vůbec první lidi, když nepočítal matku a Malvora. Ale oni jej ani nepozdravili, jen si jej změřili pohledem a pokračovali dál. Když na ně pak zahlaholil a křikl, odkud jedou a kam, pobídl koně a zmizeli v oblaku prachu. A jemu nezbývalo než pokrčit rameny a dál kráčet na východ a přemýšlet nad tím nudným světem.

Už se pomalu stmívalo, když za sebou uslyšel dusot kopyt, předzvěst dalšího setkání. Ohlédl se a sledoval čtveřici jezdců v kožených zbrojích, jak se k němu rychle přibližují. Přeběhl mu mráz po zádech a raději rychle ukročil na kraj silnice. Něco mu říkalo, že

tyto lidi by raději neměl zdržovat nebo zdravit. Jeden z mužů v sedlech ukázal prstem před sebe a druhý souhlasně přikývl. Dřív, než si Dwyr stačil uvědomit, co se děje, přijeli až k němu a vytvořili kolem něj půlkruh.

„Ale, ale... copak to tu máme? Dal ses na útěk, chlapče?“ zeptal se muž, který na něj prve ukázal.

„Varione, neblbni. Snad vidíš, že je to nějaký prost'áček. Podívej se na ty jeho hadry.“

„Nebo je mazaný a dělá ze sebe chudáka, aby nebyl tak nápadný,“ odvětil muž, který byl od prvního pohledu vůdcem skupiny.

Dwyr zůstával stát jako přikovaný a neopovažoval se cokoliv říkat. Hlava mu ale pracovala na plné obrátky a snažil se pochopit, jak se pro něj situace vyvíjí, a co by měl dělat, kdyby se to nějak zvrtno. Marně.

„Hej, blbečku!“ Varion na něj ukázal mečem. „Zapomněl jsi na háro. Svažte ho, než přijede klec! Aby nám neutekl.“

Dwyr sotva udělal krok zpět, když ho jeden z mužů popadl a svou vahou ho srazil do prachu.

„Ale co když fakt není šlechtic?“ uslyšel za svými zády, zatímco mu někdo násilím stáhl ruce a svázal je k sobě. Potom mu zpoza opasku sebrali nůž.

„Špunti rozdíl nepoznají,“ odsekl Varion. „Oblečem ho do nějakých těch hadrů, co jsme sebrali v Anseru, a oni nám za něj zaplatí zlatem jako za samotného krále.“

Tlak na Dwyrových zádech povolil a útočník jej nešetřně postavil na nohy. Zakymácel se, ale podařilo se mu to ustát. Zpřímá pohlédl do nesmlouvavé tváře muže, kterému říkali Varion. „Proč tohle děláte?“

Koutkem oka viděl, jak se další muž ze zbytku skupiny přehrabuje v jeho věcech. Bez zájmu vyházel oblečení, u jídla se zdržel jen tak dlouho, aby je zkontroloval, že není zkažené. Potěžkal váček s mincemi, nahlédl do jeho obsahu a ušklíbl se chudému výdělku.

Varion se rozesmál. „Ohó, tak on není němý!“ Vzápětí mu uštědřil políček tak silný, že by se nejspíš svalil zpátky do prachu, nebýt toho, že ho jeden z vězňitelů přidržel. „Ale měl by být! Ve svém vlastním zájmu.“ Přiblížil tvář s dlouhou jizvou táhnoucí se napříč až k němu. Měl hnědé řídké vlasy, krátké strniště a hluboko propadlé oči bez slitování. Dwyr cítil jeho smrdutý dech z úst se zažloutlými zuby a měl pocit, že se každou chvíli pozvrací. „Uslyším od tebe jen náznak slova a tahle rána ti bude připadat jako pohazení od maminky,“ zachraptěl vězňitel výhružně. Pohlédl na jeho oči, z nichž po tvrdé ráně vytryskly jediné dvě slzy. Ušklíbl se a zaklonil mu hlavu, aby se zaleskly ve slunci. „Ještě pořád pochybujete o tom, jestli je to *princátka*?“ zeptal se druhů. Odpovědí mu bylo jen ticho. Zvrátil mu hlavu zpět takovým způsobem, až se udeřil bradou do hrudníku. Dwyr však ihned hrdě zvedl bradu a nasadil odhodlaný výraz. Od jednoho vězňitele si za to vysloužil aspoň uznalé pokývnutí, s ostatními to ani nehnulo.

„Co je v tom báglu?“ zavolal Varion otráveně směrem k chlapovi, který se probíral Dwyrovyými věcmi.

„Šaty a žrádlo,“ odvětil dotázaný. „Žrádla jsme ale získali dost,“ zazubil se. „Vystačí nám to všem na osmačtyřicet hodin.“

Vůdce vězňitelů přikývl a pak už jen tiše stáli a hleděli na západ. Dwyr se tím směrem také nejistě podíval.

Za okamžik už se na obzoru objevil dřevěný vozík tažený čtyřmi koňmi. Vezl klíčku neúměrně malou počtu lidí, kteří se v ní tiskli jeden k druhému. Povoze se nejistě houpal na hrbolaté silnici, ale zdálo se, že vozka jej má plně pod kontrolou a nikdy ho nenechá převrátit. Vpředu seděl na kozlíku vousatý stařík pokuřující dýmku. Když přijeli blíž, seskočil překvapivě elegantně a s neskrývaným potěšením zacinkal Dwyrovi před očima těžkým svazkem klíčů.

„Tak pojďte, *vaše veličenstvo*,“ utrousil posměšně a vysekl mu hlubokou poklonu. Jeho hlas vrzal jako sto let nenamazané panty. Stařík ho popadl za zápěstí, odtáhl ke kleci a donutil ho vmáčknout se

mezi další vězně. Bylo až s podivem, že i poté se mu podařilo klec opět zavřít. Z jedné strany Dwyrovi do nepohodlně pokrčené nohy tlačila dřevěná šprušle, z druhé se mu do paže zarávaly ostré nehty asi třicetileté ženy, která byla v kleci zavřená spolu s ostatními. Jestli mu žena zatíná nehty do ruky z nervozity a obav, nebo ve snaze udržet si kolem sebe aspoň malý prostor, to netušil.

„Pěkně se nám to plní,“ pochvaloval si vůdce.

Stařík se zazubil. „Narvi tam ještě jednoho a praskne to.“

„Jo, stočíme to do Faderu,“ uvažoval Varion. „Ale s tím, jak tě platím, už bys mohl taky koupit i nějakou větší a pevnější klec.“

„Neboj, tohle vydrží všechno,“ zaskřehotal vozka, zatímco nasedal zpět na kozlík. „Ale dalšího nech radši dál volně běhat. Přijedeme si pro něj později.“ Zachechtal se.

Varion se k němu přidal. „Jen ať klidně utíkají za povozem. Nenechám jít nikoho, kdo mi nezaplatí aspoň dvě plné bedýnky zlata.“

Povoz se dal znovu pomalu do pohybu. Čtveřice jezdců, kteří Dwyra chytili, pobídla koně a vzápětí už zmizela v dáli. Zbyl po nich jen prach, který na cestě zvířili.

„Co se tu děje?“ sykl Dwyr tiše.

V odpověď se mu ženiny nehty zaryly ještě hlouběji do ruky. Bylo to jasné varování i bez toho, že vzápětí přišlo tiché napomenutí. „Mlč!“

Dwyr to přesto zkusil znovu. „Proč?“

„Slyším nějaké mumláni,“ ozval se zepředu staříkův hlas varovně.

Žena na Dwyra významně pohlédla, a jak jen jí to úzký prostor dovoľoval, kývla hlavou směrem k přední části vozu, kde vozka seděl.

„Ale...“ začal Dwyr, ale přerušil ho řidič jejich vozíku.

„A dost! Ještě slovo, a víte, co přijde!“

K dalším pokusům už Dwyr ani nedostal příležitost. V tu chvíli mu totiž někdo zatlačil kolenem proti krku a namáčkl ho na jednu z dřevěných mříží. Dwyrovi rychle docházel vzduch a ven se vydralo už jen zasípání. Před očima mu problikávaly stále větší mžitky, až se

krajina ponořila do tmy. Ještě chvíli slyšel tiché kodrcání vozíku, a pak zmizelo také to.

Když k sobě přišel, byla tma a vozík stál právě na místě. Kus od nich plápolal oheň a v jeho záři bylo vidět pět rozmazaných postav. Zasténal a zamrkal, aby si trochu pročistil zrak.

„Už jsi vzhůru?“ ozval se mu u ucha hrubý hlas. Jejich vězňatelé byli daleko, ale i tak muž za jeho zády sotva slyšitelně šeptal. „Fajn.“

„Co je? Kde to jsme? Co se stalo? A co jsou zač oni?“ vychrlil ze sebe přívál otázek. S námahou vyprostil z pout i z hromady těl jednu ruku a chytil se za hlavu. Aspoň že ho nesvázali nijak pevně.

„Klid chlapče,“ pokračoval hlas. „Promiň mi to přidušení. Ale bylo by to daleko horší, kdybys dál mluvil. Trestají nás za každé slovo.“

„Kdo jsi?“

„Záleží na tom? Vězeň, tak jako ty. A brzy ani to. Prodají nás skrčkům, kteří nás veřejně oběsí. Aby dali najevo, že časy šlechty skončily.“

Dwyr se napjal a zatlačil do klece.

„Šetři síly. Ta nepovolí.“

„Musí!“ zavrčel Dwyr.

Druhý vězeň varovně sykl. V tu samou chvíli se po nich postavy u ohně ohlédly. „Uklidni se, nebo tě budu muset znovu přidusit,“ zašeptal mu muž do ucha. „Nehodlám trpět kvůli tvým marným pokusům o útek. Musím sice zemřít, ale nemusím před smrtí trpět ještě víc, než už trpím.“

Dwyr pozoroval postavy u ohně nenávistně i ustrašeně zároveň. Když se od něj odvrátily, zavřel oči a snažil se uklidnit. „Ty jsi šlechtic?“ zeptal se, aby donutil myšlenky směřovat jinak.

„Byl jsem. Dům i s majetkem mi spálili a peníze sebrali. A když nic nemám, tak ani jméno už nic neznamená.“

„Proč? Já myslel, že spřátelené rody si v nouzi vždy pomáhaly.“

Muž se zasmál, ale jeho smích přerušil kašel. „Jo, to zní jako pěkná pohádka.“ Krátce se odmlčel. „Ta nejužší přátelství tak dříve fungovala. Jenomže teď nadešel jiný čas. Každý šlechtic se o sebe musí starat sám. Začíná velký boj o přežití. A když nemáš čím zaplatit, proč by si přidělávali starosti a riskovali zbytečnou pozornost?“

„Kdybych se odsud dostala živá, byla bych ráda, že jsem o všechno přišla,“ vmísila se do hovoru žena, která byla namáčknutá na Dwyr. „Aspoň by po mně znovu nešli.“

„Tvé sny nikoho nezajímají, ženská,“ odsekl muž. „Odsud se nedostaneme, tak je jedno, kým bychom pak byli.“

„Nevzdala ses naděje?“ zadoufal Dwyr.

Nastalo ticho. Stále se prohlubovalo a mladík už si myslel, že se odpovědi nedočká, když žena opět promluvila. „Nepřestanu doufat v zázrak. Někdo je třeba přepadne nebo já nevím co. Ale vím, že vlastními silami se odsud nedostanu.“

„A co když ano?“

„Málem bych se rozesmála,“ odsekla ironicky. „Myslíš, že už jsme nezkusili všechno?“

„Ano.“

Jeho bezprostřední odpověď ženu zarazila a vyvolala další dlouhou odmlku. „Co jsme nezkusili?“ zeptala se nejistě.

„To nevím.“

Žena si odfrkla. Muž, s nímž Dwyr mluvil prve, se hlasitě rozesmál, nehledě na postavy u ohně. Ty ale tentokrát zůstaly klidné. „To je dobré,“ dostal ze sebe mezi záchvaty smíchu. „Tak on neví.“

„Zkusili jsme všechno,“ zopakovala žena rezignovaně.

Dwyr se s porážkou odmítl tak snadno smířit. „Ne, všechno určitě ne. Jen vás ještě nenapadlo to správné.“

„Jo, a taky ani nenapadne,“ ušklíbal se vězeň, který se už se svým osudem smířil.

Dwyr ho ignoroval a usilovně přemýšlel. Ostatním vězňům buď byla jejich debata jedno, nebo spali.

Když jejich únosci o půl hodiny později uhasili oheň a šli spát také, Dwyr stále neměl ani náznak plánu. Nakonec i jeho zmohla únava a žal z bezmoci. S posledními myšlenkami ještě protlačil ruku zpět mezi ostatní vězně a namotal na ni volný provaz, aby vypadal jako svázaný. Potom se ponořil do neklidného spánku.

Probudil se až když se jejich klec opět kodrcala po hrbolaté silnici. Jejich okolí se za tu dobu příliš nezměnilo. Stále jeli po prašné cestě úzké tak akorát pro ně a kolem byly rozlehlé louky. Čtveřice jezdců teď jela vedle vozu. Když ten nejbližší zjistil, že je Dwyr vzhůru, provokativně praštil mečem do klece hned před jeho očima.

„Vypinkalo se naše princátko?“ ušklíbl se.

Dwyr se na něj jen zamračil, což mu voják oplatil pohrdavým chladným smíchem. „Snad by ses nechtěl rvát?“

„Hej, co to tam děláš?!“ ozvalo se zepředu. Strážný u Dwyrů sotva stihl zvednout hlavu a podívat se na svého kolegu, který slova zvolal, když ten zděšeně vykřikl. „Bacha!“

O pouhý zlomek vteřiny později už Dwyr cítil, jak pod ním klec poskočila a pak najednou padala dolů. Za zvuku tříštícího se dřeva a hrubých nadávek vězňů i vězňů, kteří to nečekali, se klec převrátila na bok a rozpadla se.

Propukl chaos. Dwyr si v první chvíli nedokázal uvědomit nic jiného než změt' těl, která se přes něj valila. Cítil, jak sevření kolem něj povolilo, ale svobodu si dlouho neužil. Na břicho mu dopadla něčí noha a vyrazila mu dech z plic, vzápětí jej ale pustila a jen zvuk utíkajících nohou mu prozradil, že to nebyl vězňel, ale jeden z vězňů, kteří se okamžitě dali na útěk.

Ztěžka se nadechl a vysoukal se z troskek klece. Za límec ho popadla něčí ruka. Ohnal se po ní, ale i když starý vozka bolestně zaúpěl, dál ho pevně svíral.

„Ty mi...“ zavrčel na něj jeho vězňel, ale pak náhle utichl a sevření kolem Dwyrůva límce povolilo.

Dwyr ze sebe mužovu ruku rychle setřásl a otočil se. Stihl si sotva všimnout, že stařík leží bezvládně na zemi, když ho někdo chytil pro změnu za paži a táhl ho na nohy a pryč. Po chvíli si všiml, že je to žena, která se na něj v kleci lepila.

„Pojď! Dělej! Poběž!“ křičela na něj, zatímco jej táhla pryč silou, jakou by do ní nikdy neřekl.

Stále ještě pořádně zmatený a s nepřítomným výrazem ve tváři ji poslechl a začal klopýtat pryč.

„No tak! Pojď! Poběž!“ pobízela ho žena a táhla ho k vysoké trávě vedle silnice. „Příkrč se,“ přikázala a sama se co nejvíce předklonila, přestože tráva nebyla ani zdaleka dost vysoká, aby je, byť v předklonu, skryla před zraky vězňitelů.

Za nimi se ozval dusot kopyt, jezdec ale byl jen jeden. Vězenkyně za sebe naslepo hodila kámen, který až dosud svírala ve volné ruce a na němž se stále leskla krev omráčeného staříka.

Ozvala se tlumená rána, když jezdce zasáhla, zvuk kopyt ale jen na okamžik vypadl z rytmu a poté dál zněl se stejnou pravidelností, jak je vězňitel dál neohroženě pronásledoval.

Dwyr se konečně trochu vzpamatoval a vytrhl se své zachránkyni.

„Co to děláš?!“ zakřičela na něj, když se ohlédla a spatřila, že zastavil.

On ji ale ignoroval. Našel si na zemi asi dvě stopy dlouhý a nepříliš tlustý klacek, a teď stál čelem k jezdci, který své zvíře také zastavil. Byl to právě jejich vůdce, Varion. Za ním Dwyr zahlédl asi šest set stop vzdálené trosky povozu, kolem nichž stále vládla panika a zmatek. Tři jezdci se snažili pochyťat zbylé uprchlíky, dva z nich už stačili přivázat k rozbité kleci.

„Ale no tak, chlapče,“ ušklíbal se Varion. „Snad se mnou nechceš bojovat. A s tímhle?“ Jeho hlasitý chechot vylekal i jeho kumpány, kteří se po něm ustrašeně ohlédli, než pokračovali v lovu na uprchlíky. „Radši to odlož, než si ublížíš.“

Dwyr před sebe nastavil větev jako meč. I jemu přišel klacek v jeho ruce příliš chatrný na nějaký boj, ale už se rozhodl. Jeho otec byl obávaný válečník, tak nebude utíkat ani on! *Stůj při mně, tati*, blesklo mu hlavou. Potom už se musel soustředit na muže před sebou, protože ten v tu chvíli tasil meč, pobídl koně a rozjel se proti němu.

Avšak dříve, než se oba muži stihli střetnout, přiletěl odkudsi za Dwyrými zády další kámen a srazil jezdce ze sedla. Kůň dál běžel vpřed i bez jezdce. Dwyr pozoroval, jak se proti němu zvíře řítí, a příliš pozdě si uvědomil, že musí uskočit. Vrhla se stranou do trávy, ale do kotníku jej zasáhlo kopyto probíhajícího koně, a on bolestí vyjel. Kotníkem se mu rozlila pálivá bolest až měl pocit, že zešílí. Dopadl na zem a do úst se mu dostalo stéblo trávy. Vyplivl je.

Vztyčil se na loktech a donutil se zaostřit zrak, aby zjistil, co se kolem něj děje.

Jeho záchránkyně už seděla v sedle Varionova koně, a právě přijela nad něj. Podala mu ruku.

Dwyr se s obtížemi zvedl a do kotníku mu vystřelila další vlna prudké bolesti. Noha ho páčila, jako by se postavil do ohniště. Zatnul zuby, sevřel nabízenou ruku a pokusil se vyskočit na koně za ženu, ale zranění mu to neumožnilo. Jen vyjel bolestí a nebýt ženiny ruky, nejspíš by se zhroutil zpět na zem.

Jeho záchránkyně ho udržela na nohou a přechytila si ho, aby jej držela za límec. Přehodila ho přes koňskou šíji před sebou jako pytel brambor, pobídla hřebce patami do slabin a ujížděla co nejdál od jejich vězňů.

Dwyr na koni bezmocně poskakoval v rytmu jeho pohybu sem a tam a pomalu se mu zvedal žaludek. Nebýt toho, že mu myšlenky zaměstnávala bolest nohy, nejspíš by vyzvracel to málo, co mu ještě zůstávalo v žaludku.

Za slábnoucím zrakem se mu zatím míhala neměnná krajina nekonečných luk. Nepamatoval se, jak dlouho jeli, nepamatoval si nic jiného než neustávající otřesy žaludku a bolest v kotníku.

Nepamatoval si dokonce ani kdy zastavili. Že neleží na koňském hřbetě si uvědomil až když už seděl opřený o sedlové brašny Varionova koně a jeho zachránkyně mu propleskla tváře.

„Vstávej!“ okřikla ho. Když zamrkal, pokračovala náhle úplně jiným hlasem. Skoro jako starostlivá matka. „Jak ti je? Jsi v pořádku?“

Dwyrovi ještě chvíli trvalo, než se vzpamatoval a pochopil, na co se jej ptá. Také si uvědomil, že kotník ho už bolí o poznání méně a má ho pečlivě ovázaný. Pod látkou byl patrný silný otok.

„Není to tak hrozné,“ řekla, když viděla, kam se dívá. Je jen podvrtnutý, ale žádná kost nejspíš není zlomená. Měl jsi štěstí, taková rána do kotníku...“

Dwyr zvedl od nohy oči a podíval se na ni. Měl vůbec poprvé příležitost si ji pořádně prohlédnout. Byla menší a štíhlá a na dívku měla poměrně široká ramena. To aspoň vysvětlovalo, proč ho vlekla s takovou lehkostí. Začervenal se, když mu zrak padl na její výrazné obliny nad hrudníkem, a raději ucukl pohledem do její tváře, ze které si jej starostlivě prohlížel pár kaštanových očí. Nad nimi se rýsovalo tenké obočí, díky kterému oči vypadaly větší a přímo poutaly jeho zrak. Zbytek tváře doplnil ještě malý nos a světlé rty. Na levé tváři měla úzkou krátkou linku, jak ji pořezala zřejmě zlomená šprušle jejich klece. Na ramena jí spadala záplava hnědých vlasů. Kolem krku jí visel stříbrný řetízek, na němž se houpal malý modrý kámen ve tvaru slzy.

„Co se stalo?“ zeptal se a tiše zasténa stále ještě neschopný plně se probudit.

Žena si povzdechla. „Asi se nedozvím, jestli jsi v pořádku, než ti zodpovím všechny otázky, že?“

„Já... promiň,“ odpověděl Dwyr a potřásl hlavou, aby se trochu vzpamatoval. „Jo, myslím, že už je to lepší. Noha rozhodně bolí méně. Děkuji ti.“

Usmála se na něj. „To už je lepší.“

„Takže?“ Když se žena rozesmála, neubráníl se úsměvu ani on. Věděl, že se mohl snažit déle krotit svou zvědavost a nebylo vhodné hned zachránkyni zavalit dotazy, co se stalo, ale nedokázal si pomoci. Už už otvíral pusy, aby něco dodal, když si uvědomil, že ani nezná její jméno. Rychle své rozpaky skryl a podal jí ruku, jako kdyby se nic zvláštního nestalo. „Takže,“ zopakoval, ale tentokrát si dal záležet, aby to neznělo jako otázka „já jsem Dwyr.“

Nenechala se obalamutit jeho vystoupením. Zkrotila ale svůj smích a jen s veselým úsměvem na rtech sevřela jeho dlaň do své. V tu chvíli Dwyroovým tělem projelo příjemné mravenčení a měl chuť se trochu ošít, ale neudělal to ze strachu, že by ji urazil. Její kůže byla na dotek teplá a ještě něco. Něco, co nedokázal popsat jinak než jako *přátelská*.

„Ahoj, jsem Neiala. Ale říkat mi můžeš Neia.“

„Promiň, že jsem byl tak netrpělivý, Neio. Ale prostě to nechápu. Co se stalo? Jak to že jsme utekli? Proč se vůz převrátil? A proč po nás nešli?“

Znovu se jí po tváři mihl úsměv tak široký, že nemohl pochybovat o tom, že zadržuje smích. „Dobrá,“ odvětila pobaveně. „Už ti to řeknu. Dovolíš?“ Usadila se vedle něj. „Taky bych si chtěla udělat trochu pohodlí.“

Dwyr se kousek odsunul, aby se mohla o brašny také opřít.

„No...“ začala. „Jak se to stalo, to taky přesně nevím. Ale vypadalo to, že jeden z nás nějak namotal pouta do kola, to se zaseklo a vylomilo. Pak jsme spadli, klec se rozpadla a pak už všichni utíkali na všechny strany.“

„Ty jsi mě ale vzala s sebou...“

Usmála se na něj. „Jo. Nebylo by správné, abys tam zůstal. Vnesl jsi tam zase trochu života a elánu. Přinesl jsi zpět myšlenky na útěk. Ať už tu nehodu zavinil kdokoliv a jakkoliv, myslím si, že dokud ses neobjevil a nezačal mluvit o útěku, byl se svým osudem smířený jako my všichni. Pokud někomu vděčíme za ten útěk, jsi to ty. A pokud ty

bys tam měl zůstat, jak bych mohla věřit, že je na světě nějaká spravedlnost?“

Dwyr neodpovídal a jen zahanbeně zíral do země před sebou. Její slova zněla krásně, ale neměl pocit, že by cokoliv dokázal. Spíš se cítil jako malé dítě, které Neiala musela zachraňovat. *A to hned dvakrát*, dodal v myšlenkách, když si vzpomněl na Variona, jak se proti němu rozjel.

„Děje se něco?“ zeptala se, když viděla jeho zasmušilý výraz.

„Vděčím ti za život, a přitom jsi to ty, kdo mě tady vychvaluje do nebes, až bych měl pocit, že jsem spasil svět. Nezasloužím si to.“

„Ne, to byla jen malá splátka. To ty jsi nás zachránil.“

Dwyr jen nesouhlasně zavrtěl hlavou.

Nejistě a ztrápeně si ho prohlížela a snažila se přijít na to, jak ho o tom přesvědčit. Nakonec se rozhodla prozatím to vzdát a vrátit se k příběhu. On na to časem přijde.

„Pak už to vlastně znáš. Když se na tebe potom rozjel otrokář, hodila jsem mu na hlavu šutr. Pak už jsem tě unesla a dala se na útěk. Proč ten zbytek po nás nešel... To nevím. Asi šli po ostatních.“

Dwyr se pokoušel vybavit si své vzpomínky a poskládat je dohromady s tím, co právě slyšel. „A teď jsme kde? A půjdou po nás?“

Rozhlédl se. Nacházeli se na malé mýtině uprostřed kruhu stromů. Nebyl to však žádný les, kousek za hradbou dubů už viděl prašnou silnici a louky, jimiž sem přijeli. Neiala zřejmě využila první úkryt, který se jí naskytl. Na druhé straně je chránilo nízké skalisko jen o málo vyšší než okolní stromy. Po jeho hrbolaté stěně stékal uzoučký pramínek vody, který ale končil jen o kousek níže, kde se ponořil někam zpět do nitra skály. Za jejich zády prosvítaly rudé paprsky zapadajícího slunce. Kromě toho už viděl jen ježka, který si ťapkal vysokou trávou.

„Nemyslím si. A nevím jistě, kde jsme. Řekla bych, že někde na západ od Faderu. Možná ještě moc na severu. Ale odtamtud jsem jela přímo na jih.“

„Takže moc na severu být nemůžeme. Naopak. Musíme zpátky.“

„Proč?“

„Potřebuji...“ Znejistěl. Rád by jí řekl, kam směřuje, ale nebyl si jistý, jak moc má rozhlašovat cíl své cesty. „Potřebuji na severovýchod. Na pobřeží.“

Neiala pokrčila rameny. „Tak fajn.“

Dwyr se zarazil. „Půjdeš se mnou, že jo? Po těch dvou dnech, co jsem na cestě, jsem tam, kde jsem, jen díky tobě.“

„Ale běž,“ usmála se. „No vlastně... ano, kvůli mně jsi akorát dál od svého cíle. Nevyrazil bys špatným směrem a byl bys teď o něco blíž... Ale půjdu s tebou moc ráda.“

Opětoval jí úsměv. „Díky.“

„Měl bys jít spát. Musíš si odpočinout.“

„Ale...“

„Ne. Já budu držet hlídku. Až budu potřebovat spánek, probudím tě.“

Dwyr rezignovaně přikývl. Neměl moc sílu odporovat jí. Posunul se po brašnách níž, aby mu sloužily jako polštář. Slyšel, jak se Neiala v jedné z nich ještě přehrabuje, ale víčka měl příliš těžká. O chvíli později jej zalila vlna příjemného tepla a bezpečí, když mu na těle přistála lehká přikrývka. Potom už se ponořil do říše snů.

Když se probudil, slunce už bylo na své další denní pouti. Neiala seděla zády k němu a co chvíli se s trhnutím narovnala, jen aby v příštím okamžiku znovu nahrabila ramena a hlava jí padla na prsa.

„Neio?“

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že na ni mluví. Nepřítomně se po něm ohlédla. „Ano?“ Zazívala. „Už jsi vzhůru?“

„Neprobudila jsi mě...“

„Potřeboval sis odpočinout.“

„Ale co ty? Taky se potřebuješ vyspat!“

„Já to zvládnou. Ty jsi zraněný.“

„Stejně jsi mě měla vzbudit a aspoň chvíli se prospat.“

Neiala se zvedla. „Už to neřeš. Pojíme a pojedeme. Navrhuji jet kus na západ a pak se teprve stočit na sever nebo na severovýchod. Trochu si zajedeme, ale spíš se tak vyhneme těm otrokářům.“

„Tak se prosí teď. Aspoň chvíli,“ navrhl Dwyr. „Třeba hodinu. Já zatím pojím a nachystám koně na cestu.“

Neústupně zavrtěla hlavou. „Ne. Čím déle jsme na jednom místě, tím větší je šance, že nás chytí nějakí otrokáři. Ať už jiní nebo ti stejní.“

Dwyr si kriticky prohlédl její šaty špinavé od prachu a umazanou tvář s drobným škrábnutím. „Vážně myslíš, že by nás ještě někdo považoval za šlechtice?“

„To nikdy nevíš,“ namítla. „A jak říkám, pořád ještě po nás můžou pátrat ti samí. Ne. Nebudeme nic riskovat.“

Dwyr zavrtěl hlavou, ale vzdal svou snahu přemluvit ji a dal se raději do prohledávání brašen po vězniteli. Doufal, že v nich najde nějaké jídlo, ale příjemně ho překvapilo, když hned v té první našel své věci – nůž i mince od Malvora, a dokonce i část jídla od matky. Mapu měl stále ukrytou pod košilí, tam totiž otrokáři nehledali. Spokojeně přivázal váček i nůž k pásku. Ulevilo se mu, když měl zase strýčkovy věci u sebe. Měl pocit, že za ně zodpovídá a že mu je musí na konci všeho zase vrátit.

Dál se přehraboval brašnami, ale Varion toho už o mnoho více neměl. Našel košili, druhý nůž, nějakou mast a jídlo a pití. Nakonec vytáhl dvě jablka a měch s trochou vody. Lítostivě zatřepal žalostně prázdnou nádobou. Zoufale pohlédl na pramínek na skále, který byl ale příliš vysoko a níž z něj nestékala ani kapka. Dal si tedy jen hlt, aby trochu svlačil hrdlo a byl schopný polykat. Potom měch podal Neiale.

Neiala se po měchu vrhla jako hladová šelma. Když ale zjistila, jak je lehký, odložila ho stranou.

Tázavě na ni pohlédl.

„Nemám vlastně žízeň,“ řekla v odpověď na jeho nevyslovenou otázku. Při každém slově se jí však lepil jazyk na patro a bylo jí stěží rozumět.

Zamračil se. „Měla bys pít.“

„Ne, když máme tak málo vody,“ odmítla. „Vydržím, než najdeme nějakou říčku.“

„To ale může trvat celé dny!“

„Neboj se. Já to vydržím.“

„Neio...“

„Už dost. Jez.“ Sama si vzala druhé jablko a hladově se do něj zakousla.

Dwyr ji starostlivě pozoroval a přemýšlel, jak ji přivést k rozumu. *Počkám až usne a naliju jí tu vodu do krku*, pomyslel si napůl vážně, než se dal do jídla také.

Po jablku se jen zaprášilo a prázdný žaludek téměř nezaplnilo. Přesto další jídlo nechali v brašnách, aby jim vydrželo co nejdéle.

Přehodili sedlové brašny přes koně a opět se dali na cestu. Po dlouhém a náročném přemlouvání Dwyr Neialu přesvědčil, ať si aspoň sedne před něj a pokusí se spát za jízdy, zatímco on povede koně. Jeho kotník se naštěstí přes noc opět o něco zlepšil, a i když stále bolel, Neialino varování, že nebude moci vést koně, se nenaplnilo.

Jak dívka navrhovala, zamířil nejprve kus na západ a teprve krátce po poledni stočil koně na sever. Někdy v tu chvíli se Neiala také trochu vzpamatovala z probdělé noci a začala mu o sobě vyprávět. Mnohá slova si však Dwyr musel domýšlet, jelikož její vyprahlá ústa některé hlásky formulovala jen ztěžka.

„Když jsme bývaly malé, často jsme s kamarádkou braly koně mému otci a jezdily jsme, kam se nám právě zachtělo. Bývala to zábava. Teda aspoň, než jsme se vrátily domů. Pak nás tatínek přivítal celý rozzlobený, že jsme mu vzaly koně. Ale vždycky se zlobil jen na oko. Dokonce i když toho koně právě ten den sám potřeboval.“ Zasmála se, ale znělo to spíš smutně. „Otec vždy věděl, že mi může

věřit, že budu opatrná. A to, že musel jít pěšky... My jsme se bavily, a to pro něj bylo důležité.“ Odmlčela se. Když znovu promluvila, zněla ještě mnohem smutněji než předtím. „Jednou jsme to ale přehnaly. Ve skutečnosti jsme spolu nikdy nebyly tak zodpovědné, jak si myslel. A jednou jsme se takhle vydaly po úzké horské cestě. Myslela jsem, že to zvládnou, ale koni podklouzlo na kameni kopyto a...“ Potřásla hlavou. „Přežily jsme obě, zemřel jen ten kůň. Já jsem si tehdy zlomila ruku. Nějak jsem si ji srovnala sama. Vždy jsem byla takový felčar... Ne že bych tomu opravdu rozuměla, ale tvářila jsem se jako že ano a všechno řešila po svém. I tak to otec poznal a hned mě táhl do Myrbitu, aby mě ošetřili. Léčitele vytáhl z postele ve dvě ráno. Jenomže otec byl někdo. Mohl si to dovolit.“

„A tvá kamarádka?“

„Ta byla v pořádku. Nanejvýš mohla mít odřené koleno. Myslím, že její rodiče se ani nikdy nedozvěděli, co se stalo, nebo že se vůbec něco stalo. Zato můj otec ano, a od té doby byly naše vztahy... nemilé.“

„Byly?“

Přikývla. „Zemřel při bitvě o Argsbow,“ odvětila tiše.

„Při té první?“

„První? *Byla* přece jen jedna.“

„Matka mi říkala o dvou.“ Když se nechápavě otočila, vysvětlil: „První vedl můj otec... teda Iryn...“

Prudce se narovnala. „Jsi Irynův syn?“

Přikývl. Nadechla se k dalším slovům, ale potom se zastyděla a řekla jen: „Promiň, pokračuj.“

Dwyr tázavě zvedl obočí, ale vysvětlení se nedočkal. „No... první bitvu o Argsbow vedli Iryn a Vena, tu druhou pak Iryn – nebo vlastně Touren – a Černá Magie.“

„Aha. Já znám to druhé jako bitvu o Nakryl. Ale to je jedno.“

Ticho mezi nimi zavládlo jen na okamžik. Dwyr přemáhala zvědavost. „Co byl zač tvůj rod?“

„To se tak nedá říct,“ odpověděla vyhýbavě. „Tvůj otec taky začal jako malý mág a postupně se z něj stal až vůdce. A mohl být i král...“

„Ale jeho rod se měnil jen protože zjišťoval, kým je. Nejdřív byl malý mág z rodu Aryvova přítele, pak to byl vůdce až král z rodu samotného Aryva,“ oponoval.

„Jasně... jen... chci říct, že se to měnit může. Někým jiným jsme mohli být za Anira, někým za Veny a někým po válce.“

Dwyr vytáhl z brašny vak s vodou, spíš jen naznačil, že pije, než že by se opravdu napil, a zkusil jí ho podat. Neiala se krátce napila, než si všimla jeho špatně skrývaného spokojeného úsměvu. Už už chtěla vodu vyplivnout, když jí došlo, jaké by to bylo plýtvání. Polkla doušek a vrátila mu vak.

„To bylo podlé,“ napomenula ho, přestože se jí ve tváři zračila vděčnost a úleva. „Říkala jsem ti přece, že pít nechci.“

„A já jsem ti říkal, že pít budeš,“ odsekl Dwyr a přestal se snažit úsměv skrýt. Když nic nenamítala, ptal se dál. „A kým jste teda byli za Anira? Kým za války? A kým po ní?“

Povzdechla si. „Ty to nevzdáš, vid’? Tak dobře. Za Anira i dlouho před ním jsme spravovali pokladnu Myrbitu a ohromný pozemek kousek na sever od města. Vlastně jsme byli odnož rodu Cenara Kalia Myrbita. Prvního správce Myrbitu,“ vysvětlila, když viděla jeho nechápavý výraz. „Těšili jsme se dost velké úctě, proto Vena nechala otce už na začátku své vlády povolát do Argsbow.“ Její hlas potemněl. „Branné povinnosti ovšem nikdo neunikne. A i když to otec s mečem uměl, voják nebyl.“

„A Vena brance poslala jako první...“ dokončil Dwyr.

Mlčky přikývla.

„Promiň.“

Přinutila se k úsměvu. „To je v pořádku. Už je to dávno. A abych to dopověděla, tak potom jsem převzala otcovy pozemky i práci v Myrbitu.“

„Takže můj otec vlastně může za smrt tvého...“

„Tvůj otec hlavně může za to, že nám teď nevládne Černá Magie,“ odvětila ihned. „Neřeš to, prosím.“

Dwyr se odmlčel.

„Kdyby otrokáři věděli, kdo jsi, dali by si tě do zlaté klíčky,“ pokusila se Neiala trochu odlehčit atmosféru. „Určitě by je nenapadlo, že zajali Irynova syna.“ Zachmuřila se. „O to opatrnější musíme být. Dobytelé by za tebe zaplatili hotové jmění.“

„To sotva. Já bych jim nebyl k ničemu.“

Zavrtěla hlavou. „Kdyby porazili Irynova syna, kdo by měl ještě odvahu postavit se jim?“

Dwyr na to nic neodpověděl. Jen se otrásl, jak ho zamrazilo v zádech.

Stočili se na severovýchod. Krajina se záhy změnila, projížděli lukami a menšími hájky stromů, aniž by narazili na nějakou civilizaci. Brzy ale začala přecházet v rozlehlá pole a v dáli po obou stranách se z beztvaré krajiny nořily vesnice a menší města. Oba poutníci tak začali být více zamlklí a nervózní. Stáhli hlavu hlouběji mezi ramena a snažili se působit co nejmenší. A jejich hovor zcela umlkl.

Pole kolem nich naopak začala ožívat ruchem, jak se na ně vraceli farmáři, aby před soumrakem dokončili ještě nějakou práci. Všichni pospíchali, a o dvojici poutníků tak nikdo z nich ani nezavdil pohledem.

Když slunce zapadlo, kolem nich byla stále jen pole, která jim neskýtala ani nejmenší úkryt.

„Měli bychom si odpočinout,“ rozhodl nakonec Dwyr.

Neiala zavrtěla hlavou. „Není kde.“

„I tak... prostě si lehneme tady do polí.“

„A ráno nás sedláci poženou...“ odsekla sarkasticky.

„Tak prostě vyrazíme s úsvitem.“

Povzdechla si. „No dobře.“

Dwyr přitáhl koni otěže a oba seskočili na zem. Tou dobou už padla tma a slunce na obloze vystřídal měsíc.

„Beru si první hlídku,“ oznámila mu Neiala prostě.

„Tak to ani omylem,“ rozesmál se Dwyr. „Abys mě zase do rána nevbudila? První hlídku mám já.“

„Já jsem spala přes den.“

„A já zase v noci.“ Vyplázl na ni jazyk, čímž ji dokonale odzbrojil, ale sám se do něj málem kousl, když viděl její překvapený výraz.

Potrásla hlavou, ale ve tváři jí hrál široký úsměv. „Chováš se jako malé dítě.“

„A ty bys tak měla spát.“ Opětoval jí úsměv. „Já neustoupím. Jsem hrozný paličák.“

„To jsi.“ Přesto si rozložila pokrývky a zachumlala se do nich. Během chvilky vyplnilo vzduch její tiché oddechování.

Dwyr ji tiše pozoroval a nemohl se ubránit úsměvu. V tom pohledu bylo něco, co mu dávalo pocit, jako kdyby všechny starosti odletěly pryč. Jako kdyby i tam na tom nehostinném místě daleko od domova, kde mohl být nepřítelem každý, byli v bezpečí.

Přinutil se od ní odtrhnout oči a raději se rozhlédnout po okolí. I tak musel hlídat. I kdyby jen proto, protože s tím Neiala počítala a poddala se spánku s vědomím, že on na ni dá pozor.

Kolem něj se ani smítko prachu nepohnulo. Obrátil proto zrak na pochodněmi ozářené malé městečko v dálce. *Jestlipak jej Korvelínův lid také ovládá....* Věděl, že se stále rozptyluje, ale věděl také, že ho to rozptyluje méně než pohled na spící dívku.

Jeden po druhém ohně zhasínaly a spolu s nimi zvolna klesala i Dwyrova oční víčka. I měsíc a hvězdy se v tu chvíli ukryly pod mrakem. Právě když zhasla poslední pochoděň a jeho oči už sledovaly svět jen úzkou škvírkou, zaslechl v dálce klapot koňských kopyt a hrkání taženého vozu.

Otrokáři! Dwyr byl v ten moment opět vzhůru, s trhnutím se narovnal a rozhlížel se do všech stran, kde se nepřítel objeví. Vynadal si za svou hloupost, s níž se v prvotním šoku vztyčil nad okolní krajinu, a raději se zvolna sesunul k zemi, aby tolik nevyčínal.

Stále nikde nic neviděl a zvuk se také vytratil. Celé okolí se ponořilo do hrobového ticha, jako by vyčkávalo stejně jako on, co se bude dít. I Neialin dech se zklidnil. Když ji však zkontroloval letmým pohledem, viděl, že stále ještě spí. Zřejmě nějak instinktivně zareagovala na ztichlou krajinu.

Už se chtěl zase zvednout, když zaslechl těžké povzdechnutí odněkud zepředu a vzápětí ránu, jak vozka seskočil na zem.

„Tak, Cargo, tady si odpočineme,“ dolehl k němu tiše dobrácký hlas nějakého muže a o chvíli později bylo slyšet, jak poplácal koně po krku. Odpovědí mu bylo jen tiché zaržání. Vozka byl sám.

Dwyrovo přesvědčení nabylo jistoty, když muž o chvíli později složil trochu dříví ze svého vozu a tmu roztrhly poskakující plamínky. Jejich světlo až k nim naštěstí nedosáhlo. Dwyer se pokusil rozeznat něco z mužových rysů, ale ten byl příliš daleko. Rozeznal jen, že je téměř nebo úplně plešatý, docela vysoký a navzdory objemnému pupku navlečený do kroužkové košile a těsné uniformy. Ta postrádala jakýkoliv znak, takže nemohl ani odhadnout, jestli se jedná o bývalého vojáka nebo o současného. Blíž se ale neodvážil.

Vedle Dwyra se něco pohnulo a on málem nadskočil. Neiala se zavrtěla. Ohlédl se po ní právě ve chvíli, kdy se její víčka pohnula a ona zmateně zamrkala do světla. Zmatení ale bleskově nahradilo zděšení a Dwyer se na okamžik bál, že dívka vykřikne. Pokusil se jí zacpat ústa dlaní, přestože pokud by chtěla vykřiknout, přišel by jeho zásah pozdě.

Neiala ale nevykřikla. Přikývla a odtáhla jeho ruku. Potom kývla hlavou směrem k muži u ohniště a tázavě zvedla obočí.

Dwyer ho zkontroloval pohledem, aby se ujistil, že muž nijak nezpozorněl a nenaslouchá, zda se v okolí něco děje. Potom co nejtišeji zašeptal přímo dívce do ucha. „Neví o nás. Asi jen projíždí.“

Znovu upřela zkoumavý pohled na muže. „Měli bychom vyrazit hned jak usne,“ zašeptala po chvíli. „Buď to, anebo ho přepadnout a svázat... pokud má ovšem nějaké lano.“

Dwyr nad jejími slovy chvíli uvažoval. „Pojedeme dál,“ souhlasil. Vyhlička na potyčku ho příliš nelákala. Stále ještě měl v živé paměti, jak to dopadlo, když se chtěl prát s jejich věznitelem. Cvičně zakroužil nohou, aby protáhl bolavý kotník.

Neiala dál váhala. „Mohl by u sebe mít vodu,“ nadhodila. Rychle se přikrčila a Dwyr instinktivně zareagoval s ní. Muž u ohně se zadíval jejich směrem a zkoumal noc bystrými očima. Po chvíli se však opět odvrátil a Dwyr se odvážil odpovědět.

„Co když je taky uprchlík? Nechci ho nechat napospas bez vody.“

Neiala si povzddechla. „S tebou je to těžké. Máš jakési důležité poslání, navíc jsi teď asi nejdůležitější osoba na Nakrylu, a přesto odmítáš udělat něco, co by ti pomohlo.“

Dwyr cítil, jak ve tmě červená a chtěl se ohradit. Dřív ale Neiala pokračovala. „Ale máš pravdu. Taky mi taková představa není moc po chuti, navíc pokud nás před chvílí slyšel, možná bude spánek jen předstírat.“

Dwyr s úlevou přikývl.

Spolu pozorovali cizince, jak zuby trhá velký pecen chleba a oba si uvědomili, jak hrozný mají hlad, a jen se modlili, aby je neprozradilo kručení v břiše. Malé přiděly jídla z omezených zásob, které sebrali otrokářům, jim mohly jen sotva zaplnit žaludky.

Nakonec voják zapil večeri z koženého vaku, na který se jim sbíhaly sliny snad ještě více, udusal oheň a zalehl pod příkrývky. Během chvilky se k nim doneslo jeho tiché pochrupování.

Dwyr se začal okamžitě zvedat, ale Neiala ho strhla zpět k zemi. Zavrtěla hlavou.

Mladíkovi chvíli trvalo, než pochopil, že tím myslí, že muž zřejmě ještě nespí a jen to předstírá. Pak už i jemu došlo, že zvuk cizincova spánku naplnil vzduch podezřele brzy, v dostatečné hlasitosti, aby ho slyšeli... a zdál se také být až příliš přesný a pravidelný.

Otočil se k Neiale a ústy naznačil otázku: *Co když nebude spát celou noc?* Pro jistotu svou otázku doplnil gestem spánku a pak na

spáče ukázal. Teď, když už vzduch nenaplňovalo praskání ohně a muže nerozptylovaly myšlenky na jídlo a pití, ba naopak, byl nejspíš plně v pohotovosti, nechtěl riskovat žádný zvuk navíc, který by je mohl prozradit. Nebyl si však jistý, zda ho Neiala v té tmě vůbec viděla dost dobře, aby jeho otázku pochopila.

Zřejmě ano, protože nezúčastněně pokrčila rameny a bezhlasně odpověděla: *Pojedeme*. Ukázala rukou na východ. Potom ukázala na oblohu nad nimi, do míst, kde bylo přes mraky matně vidět záblesky bílého měsíce, a zvedla palec. *Hodinu*, naznačila její ústa.

Dwyr přikývl a dál sledoval temnotu před nimi, odkud se ozývaly zvuky spokojeného spánku.

Nakonec spáč zřejmě uvážil, že ho předtím jen šálily smysly. Bylo slyšet, jak se přetočil na druhý bok a jeho hrané chrápání nahradilo tiché oddechování.

Dwyr se podíval na svou společnici. Ta ještě chvíli pozorovala tmou před nimi, pak přikývla. Tiše se zvedli a po špičkách přešli ke koni. Neiala se kriticky zadívala na koňská kopyta, ale nakonec pokrčila rameny. Uslyší je odjíždět, ale s tím se nedalo nic dělat. S trochou štěstí si muž jen překontroluje věci a až zjistí, že mu nic nechybí, nechá je být. Když ne, budou mít spoustu času ujet mu, než se probudí, zjistí, co se děje, a vyrazí za nimi.

Potom její pohled přešel na Dwyra, který právě v tu chvíli zazíval. Spokojeně se usmála. „Takže teď spíš ty a já vedu koně,“ oznámila mu vítězoslavně.

Dwyrovi nezbývalo než s ní souhlasit. Ne, že by se s ní nechtěl hádat, bál se ale, že by tak mohl probudit cizince, a to ho připravilo o poslední zbytky odhodlání. Nasedl tedy na koně a nechal Neialu, ať se posadí za něj. V duchu si ale přísahal, že při příští příležitosti jí to zase vrátí a donutí ji odpočinout si.

Kůň pod nimi se dal pomaličku do pohybu. Slyšeli každý jeho krok a měli pocit, že se krajinou rozléhá jako hrom. Nervózně se ohledli přes rameno, ale spící postava za nimi zůstávala klidná a nehybná.

Když se trochu vzdálili, přestala se Neiala konečně ohlížet a pobídla koně do cvalu.

„A ty spi,“ přikázala Dwyrovi.

To se ti lehce řekne, pomyslel si Dwyr, zatímco mu svěšená hlava klimbala ze strany na stranu v rytmu koňského cvalu, jak se pokoušel uvolnit tělo a spát.

Nakonec ale přece jen musel zdřímnout, poněvadž když znovu otevřel oči, bylo už kolem nich jasné sluneční světlo. Právě projížděli malým hájkem. Kůň zpomalil do kroku a po chvíli Dwyrovi došlo, čím to je. Neiala totiž měla hlavu opřenou o jeho rameno a spala. Pootočil hlavou, jak jen mu to spící dívka umožňovala, tak aby ji nevbudil, ale zároveň aby si co nejvíce prohlédl okolí.

Po pravé ruce mu rostla jediná řada nízkých jabloní a hned za ní viděl pláň podobnou té, na níž původně chtěli přespat. Na levé straně bylo stromů více a za nimi začínalo pásma nízkých hor.

Zamračil se a snažil se odhadnout, kde mohou být. Nikým nehlídaný kůň se zjevně stočil na sever a zamířil k voňavým jabloním. Nebo do stínu hor. Slunce už bylo celkem vysoko na obloze a vyprahlému koni s náloží dvou lidí... Zarazil se uprostřed myšlenky a málem se rozesmál. Ovšemže – voda. Už teď slyšel v dálce její jemné šumění. Jejich kůň v tu chvíli taky jako kdyby nastražil uši, zvedl hlavu a trochu přidal do kroku. V náhlém prozření Dwyrovi došlo i to, že kůň nezpomalil, protože ho nikdo nepobízela, ale protože se vlekl z posledních sil. Také on už se potřeboval napít.

Dwyr se smutně usmál. Rád by seskočil a trochu mu těch posledních pár metrů ulehčil, jenomže to by musel probudit Neialu, a to taky nechtěl. *Pojď, kamaráde, už jenom kousek*, pobízela ho proto v myšlenkách. *Tam si odpočineš*.

Jako v odpověď se stromy před nimi náhle rozestoupily a on zahlédl malinké údolí, na jehož levé straně ze skal vytékal potok a drobným splávkem spadal do jezírka uprostřed.

Neiala za jeho zády se pohnula a hned vzápětí sebou trhla a zatáhla za otěže, aby koně přinutila zastavit.

„Co...?“ začal Dwyr, ale Neiala na něj sykla.

„Počkej,“ zašeptala. „Nemůžeme tam takhle vtrhnout.“

Kůň byl zjevně jiného názoru a ona ho jen ztěžka krotila, aby nevyrazil k jezírku.

„Drž ho,“ špitla dívka a seskočila na zem. Bylo až neuvěřitelné, jak rychle se vzpamatovala ze spánku. Opatrně se připlížila k posledním stromům a vyhlédla na prostranství. Dwyr ji se zaujetím sledoval, takže mu málem unikl další krok, který jejich kůň udělal směrem k vodní hladině. Urychleně trhl za uzdu a znovu ho zastavil.

Neiala mezitím vklouzla na okraj volného prostoru a podél hradby stromů postupovala kolem. Asi po deseti krocích se zastavila, a ještě naposled se rozhlédla. Potom na něj zamávala ať přijde blíž.

Pobídl koně, a ten okamžitě vyrazil k jezírku.

„Co se děje?“ zeptal se, když sklouzl z koňského hřbetu.

„Co se děje?!“ Vyvalila na něj oči. „Nemůžeš se přece jen tak vřítit do volného prostoru k jedinému zdroji vody široko daleko! Co kdyby tady byly šelmy? Nebo by projížděli vojáci nebo otrokáři?“

Dwyr pokrčil rameny. Takle možnost ho nenapadla, i tak měl ale pocit, že se nic tak hrozného nestalo. Podle něj zbytečně strašila. A kdyby tam byla šelma, nejspíš by ji vyplašili.

Naplnili vak na pití vodou a sami se důkladně napili. Dwyr možná až příliš, ještě dlouho poté měl pocit, že mu žbluňká v žaludku. Posadili se do trávy.

„Usnula jsi,“ rýpnul si Dwyr.

Neiala se na něj podívala rádoby uraženě. „Chtěla jsem, aby nás kůň přivedl k nejbližší vodě. Věděla jsem, že se vydá tím směrem,“ odvětila hrdě.

„A rozmyslela sis to až cestou,“ doplnil.

Dívka rázně přikývla a velkoryse přehlížela jeho široký úsměv. „Co myslíš, že byl zač ten chlap?“ zeptala se místo toho.

Pokrčil rameny. „Náhodný cestovatel.“

„Snad ano,“ přikývla. „Chtěla jsem to ale slyšet i od někoho jiného.“

Dwyr nic neříkal. Jen pohlédl na vodopád a sledoval, jak se voda žene dolů. „Jak dlouho jsme vlastně pryč?“ zamyslel se nahlas, ačkoliv si ani neuvědomil, že myšlenka opustila jeho hlavu.

„Cože?“ zeptala se Neiala překvapená tou otázkou.

„Promiň, já jen... přemýšlel jsem nad tím, že vlastně ještě před pár dny jsem mohl o dobrodružstvích jen snít. Pak přijde strýc, pošle mě na výpravu, zajmou mě otrokáři, poznám tebe, utečeme, skrýváme se, cestujeme, ztratíme se... a to všechno za... kolik? Za tři dny?“

Chápavě přikývla. „Až na jeden detail.“

„Jaký?“

„Neztratili jsme se. Sjeli jsme stranou pro vodu.“

„Uznáš někdy, že jsi to nezamýšlela?“

„Ne,“ odvětila málem dřív, než otázku dokončil. Vzápětí ho obdařila dalším podmanivým úsměvem.

Dwyr se uchechl. Potom pročísl prsty vodu jezírka. „Pojedeme dál?“

Přikývla.

Dwyr se zvedl a přešel k sedlovým brašnám, aby ještě jednou překontroloval, že vak na vodu je plný po okraj.

„Teď jsme je přece plnili,“ popíchla ho Neiala. Necítila potřebu přiznávat mu, že právě myslela na totéž, a kdyby to neudělal on, šla by měch zkontrolovat sama. Utahovat si z něj ji bavilo víc.

„Já vím, jen...“ Nevěděl, jak by měl větu dokončit. Nakonec prostě pokrčil rameny. Také si byl jistý, že voda ve vaku je, ale nějaký vnitřní pocit ho ponoukal, ať se raději podívá ještě jednou. Bylo to lepší, než kdyby o dvacet mil později zjistili, že si vodu nedoplňli, nebo že jí vzali málo.

„Jsou plné,“ oznámil po chvíli, jako kdyby se nic nestalo.

Oba se ještě jednou napili přímo z jezírka, pak nasedli na koně a jeli dál.

Sotva vjeli do stínu nejbližšího stromu, Dwyr se zamyšleně poškrábal na hlavě. „Ty, Nei... Když jsme se teda neztratili... Když jsme si jen zajeli pro vodu, tak kde teda jsme?“

„Mezi stromy, poblíž jezírka a hor,“ odvětila prostě. Jako kdyby šlo o zcela zjevnou odpověď a ona nechápala, jak se na něco takového vůbec může ptát.

Dwyr se nuceně zasmál. „No, dobře. Ale to nám moc nepomůže v hledání cesty, kudy máme pokračovat.“

„Na východ přece.“ Chvilí bylo ticho. Potom se Neiala uvolila vysvětlit mu, jak to myslí. „Pokud chceš na pobřeží, tak myslím, že prozatím je tato informace skoro stejně dobrá jako znát město, kterým bychom projížděli. K hledání orientačních bodů budeme mít ještě spoustu času. Zatím nám stačí směr.“

Pokývl hlavou. Musel si přiznat, že na jejích slovech je pořádný kus pravdy.

„Jak jsi mi to předtím řekl?“ zeptala se vlídně.

„Cože?“

„Řekl jsi mi... Nei?“

Dwyr zůstával zticha, nevěděl, co říct. Na pozadí jejího hlasu něco cítil, ale netroufal si říct, jestli to byla hrozba nebo radost. Nervózně si odkašlal a pokusil se odpovědět co nejvíc neurčitě. „Noo, hmm...“

„Ne,“ zarazila ho. „Je to krásné. Líbí se mi to.“ Zamyslela se nad tím jménem a několikrát pohnula rty, jako by je chtěla vyslovit. „Vlastně... myslím, že je to i někde ve vzpomínkách. Matně si vybavuju, že mi tak někdo říkal.“ Po tváři se jí rozlil široký úsměv a oči se jí rozzářily. „Myslím, že to byla máma.“

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 2

*Hrdina už v popel se obrátil, však nový člověk se navrátil.
V rovnováze tak zůstal svět, jež získal nového strážce. Tehdy povstal
Tóminh XIII.*

Kapitola 2.: Tóminhlan

Podél skal putovali sedm dní, pak se skalní stěna začala stáčet k severu a po dalších třech hodinách jim cestu přehradila široká řeka, která vytékala z hor a divoce se hnala krajinou na jih. Stromy v tom místě zhoustly tak, že museli sesednout z koně a poslední hodinu se pracně propracovávali podrostem a zvíře táhli za sebou. Když se před nimi otevřelo volné prostranství, oddechli si úlevou, i když ten prostor vyplňovala voda. Měli pocit, že po stísněných podmínkách v lese se jim na kraji hradby stromů dýchá o poznání líp.

„Vida,“ zahlaholila Neiala zvesela. „Tak už víme, kde jsme.“

„Stříbrná řeka?“ zeptal se Dwyr. Byl si skoro jistý, že to ví, přesto mu v hlase patrně zaznívala naděje.

„Stříbrná řeka,“ přitakala.

„Jak se přes ni dostaneme? Chtělo by to nějaký most.“

Přikývla. „O moc dál na sever už bychom se nedostali,“ řekla s pohledem upřeným na horské štíty nalevo. „A silně pochybuju, že by tam byl ještě nějaký most. Půjdeme na jih, dokud na nějaký nenarazíme.“

Pokračovali tedy podél břehu. Opatrně našlapovali mezi trčícími kořeny, aby neporanili kotníky sobě ani koni. Dwyr s potěšením zaznamenal, že jeho vlastní kotník už se úplně vyléčil. Nadšeně svůj postřeh sdělil Neiale, ale ta mu odpověděla jen úsměvem.

Nejprve ho trochu zamrzelo, že s ním jeho radost nesdílí více. Po chvíli ovšem usoudil, že se chová nevděčně. „Díky,“ dodal upřímně. „Řekl bych, že ty roky, kdy sis hrála na felčara, se opravdu vyplatily.“

Obrátila se k němu čelem s nasupeným výrazem ve tváři. V očích jí však blýskalo čertovské světýlko a pobavení nedokázala docela skrýt ani v hlase. „Já si na nic nehrála! Já felčar jsem!“

Zvedl ruce v nevinném gestu, ale také on se zubil od ucha k uchu. „Pardon, pardon,“ napodobil ustrašený tón. Počkal až se otočí a bude pokračovat. Teprve potom pro sebe ale zároveň dostatečně nahlas, aby jej slyšela i ona, dodal: „Vždycky jsem říkal, že felčarové jsou jen šarlatáni.“

Tentokrát už se k němu ani neotočila čelem, nejspíš se bála, že se jí nepodaří úsměv skrýt. Pouze hlasitě zalapala po dechu. „Tak tos přehnal! Teď už se na tebe ani nepodívám!“

Rozhostilo se mezi nimi hluboké ticho. Dwyr na chvíli zauvažoval, jestli se opravdu neurazila, ale záhy tuto myšlenku zavrhl. Nezdálo se mu, že by byla tak urážlivá. Naopak se zdála být znamenitou herečkou, natolik neústupnou, aby ve své roli pokračovala až do poslední chvíle. *Musím ji něčím dostat*, zařekl se s pohledem zabodnutým do jejích zad.

Pokračovali v cestě na jih a po několika hodinách vystoupili z lesa, a mohli tak opět pokračovat o něco rychleji. Vyskočili do sedla a ujížděli dál podél řeky.

Ještě před soumrakem se dočkali a našli chatrný provazový most vedoucí na druhý břeh. V silném větru nad řekou se divoce zmítal. Spousta dřevěných příček byla zlomená vpůli nebo z menší či větší části úplně chyběla. Držel je pohromadě silný provaz, ale i ten se značně třepil a mohli se jen dohadovat, jak vypadá na druhém konci. Rozhodně to nebyla cesta, na kterou by se jim chtělo vstoupit, a už vůbec ne cesta, na kterou by vedli koně.

Pohlédli jeden na druhého, ale nemuseli říkat ani slovo. Věděli, že oba myslí na totéž.

Stočili pohled zpět nad řeku a dlouho mlčky hleděli na druhou stranu. Přemýšleli, jak si s nastalou situací poradit.

„Budeme ho muset prodat,“ vyslovil nakonec Dwyr to, na co mysleli oba. „A pokračovat pěšky.“

Po krátké odmlce Neiala přikývla.

Dwyr se uchechtl. Když na něj Neiala tázavě pohlédla, vysvětlil: „Vyšel jsem pěšky, takže, kdyby se nic z toho nestalo, byl bych přinejlepším v půlce toho, co už jsme urazili. A jak je teď těžké vzdát se koně na poslední čtvrtinu úseku...“

„Člověk si rychle zvykne,“ souhlasila. Potom ukázala na malou vísku asi jednu míli severozápadně od nich. „Tak pojďme. Snad ho tam prodáme.“

Vrátili se do sedla a vyrazili k osadě. Slunce mezitím kleslo z poloviny za obzor a zalévalo domy zlatavým světlem.

„Bude noc,“ nadhodil Dwyr. „Možná bychom tam mohli přespat.“

Neiala zprudka zatáhla za otěže a chvíli přemýšlela. „Ne,“ odpověděla rázně. „Ty ani nepůjdeš dovnitř. Seskoč,“ poručila.

„Cože?!“

„Nemůžeš tam!“ vykřikla skoro zoufale. „Copak to nechápeš? Kdyby tam byli Korvelíňané, chytili by tě, a bylo by po všem!“

„Vždyť neví, jak vypadám,“ namítl. „Ujeli jsme stovky mil v prachu, ve dvou se dělíme o koně. Já myslím, že za nějaké významné činitele, nebo co si to Varion myslel, už nás nikdo považovat nebude.“

„Varion?“

„Přece ten otrokář.“

„Aha. Nenapadlo mě zajímat se o jejich jména.“

Dwyr zamručel. „Mně taky ne, ale na tohle jméno jen tak nezapomenu,“ pronesl temně. Potřásl hlavou. „O to ale nejde. Jde o to, že teď už po nás nikdo nepůjde. Budeme pro ně jen nějací cestovatelé nebo možná i rolníci. A bude jistější, když budeme držet pohromadě.“

Promnula si bradu, když zvažovala jeho slova. Potom ale zavrtěla hlavou. „Tvé vlasy. Prostí muži dlouhé vlasy nenosí.“

„Já prostý jsem a nosím je.“ Dál na něj hleděla odmítavě, a také on si musel přiznat, že je to dost chabý argument. *Přesně kvůli tomu mě*

koneckonců Varion prve chytil, vybavil si. „Máš pravdu.“ Přehodil nohu přes koňský hřbet a lítostivě si prohrábl vlasy.

„Díky.“ Neiala právě chtěla pobídnout koně k jízdě, ale pak si všimla, že Dwyr vytahuje z pásku nůž. „Co...?“ chtěla se zeptat, ale Dwyr už jí odpovídal.

„Uřízni je.“

Rozesmála se. „No... tak služebná stříhající vlasy jsem ještě nebyla.“

„Tím líp. Jako rolník bych asi nějaký načančaný účes neměl.“

Vážně si jej prohlížela a hodnotila ho. Zřejmě si nebyla jistá, jestli to myslí opravdu vážně. Vypadal ale odhodlaně.

Sesedla tedy z koně, vzala si od něj nůž a pak mu přešla za záda.

Dwyr se oťrásl. Nebylo příjemné klečet tam ve tmě s vědomím, že má za zády někoho s nožem. A to Neialu považoval za přítele. Nedokázal si představit ten děs, kdyby tam měl být opravdu někdo cizí.

Neiala si zatím jeho účes kriticky přeměřila. „Tak jak byste si dnes přálo učesat, Vaše lordstvo?“ pitvořila se. „Myslím, že v poslední době je v oblibě účes ala jednorozec.“

„Jednorozec?“ Dwyr se uchechtl.

„Jistě. Přece všechno na krátko, jen uprostřed hlavy se nechá dlouhý pramen.“ Zvedla mu vlasy nad hlavu, aby naznačila, jak takový účes vypadá. „Ten se potom namaže smůlou a vytvaruje do podoby rohu.“

Dwyr při té představě vyprskl smíchy. „Díkybohu, že jsme tak daleko od stromů, jinak už bych ti nejspíš ten nůž sebral. Raději.“

Zatvářila se pohoršeně. „Máš něco proti mému inovativnímu nápadu? Je to nadčasový účes, který vždy přitáhne pozornost.“

„Nooo...“ protáhl. „Trochu se obávám, že lidé na něj ještě nejsou připraveni.“ Zamyslel se. „I když je fakt, že našemu účelu by to mohlo posloužit úplně stejně. Za urozeného by mě s takovým účesem

považoval asi jen málokdo.“ Nezdálo se, že by mu na to chtěla ještě něco odpovědět, a tak ji povzbudil: „Tak do toho. Už to uřež.“

Cítil, jak mu její ruka přešla přes krk, když sbírala vlasy na zátylku. Tělem mu projelo zvláštní mravenčení, zřejmě v očekávání, co přijde. Bylo to ale mnohem příjemnější, než když mu přešla s nožem za záda. Propnula jeho vlasy a položila pod ně nůž. Drobnými pohyby začala řezat.

Dwyr cítil škubnutí za vlasy, jak se dala do díla a jeho vlasy se napínaly víc a víc ve snaze ustoupit před ne právě ostrým nožem. Nedovolil si však ani lehké zasyknutí nebo úšklebek v tváři, jen nehnutě vyčkával až bude konec. Bolestivé tahání se mu posunovalo po zátylku vzhůru a pak najednou ustalo, až mu překvapením cukla hlava vpřed. Dřív, než se nadál, vrátilo se tahání zpět, tentokrát více napravo. Ani tentokrát při nepříjemném pocitu neřekl jediné slovo, jen zarputile hleděl před sebe.

Neiala seřízla i levou stranu jeho hlavy a poté se postavila před něj. Tvář jí halil zachmuřený výraz, jak si ho prohlížela. Potom se její obličej náhle projasnil a rty se roztáhly do širokého úsměvu. „Jsem talent!“ zaradovala se. „Měla bych se tím živit. Sluší ti to mnohem víc než ty dlouhé vlasy předtím.“

„Ehm... díky,“ vysoukal ze sebe. Nebyl si úplně jistý, jak by se měl k jejímu komplimentu postavit. Ani nakolik svá slova myslela vážně a nakolik si z něj dělala legraci.

Vzal si od ní nůž zpět. „Tak teď aspoň můžeme do té vesnice spolu.“

Rázem zvažněla, přesto ale přikývla. „I tak bych se tam ale přes noc raději nezdržovala. Prodáme koně, koupíme jídlo a vrátíme se k řece.“

Od jejího prostého plánu ale záhy museli upustit. Než dojeli na okraj osady, ukrylo se slunce definitivně za obzor a vzalo s sebou i své poslední paprsky. Tržiště tak zelo prázdnotou, byly tam jen ztrouchnivělé stánky a stoly se skvrnami po krvi tam, kde prodávali

maso. Na jednom našli také shnilé jablko, které se majiteli zřejmě nechťelo uklízet. Země byla poházená vlhkou slámou, která do ovzduší uvolňovala nepříjemný zápach. Po lidech nebylo památky dokonce ani v okolních ulicích. I domy se povětšinou nořily do tmy.

Vydali se tedy hlouběji a rozhlíželi se na všechny strany, aby našli někoho, kdo by jim poradil.

Dorazili k malému hostinci. Tomuto označení ale příliš čest nedělal. Byla to v podstatě jen krčma s třemi pokoji, z nichž jeden obýval hostinský se svou ženou. Pokud někdy budou mít děti, vesnice nejspíš o svůj hostinec nadobro přijde. Stane se z něj obyčejná putyka pro místní, kteří si tam přijdou odpočinout po dlouhém a náročném dni na poli. Pokoje bude všechny obývat rodina hostinského.

Zatím však hostinský své pokoje nabízel poutníkům, kteří se ve městě zdrželi na své cestě, a Dwyr s Neialou si jeden pronajali.

Majitel byl otlýlý padesátník, který se nemotorně kolébal na malých nohou. Vypadal, jako kdyby ani nemohl ohnout kyčle nebo koleno. Přesto, když obsluhoval hosty, tak mu neupadlo ani sousto z přeplněných talířů ani kapka z vrchovatých korbelů piva. Hlavu měl téměř plešatou, jen kolem dokola mu rašilo světlé chmýří, jako tenká korunka. Ve tváři měl většinu času lehce přihlouplý ale dobrácký výraz a kdykoliv mu někdo povyprávěl vtip, srdečně se smál. Když nasměroval nocležníky do jejich pokoje, aby se ubytovali, odvedl jejich koně za dům, kde trčel ze zdi dlouhý dřevěný trám, k němuž mohl uzdu uvázat. Stání pro koně jeho podnik neměl a ve vesnici ani nebyla žádná stáj. Za hostinec však z ulice nebylo vidět a bylo tam také dost trávy pro koně, tak aby do rána hladem netrpěl.

Dwyr s Neialou své věci spíše jen pohodili do pokoje, s vybalováním se nijak nenamáhali. Stejně by to nemělo smysl. Potřebovali tam jen strávit noc, druhého dne prodat koně a pokračovat na východ.

Vrátili se do hlavní místnosti, aby si dali něco k jídlu. Kromě nich tam seděla ještě dvojice prošedivělých mužů, která lenivě popíjela u

stolu vedle dveří do kuchyně, a vysoký hromotluk, který osamoceně nasával přímo u pultu. Jak ale oba poutníci s úlevou zaznamenali, všichni tři byli příliš vysocí, než aby mohli patřit ke Korvelínovu národu. Byli to zřejmě místní, kteří se rozhodli zakončit den v krčmě.

Usedli ke stolu co nejdál od ostatních hostů, aby měli aspoň domnělý pocit soukromí.

Ted', když už měli představu o osazenstvu, začal Dwyr pečlivěji zkoumat i jejich okolí. Během chvilky o ně ale ztratil zájem. Na hostinci nebylo nic výjimečného. Seděli v zašedlé místnosti vybavené pěticí zašlých stolů, rozestavěných ve dvou řadách vedle sebe. Z jejich hrubého povrchu se odlamovaly dlouhé třísky. Kolem každého stolu byly rozestavěné čtyři židle v dost podobném stavu. Tam, kde měl být uprostřed opačné stěny šestý stůl, byly dveře vedoucí na ulici. Ty seděly v pantech poněkud volně, ve větším větru by nejspíš ani neobstály a zřítily by se do místnosti. Podle jejich otlučeného dřeva už se to nejspíš i několikrát stalo. Alespoň ty do kuchyně vypadaly o poznání lépe. Vedle nich se rozprostíral barový pult, za nějž se právě v tu chvíli vrátil hostinský. Z druhé strany vedle pultu vedly schody do vyššího patra, kde byly pokoje. Jinak už v místnosti byla jen dvě okna zabedněná dřevěnými okenicemi. Celý prostor chabě osvětlovaly malé olejové lampy. Na každém stole stála jedna, po stranách pultu pak byly další dvě.

„Je tady teda dost pusto,“ podotkl Dwyr, když se vrátil pohledem k Neiale. Víc už říct nestihl, protože v ten okamžik k nim přistoupil hostinský, aby si vyslechl jejich objednávku.

Neiala si objednala džbán vody a uzené maso s bramborovou kaší. Nic jiného k jídlu jim hospodský ani nabídnout nemohl. Dwyr si tedy k večeri objednal totéž, pocítil však nutkání poprvé v životě vyzkoušet pivo.

Když hostinský odešel všechno zařídit, pokračoval Dwyr tam, kde skončil. „Jsme ve vesnici hned u hranic. A každý, kdo sem přijede na koni, tak se sem prostě musí zastavit, protože ho nedostane přes most.

Nemělo by to tady trochu víc žít?“ S úšklebkem ještě jednou přelétl místnost pohledem. „A taky jinak vypadat?“

Neiala nad jeho slovy dlouho přemýšlela. Mezitím se hostinský vrátil a položil před ně džbánek s vodou a sklenici a napěněný korbek piva. Dwyr se na svůj nápoj okamžitě vrhl a lačně ho ochutnal.

Jeho zkřivená tvář vytrhla Neialu ze zamyšlení. „Je to dobré?“ zeptala se nevinně.

„Je takové...“ Zmlkl, protože nevěděl, jak to popsat.

„Hořké?“ napověděla mu.

Váhavě přikývl.

Neiala se po korbelu natáhla a také ona si lok dopřála. Když se první kapky dotkly jejího jazyku, málem se rozesmála a trochu jí zaskočilo. Přinutila se ovládnout kašel. Když se konečně mohla znovu nadechnout, otřela si z očí jedinou slzu a naklonila se co nejvíce k Dwyrovi. Tlumeným hlasem, tak aby ji neslyšel hospodský, řekla: „A to ho ještě šidí. Je smíchané s vodou, řekla bych že skoro tak půl na půl.“

Dwyr se na korbek zamračil. Nelíbilo se mu, že se ho hostinský pokoušel podvést. Moudře však uvážil, že díky tomu možná aspoň zvládne to jedno pivo dopít. Kdyby mělo být ještě dvakrát hořčejší, zřejmě by je musel nenápadně vylít.

„Myslíš, že proto je tu tak pusto?“ zeptal se.

Neiala ale zavrtěla hlavou. „Spousta lidí pije ředěné pivo. Ale přemýšlela jsem nad tím, a myslím, že jde o to, že jsme toho dost prošvihli. Nejspíš už se zprávy o vpádu Korvelíňanů roznesly, lidi se bojí a už tolik necestují. Dokonce ani nevychází z domu, nechcou na sebe přitahovat pozornost. Rozhlédni se. Jsou tady tři hosté. Není to kdovíjak velká vesnice, ale pochybuju, že tady není víc lidí, kteří by den rádi zakončili u piva. A jiný hostinec ani krčmu jsem tady neviděla.“

Odmlčeli se. Dwyr napínal uši, jestli se něco dozví od dvou mužů, kteří spolu rozmlouvali na opačném konci krčmy, u stolu přímo před

pultem. Zřejmě chtěli hostinskému ušetřit námahu s nošením pití. Nezdálo se ale, že by majiteli nějak vadilo, že on s Neialou dali přednost soukromí v zadní části. *Asi musí být vděčný za každého hosta*, napadlo Dwyr.

Z rozhovoru dvou mužů pochytil jen pár slov. Stačilo to ale, aby pochopil, že jeden z mužů se snaží před tím druhým vychloubat, jakého má šikovného syna. Z kuchyně se do toho ozývaly hlasy hostinského a jeho ženy. Ty však byly tlumené dveřmi a z jejich slov tak nerozuměl ani jednomu.

Vrátil se pohledem k Neiale, která mlčky hleděla do svého džbánu s vodou. Upatlanou sklenici odsunula stranou. Rozhodla se, že jistější bude pít přímo ze džbánu.

Když na sobě ucítila jeho pohled, vzhledla a usmála se na něj. „Copak?“

Potřásl hlavou. „Nic. Jen jsem se zamyslel.“ Po krátké odmlce dodal: „Vypadáš unaveně.“

V jejím úsměvu se zaleskly zuby. „A ty snad ne? Ujíždíme už několik dní v kuse a ani jeden z nás na to nemůže být zvyklý. Netvrd' mi, že na tebe toho není moc. Byl jsi to koneckonců ty, kdo se domáhal, ať tady zůstaneme přes noc.“

„Ty ses tomu ale docela bránila,“ připomněl jí.

Pokrčila rameny. „To je smysl pro zodpovědnost. Bezpečnější je zdržovat se mimo města a vesnice, někde v úkrytu. Někteří lidé by nás rádi našli. Navíc máš nějaký úkol. A já ti chci pomoci, jak jen to půjde.“

Sklopil zrak. „Děkuju. Já jsem ti to vlastně ještě neřekl, že...?“

„Ne,“ zarazila ho. „Teď ne. Povíš mi to jindy.“ Významně pohlédla směrem k ostatním hostům. Nevypadali, že by si jich všímali, ale bylo by zbytečné riskovat.

Dwyr to krátce uvážil a přikývl.

O chvíli později už se dveře do kuchyně rozlétly dokořán a hostinský se vypotácel s dvěma tácy jídla v umaštěných rukou. Položil je před ně a chvátal za dvojicí u kuchyně, aby jim dolil pivo.

Chopili se vidličky a nože a chtěli se právě pustit do jídla, když se otevřely dveře z ulice a v místnosti se rozhostilo ticho.

Překvapeně tím směrem pohlédli.

Ve dveřích stáli dva vojáci s kopími v rukou. Proti houstnoucí tmě venku toho nešlo moc poznat, jeden detail však rozeznali na první pohled. A zamrazilo je z něj v zádech. Ti muži byli malí. Ne jako děti, ale rozhodně menší než průměrní muži na Nakrylu, než kdokoliv z tamního osazenstva. Dwyr jim odhadoval tak pět stop. Možná by je považoval za puberťáky s nevhodnou zábavou, nebýt toho, že jim na prsa spadaly dlouhé plnovousy.

Muži pokročili do místnosti a zavřeli. Černé kruté oči v tu chvíli naštěstí viděly jen dlouhý pult napravo. Ani jeden si nestihl všimnout vyděšeného výrazu v mladíkově tváři dřív, než jej Neiala kopl pod stolem, aby ho přiměla vzpamatovat se.

Rychle odvrátil tvář a dál už zkoumal muže jen koutkem oka.

Měli na sobě kroužkovou košili s kapucí přetaženou přes hlavu. Přes ni měli přehozenou koženou uniformu, která měla po levé straně zlatou nití vyšitou korunku a za ní meč zkřížený se sekerou. S tím korespondovaly i zbraně u jejich boku. Jednomu se tam houkala pochva s dlouhým mečem, druhý byl vybavený krátkou sekerou. Na nohou měli těžké okované boty, které hlasitě dusaly po dřevěných prknech lokálu.

Dokráčeli k pultu a jeden z nich rázně udeřil pěstí do dřeva. „Hej, hospodo! Přines dvě piva!“ zahalekal drsným hlasem.

Muž, který do té doby popíjel na baru, se pokusil co nejrychleji a hlavně nenápadně stáhnout z jejich dosahu. I se svým korbelem se přesunul k nejbližšímu prázdnému stolu a stáhl hlavu mezi ramena. Shrbil se nad pivem, jako kdyby jej chtěl chránit, Dwyr ale

nepochyboval, že se prostě jen snaží být co nejmenší. *To by jim mohlo vlastně celkem imponovat*, napadlo ho.

Noví příchozí počastovali opatrného hromotluka pohrdavým smíchem. Pak už před ně hostinský postavil pivo a oni o ostatní hosty ztratili zájem.

Dwyr pomalu uvolnil zadržovaný dech. Pohled mu padl na mísu jídla před ním. Byla stále ještě plná po okraj, ale jeho už chuť přešla. Nejraději by se ukryl nahoře v pokoji a počkal, než muži odejdou. Bylo mu však jasné, že kdyby tam jídlo nechali takřka celé, vzbudili by podezření.

Neiala mezitím začala pomalu jíst. Nezdálo se, že by ji příchod vojáků vykolejil tak jako jeho.

Dwyr se ji pokusil napodobit, ale stálo ho veškeré sebeovládání, aby do sebe neházal sousto za soustem a nehltal večeri, jen aby odtamtud mohli vypadnout co nejdříve. *Jen klid, nespěchej*, napomínal se v myšlenkách. *Je to v pořádku. My je nezajímáme. Přišli si prostě na pivo.*

Vzápětí mu ale srdce spadlo až do kalhot.

„Ale, ale. Copak to tu máme?“ ušklíbal se jeden z vojáků. Koutkem oka Dwyr viděl, že muž ukazuje přímo na něj.

V první chvíli byl v pokušení tvářit se, že si ničeho nevšiml, aby se vyhnul jeho pohledu. Měl pocit, že kdyby voják viděl jeho oči, musel by si tam přečíst celý jeho příběh a okamžitě by poznal, že toto není strach, jaký se snaží vzbudit mezi místními, ale že jde o oprávněný strach, že jej dopadnou. Přečetl by si, že tohoto kluka má chtít dopadnout. Potom se však vynořila jiná myšlenka – ten muž byl příliš hlasitý a jeho gesto příliš očividné, než aby se dal přeslechnout a přehlédnout. A kdyby nezareagoval, byl by možná ještě nápadnější.

Neiala, které tohle všechno proběhlo hlavou mnohem rychleji, už hleděla k pultu. Pod stolem jej také znovu nakopla, aby donutila i jeho reagovat.

„Ano, pánové?“ zeptala se s úsměvem. „Přejete si?“

„Ty sklapni, ženská!“ odsekl voják.

Dwyr vyděšeně sledoval, jak na něj muž znovu ukázal rázným gestem. Myšlenky se mu opět daly na pochod, hnaly se jako o závod a snažily se přijít na to, co se stane a co by měl udělat. Přišli na něj. Chytili ho. Zklamal Malvora, zklamal matku a zklamal i Neialu.

Potom však voják znovu promluvil a Dwyrovi se ulevilo až sjel po židli o kousek níž. Za což si ovšem vysloužil další kopnutí od Neialy.

„Hospodo, kde máme žrádlo my?! Chcem taky uzený!“

Dwyr se na Neialu zamračil, ale musel uznat, že zasáhla dobře. V náročné a nečekané situaci obdivuhodně zachovala chladnou hlavu a stíhala ještě i dávat pozor, aby se nechoval nápadně on. *Málem jsem se prozradil sám, vyčítal si. Zbytečně. Pitomče!*

„Kde jsem to skončila?“ zeptala se Neiala hlasitě, jako kdyby jí teď došlo, že kvůli novým příchozím nevědomky přerušila nit rozhovoru. Vložila si do úst kus masa a s plnou pusou pokračovala. „Už vím... U matky je teď tedy dvakrát denně felčar a dává jí bylinné obklady. Otec se od ní nehne na krok. Ale matka má tuhý kořínek...“

Dwyr jen žasl, jak ze sebe dokáže tak rychle a smysluplně dostat příběh s hlavou a patou a nějakou rozumnou mírou detailů. Nepřeháněla a neznělo to ani nijak strojeně nebo jako výmluva, kterou příběh ve skutečnosti byl. V první chvíli dokonce on sám marně vzpomínal, o čem že to byla předtím řeč a co mu vykládala o nemocné matce.

Z úvah ho vytrhl burácivý hlas jednoho z vojáků.

„Ženská pitomá, tak zavřeš už ten zobák, nebo ti ho mám přerazit?!“

Neiala se zatvářila dotčeně a ohrnula ret v opovržlivém výrazu. Když však promluvila, nasadila milý, vmlouvavý tón. „Moc se omlouvám, vážení pánové.“ Potom se obrátila ke Dwyrovi. „Pojď, Malyre. Můžeme jít ke mně na pokoj, ať tady ty milé pány nerušíme u večere.“

Dwyr jen stěží ovládl koutky úst, aby mu nevystřelily v nadšeném úsměvu. Byla úžasná herečka. To už sice věděl, ale teď viděl, jak neskutečně cenná vlastnost to je. Dostala je pryč od vojáků, aniž by pojali jediné podezření! A nemuseli ani dojídat.

Vstali.

Stihli ale jen zasunout židle ke stolu, neudělali ani jediný krok směrem ke schodům, když se před ně vojáci postavili a kopími jim zahradili cestu.

„Počkat, počkat,“ zastavil je muž, který Neialu před chvílí okřikl. Jeho náhle klidný a mírný tón jim oběma nahnal husí kůži. „Jak, že se to tady váš přítel jmenuje?“

Neiala se zamračila. Usilovně přemýšlela, na co tím může malý muž narážet. Na jméně, které zvolila, jí nic podezřelého nepřipadalo. „Malyr. Proč?“

„Malyr...“ zopakoval po ní muž. Zahledl se někam přes její rameno a labužnicky mlaskal, jako by to jméno ochutnával. Potom na ni opět pohlédl a zašklebil se. „Anebo jsi řekla Malvor, a teď se to snažíš zamaskovat?“ Všiml si vyděšeného záblesku pochopení v očích mladíka po jejím boku, a okamžitě si jej špatně vyložil. Vítězoslavně se zasmál.

Dwyr zareagoval zcela instinktivně. Škubl rukou kolem pásku, tasil nůž a zarazil ho překvapenému vojákovu až po rukojet' do boku. Muž upustil kopí, oběma rukama se chytil za ránu, z níž vytékala teplá krev, a ztěžka dosedl na zem. Tvář se mu zkřivila bolestí, jak se nůž v ráně při dopadu pohnul. Potom se rozvalil na podlaze a už sebou jen chvilčkama bolestivě škubnul.

Druhý voják byl zřejmě podobně neinformovaný a nečekal by odpor ani od skutečného Malvora, a tak v první chvíli zůstal stát jako opářený. To Neiale stačilo, aby z jeho dosahu odstrčila Dwyr, který jen stál a zíral na svou ruku, stále sevřenou jako by i nadále třímal nůž, jímž vojáka bodl. Potom dívka oběma rukama chytila prázdnou židli a rozbila ji o druhého muže, který v tu chvíli pustil v malém prostoru

neužitečné kopí a sápal se po sekeře u svého boku. Náraz ho smetl do prachu, ale tam nezůstal dlouho. Z počátečního šoku už se vzpamatoval a začínaly pracovat instinkty bojovníka. Chvatně se zvedl a konečně se mu podařilo sekeru našmátrat a uvolnit z poutka. Pohrával si s ní v rukou a pomalu pokračoval k bezbranné Neiale, které navíc v úniku bránily stůl a stěna hostince. Voják na ni vycenil zuby v chtivém výrazu.

Dívka marně šmátrala rukou za zády, aby nahmátla něco, co by po něm mohla hodit. Věděla, že tam někde jsou talíře i džbán, ale její ruka dopadala jen do prázdna.

Muž před ní náhle strnul. Na tváři se mu usadil překvapený výraz a on pohlédl dolů na svá prsa. Vzápětí jako pokácený strom přepadl přímo dopředu. Ozvalo se hlasité zadunění doprovázené nepříjemným zapraskáním, jak se vojákův nos při nárazu zlomil. Jemu už to ale bylo jedno. S očima vytřeštěnými ležel tváří k zemi a mezi lopatkami mu couhal dlouhý kuchyňský nůž.

Hostinský si vedle mrtvoly odplivl. „Parchanti jedni mrňaví.“ Přeletěl pohledem od stále ještě nepřítomného Dwyra k Neiale, která vypadala jistěji. Promluvil proto k ní. „Měli byste se sebrat a vypadnout. Musím vyhlásit poplach, ale dám vám čas sebrat své věci a koně. To bude stačit, abyste stihli utéct.“ Přeletěl pohledem po ostatních hostech, kteří seděli jako zařezaní a všechno pozorovali. „Jsou to všechno dobří chlapi, myslím, že se mnou budou souhlasit.“

Neiala potřásla hlavou. Přešla k Dwyrovi a podala mu ruku, aby mu pomohla na nohy. „Tak pojď, dělej!“ křikla na něj, když se stále ani nehnul.

Nepřítomně k ní otočil hlavu. Pohled na známou tvář ho trochu uklidnil a on mátožně vstal. Pořád ještě cítil, jak čepel nože zajela do masa, vzpomínka ale pomalu utichala za vědomím, že Neiala i hostinský mají pravdu. Museli pryč. A to co nejdřív.

Zatímco se zvedal, obrátila se Neiala zpět na hostinského. „Kůň s námi dál nemůže. Chtěli jsme ho prodat.“ Rozhlédla se i po hostech, kteří se zmohli jen na krátké zavrtění hlavami.

Hostinský se podrbal na sotva patrném strništi. „Tak já si ho vezmu jako protiúčet za vaši večeři. Ale pospěšte si, ať už jste daleko odsud.“

Nebyla to právě fér cena. S ohledem na rozbité vybavení, krev a nepříjemnosti, které hostinskému nikdo nevynahradí, mu to ale dlužili. Nehledě na to, že neměli čas hledat kupce.

„Bereme,“ souhlasila. Popadla stále ještě trochu nepřítomného Dwyra a táhla ho ke schodům.

Než doklopýtali do patra, přišel naštěstí definitivně k sobě. „Co se to stalo? Co jsme to provedli? Jak na nás přišli?“ mumlal, zatímco se snažil rozpomenout na události posledních minut, aby si poskládal celý obrázek. Všechno se seběhlo tak rychle. Měl pocit, že by měl ještě sedět u stolu a jíst uzené a přesto věděl, že se od té doby stalo strašně moc. Jen to jeho hlava nestíhala pojmout.

„Na to bude dost času později,“ odsekla Neiala, když otvírala dveře do jejich pokoje. „Aspoň, že jsme si nevybalili.“

Chvilí trvalo, než jeho zaměstnaná mysl pochopila její slova. *Potom!* napomenul sám sebe, popadl sedlové brašny a spěchal zpátky dolů do krčmy. Myšlenky zcela nasměroval k útěku. Vzpomínat bude později.

Hostinský netrpělivě vyčkával nad dvojicí nehybných těl. Oči mu tékaly všude kolem a pátraly po nebezpečí. Po čele mu v malých potůčcích vytrvale stékal pot. Když je spatřil vracet se do místnosti, viditelně se mu ulevilo. Ukázal na muže u svých nohou. „Vemte si ten nůž. Kdyby zjistili, že jednoho z nich zabil můj kuchyňský nůž, spálili by to tu na popel i s námi. I kdyby jim jejich vlastní muži odpřísáhli, že jste mi ho ukradli.“

Neiala přikývla a z obou těl nože vytáhla. Menší z nich vrátila Dwyrovi, druhý si nechala v ruce. Možná se ještě bude hodit. „Děkujeme,“ řekla hostinskému.

Ten jen přezíravě mávl rukou. „Ty skrčky tady nemá rád nikdo. Ale co naděláme. Radši bych vám dal jídlo i pití zdarma, než abych vás vyháněl, ale...“ Nechal větu nedokončenou, všichni však věděli, co měl na mysli. Kdyby je podpořil, nebo jen ocenil tak, jak řekl, podepsal by si tím rozsudek smrti.

Netrpělivě ukázal na dveře. „Tak už běžte! Prosím.“

Přikývli a vykročili ke dveřím. Neiala je pomalu pootevřela a vyhlédla na potměšlou ulici. Chvilí trvalo, než si její oči přivykly v novém prostředí. Okolí však vypadalo opuštěně. Vyklouzla za dveře a držela se co nejvíce při zdi. Dwyr ji následoval v těsném závěsu.

Opět za nimi zavřel. Jejich oči tak neoslňovalo tlumené světlo místnosti a oni si mohli lépe prohlédnout okolí. Zůstávalo však stejně pusté a nehybné.

„Můžu vám dát třicet vteřin, pak by to mohlo být nápadné,“ ozval se od dveří hostinského hlas až sebou překvapeně trhli.

„Minutu,“ sykla Neiala.

Odpověď nepřicházela. Už se začínali bát, že se hostinský vzdálil od dveří a neslyšel je, když zaslechli mručivou odpověď. „Dobrá.“

„Jaké ticho,“ poznamenal Dwyr. „A za chvíli to tu bude hučet.“ Zhluboka se nadechl. „Jdeme?“

Neiala přikývla.

Vytrvalým klusem se rozběhli přes vesnici. Čekalo je nejméně jeden a půl míle, než dorazí k mostu, který budou moci přeseknout a zajistit si tak od pronásledovatelů dostatečný odstup.

„Možná jsme se mohli zeptat, kolik tady mají mužů,“ zašeptal Dwyr. „Abychom věděli, kolik jich po nás půjde.“

„Šetři dech,“ napomenula ho Neiala.

Drželi se co nejvíce při zemi a neustále se rozhlíželi po okolí pro případ, že by se někde vynořili další vojáci. Nijak je však nepřekvapilo, že ve vesnici nikdo nehlídkuje. Pokud by tam někdo obcházel, nejspíš by na něj narazili už při svém příchodu. Na druhou

stranu, pokud hostinský považoval za nutné ztropit poplach, nebylo pochyb, že někde v okolí ještě někdo z Korvelínova národa číhá.

Kousek za nimi se ozvalo cvaknutí kliky, jak někdo otevřel dveře. Rychle se vrhli do stínu mezi dvěma domy.

Nezdálo se, že by si jich někdo všiml.

Dwyr napínal uši, kdy uslyší výkřiky hostinského. Měl pocit, že minuta už musela dávno uběhnout, ačkoliv hostinec stále ještě měli na dohled. Zatím se však vesnice nořila do ticha.

Dveře se znovu zavřely.

Jako kdyby to byl smluvený signál, pomyslel si Dwyr s neradostným úšklebkem, když se hned vzápětí rozezněly ulicí hlasité výkřiky: „Pomóóoc! Vražda! Zločin! Zabili stráž!“ halekaly tři různé hlasy. Do vyvolání paniky se očividně zapojili i dva z hostů.

Dwyrovi přeběhl mráz po zádech a stáhl se mu žaludek. Měl pocit, jako kdyby je obviňovali skutečně, jako by opravdu chtěli potrestat ty cizince, co jim zabili místní stráž. *A není to tak?* ozvala se mu vzadu v hlavě vtíravá myšlenka.

Neiala vyhlédla na ulici. „Poběž! Zalezl zpátky,“ pobídla ho. Nebylo třeba dodávat, že při současném povyku tam asi dlouho nevydrží. A přidají se k němu i další. Potřebovali se dostat co nejdál, než si někdo utíkající dvojice všimne a zjistí, kterým směrem vrahové míří.

Zvýšili tempo, aby z těch posledních vteřin vydolovali maximum. Za zády uslyšeli další otevírání dveří, ale tentokrát už se skrýt nepokusili. A lidé začali vycházet z domů také před nimi.

Pomaloučku jim docházel dech, trysk by už o moc déle nevydrželi, a tak opět zvolnili, tak aby jim tempo vydrželo až k mostu. Vojáky stále neviděli a nedalo se očekávat, že by se je pokusil zastavit kdokoliv jiný. I kdyby byl někdo na straně okupujících vojáků... Pokud by ho nezastrašily výkřiky „vražda“, pohled na zkrvavený nůž v Neialině ruce by jej jistě odradil.

Výkřiky začaly nabírat na síle, jak se jich začaly ujímat další a další hlasy, aby se varování dostalo i do nejzazších koutů vesnice. Potom už si lidé, které mýjeli, dali dvě a dvě dohromady, začali si na ně ukazovat, ženy ječely, a k neustávajícím výkřikům o vraždě a zločinu, přibýly další: „Východ! Běží na východ!“

Dwyrovi probleskl hlavou nečekaný nápad, jak jim získat nějaký čas navíc. „Ne! Sever!“ zakřičel. „Stočili se na sever!“

Ani nečekal, že by jeho lest zabrala na dostatečně dlouhou dobu. Potěšilo ho ale, když někde z jiné části města zaslechl opakování svého volání, dokonce i když je vzápětí překřičelo množství hlasů, které dál volaly *východ, východ*. Bylo jich mnohem víc. Brzy přehluší i poslední hlasy, které budou volat, že pronásledovatelé utíkají na sever. Ale i ta chvilka nejistoty, která z těch možností je teda správná, jim mohla zajistit klíčový náskok.

„Dobrý pokus,“ uznala Neiala mezi snahami popadnout dech. Potom už se ale dál soustředila jen na běh.

Přeběhli přes prázdnou tržnici. Domy už skončily a obyvatelé vesnice se spokojili s tím, že hlasitě volali, kudy zločinci utíkají. Před nimi se silnice nořila do okolní tmy. Vstup do vesnice našťestí hlídáný nebyl, takže se bez potíží dostali až do polí.

Ještě mlí, pomyslel si Dwyr zoufale. Měli si toho koně nechat aspoň k mostu a tam ho pustit... V nohách už cítil únavu. Začínal ztěžka oddechovat a supět. I přes hluk, který sám působil, ale za svými zády zřetelně rozeznal dusot. Chtěl se za tím zvukem otočit a zjistit, co se děje, ale Neiala ho okřikla.

„Neotáčej se! Prostě běž!“

Soustředil se tedy znovu na cestu před sebou. Koneckonců... až budou vojáci těsně za nimi, poznají to. A dřív se o ně nemusejí starat.

Potom se mu však do hlavy vkradla nepříjemná myšlenka. Luk. Co když bude mít někdo ze strážných také luk?

Okamžitě pocítil, že může do svých sil sáhnout ještě více. Přidal a dostal se o několik kroků před Neialu. Ta ještě trochu času ztratila

zaskočená jeho náhlým zrychlením, o pár úderů srdce později však byla opět vedle něj a srovnala s ním krok.

Udiveně si ho prohlížela. Z toho, co o něm zatím zjistila, měla za to, že z nich dvou má lepší kondici ona. Teď to vypadalo, že se Dwyr v prvních pár minutách běhu pouze šetřil a až nyní přešel k vytrvalému běhu. Zatímco ona už začínala mít pocit, že je se silami v koncích.

Zakopla, ale udržela rovnováhu. Zaklela a raději se opět soustředila jen na běh.

Dwyr se sice na běh soustředil, ale tolik štěstí neměl. Noha mu zajela do nory a on už jen stačil nastavit před sebe dlaně, aby zbrzdil pád. S heknutím se postavil na nohy, sebral sedlové brašny, které při pádu upustil, a utíkal dál, ačkoliv prvních pár kroků spíš poskakoval ve snaze o pravou nohu se příliš nezapírat. Oddechl si úlevou, když po pátém kroku bolest odezněla.

Navzdory Nealinu varování vrhl rychlý pohled přes rameno. Byli za nimi čtyři ozbrojení muži. V rukou našťestí drželi všichni kopí, vypadalo to, že luk u sebe nikdo z nich nemá. Ztráceli na ně asi sto padesát stop.

Spadl mu ze srdce další malý kamínek. Zhruba stejně scházelo také jemu k provazovému mostu. Neiala měla po jeho pádu ještě třicet stop náskok. Dokážou to!

Stejně počty zřejmě provedl i jeden z mužů za jeho zády. Zničehonic odtamtud přilétlo kopí a jen o pět palců minulo Dwyrovu hlavu.

Vynadal si, že ho nenapadlo dřív, že by po nich mohli kopí házet. Přinutil se sáhnout do svých sil ještě hloub a opět trochu přidat. Čím dál se od nich udrží, tím větší bude mít šanci, že ho mine i další kopí, které ze zadu přiletí.

Druhá zbraň dopadla právě ve chvíli, kdy vběhl na vratký provazový most. Tentokrát však její majitel špatně odhadl vzdálenost a hrot se zabodl tři stopy za paty uprchlíka.

Dwyr doběhl do čtvrtiny mostu, než strachem z pronásledovatelů proniklo prozření, kde se nachází a v jakém stavu most byl, když si ho ten večer prohlíželi. Při každém kroku se pod ním divoce houpal, ale zatím se zdálo, že je udrží.

Před sebou viděl Neialu. Nacházela se právě uprostřed, kde se most zmítal nejvíce, a bylo vidět, jak s neklidnou cestou zápasí. Dopředu postupovala jen velmi zvolna. Volnou rukou křečovitě svírala provazové zábradlí.

Nebyl to právě povzbudivý pohled. Nebyl ale ani tolik odstrašivý, aby Dwyr nepokračoval v útěku před čtveřicí vojáků za svými zády. Zatnul zuby a opatrně pokládal nohy na dřevěné desky poničené časem a živly.

Byl právě v polovině, když se most nečekaně zhoupl o poznání víc než do té chvíle. Na most se vříteli vojáci.

Strážci postupovali mnohem rychleji než oni, potom ale druhému z nich pod nohou praskla příčka a jen tak tak se udržel na mostě. Zděšeně zíral na vodu valící se pod jeho nohama. Dva ze svých parťáků tak přinutil zastavit a ten třetí díky němu pochopil, že musí postupovat opatrněji.

Dwyr se ze všech sil snažil ignorovat panický hlásek v hlavě, který na něj bez ustání pokřikoval: *Přidej! Přidej, už je hned za tebou!* Místo toho se dál soustředil na opatrný a stále stejně pomalý postup po lávce. Když chytí rytmus, nebude spěchat...

Neiala mezitím dorazila na protější břeh a ohlédla se. Trochu ji překvapilo, kolik na ni Dwyr ztrácí. Nervózně přešlapovala a s nožem připraveným pod provazovým zábradlím čekala až doběhne na břeh také on. Jen s velkým úsilím držela jazyk za zuby, aby jej nepobízela k vyššímu tempu. Zrádnosti můstku si byla vědoma také ona a věděla, že se Dwyr potřebuje soustředit.

Konečně Dwyr došlápl na pevnou zemi a Neiala se okamžitě pustila do přerezávání provazu.

Prispěchal k ní, hodil brašny na zem a pustil se do pravého zábradlí.

„Ne!“ zarazila ho a stoupla si kousek stranou, aby mu uvolnila místo na stejné straně. „Tady! Ten u země.“ Špičkou boty ukázala na provaz upevněný u země na tomtéž kůlu jako ten, do nějž řezala sama.

Dwyr se tedy přesunul na nové stanoviště a pustil se do práce.

Neialin nůž, který získali od hostinského, byl ostřejší, a během chvilky provaz povolil. Most se rozhoupal a muži na něm zakolísali, ale udrželi rovnováhu. O vteřinu později už opět postupovali vpřed.

Neiala odstrčila Dwyr a pokračovala v jeho díle sama. Lano se začalo rychle třepit a most se nepatrně naklonil.

Muži na něm to zřejmě vycítili a dva nejbližší přidali. Ti za nimi se naopak moudře rozhodli vrátit se. Otočili se a spěchali zpět na západní břeh.

Jeden z vojáků, kteří se nedali odradit, se opět propadl ztrouchnivělou deskou mostu. Ten bližší už byl ale téměř u nich.

V tu chvíli lano pod Neialiným nožem konečně povolilo.

Voják se pokusil na poslední chvíli zachránit zoufalým skokem. Rukama dohmátl až na břeh a zachytil se několika stébel trávy. Jakmile se však na ně zavěsila celá jeho váha, rostliny se přetrhly a muž už nestihl nalézt jinou záchranu. S vyděšeným výkřikem sklouzl do řeky a o chvíli později už po něm nebylo ani stopy. Těžká zbroj ho stáhla ke dnu a temná řeka ho pohltila.

Druhý muž bezmocně visel zaklíněný mezi dvěma deskami přibližně ve třech čtvrtinách mostu a marně se snažil nahmatat jednu ze dvou zbývajících provazových opor. Jeho kolegové, kteří se včas otočili čelem vzad, jen přihlíželi a nejistě přešlapovali na druhém břehu řeky.

Neiala se pustila do třetího provazu a pokynula Dwyrovi, aby šel blíž. „Načni mezitím ten spodní provaz, ať tady nejsme do rána.“

Dwyr nerozhodně přejížděl očima od provazu k muži, který se bezmocně zmítal ve zbytcích mostu.

„Tak pospěš! Pomůžeš tím i jemu,“ pobízela ho Neiala, když viděla, kam se dívá. „Budou si ho moct přitáhnout a neutopí se,“ zabručela.

To Dwyr definitivně přesvědčilo. Poklekl k provazu a znovu se do něj pustil nožem, který dostal od Malvora. „Asi ho dlouho nenabrousil,“ zamumlal si pro sebe, jak zápasil s mostem.

„Cože?“ zeptala se Neiala.

Jen potřásl hlavou a soustředil se na práci.

Trhl sebou, když provaz nad jeho hlavou povolil a volný konec mu zasvištěl kolem tváře jako bič. Most se zvrátil ještě více, držel už jen na posledním provaze. Voják v něm ale stihl nahmatat jedno z volných lan a pevně se do něj zamotal, aby nevypadl.

Zbylí dva muži na protějším břehu konečně pochopili situaci a klekli si k mostu, aby jeho trosky vytáhli hned, jakmile to půjde. Jejich druh půjde se svou zbrojí okamžitě ke dnu, takže pokud se neměl utopit, museli jednat rychle.

Neiala Dwyr opět vystřídala a poslední lano během chvilky povolilo. S úlevou se posadili a sledovali, jak muži na protějším břehu zabrali, tahali za provazy a dřevěné příčky, aby dostali topícího se druha zpět na souš. Konečně měli jistotu, že je vojáci Korvelínova národa nedostihnou. Aspoň ne v nejbližších chvílích.

Dívka se ztěžka postavila a přistoupila k Dwyrovi, aby pomohla na nohy také jemu. „Tak pojd'. Vypadněme odsud, dokud je zaměstnává ten třetí. Čím dál od nich budeme, tím líp.“

Neochotně přikývl a přijal její pomoc. Posbírali rozházené sedlové brašny, Dwyr si je hodil přes rameno a vykročili.

Neiala je vedla doprava. Dwyrova unavená mysl chvíli marně pracovala ve snaze pochopit, co se mu na tom zdá být špatně. Pak mu to došlo. Šli na jihovýchod. Potřebovali na východ, možná dokonce kus na sever.

„Ehm, Nei?“

„Tiše,“ sykla na něj. „Ne teď, ne tady.“

Její příkrá odpověď ho trochu zarazila a po krátké úvaze se rozhodl raději jí vyhovět. I kdyby šli až do padnutí špatným směrem, víc než jeden den tím neztratí. A aspoň se ještě pořád posouvají k východu.

Kráčeli mlčky. Ani jednomu se nechtělo plýtvat posledními zbytky sil na něčem tak zbytečném, jako byl dialog.

Sotva jim řeka zmizela za zády a vojáci na ně nemohli vidět, stočila se Neiala zpátky na severovýchod, aby mířili správným směrem. Po dalších dvou mílích konečně zavelela, aby složili brašny a odpočinuli si. Věřila, že teď už jsou daleko, aby je vojáci nenašli, i kdyby byl poblíž jiný most, přes který by mohli překročit řeku.

Dwyr se ani nenamáhal roztahovat pokrývky. Jen položil hlavu na brašny a okamžitě usnul.

Probudil se krátce po úsvitu. Nejprve jen malátně koukal skrz přivřené oči na palouk, kde se uložili k spánku. Neiala ležela kousek od něj a stále ještě spala.

Pokusil se pohnout a zasténal, když jeho namožené svaly zaprotestovaly. Polekaně pohlédl na Neialu, jestli ji neprobudil, ale dívka měla dál pevně zavřené oči a nezdálo se, že by ji zvuk vyrušil.

Zatnul zuby a tentokrát už se mu podařilo otočit se na záda bez toho, aby ze sebe vyloudil další zvuky. Hlasitě odfoukl. I takový jednoduchý pohyb se najednou zdál nesmírně náročný. Přesto pokračoval a za chvíli se dokázal posadit a následně i postavit.

Rozhlédl se.

Neiala jim jako úkryt vybrala prostor za malým pahrbkem, hned vedle vyšlapané pěšiny, která vedla od západu k východu. Na tom místě nebylo vůbec nic jedinečného, podobné pahrbky se táhly krajinou na všechny strany.

I když, to je možná výhoda, napadlo ho. Očividný úkryt by koneckonců každý, kdo by jim mohl být v patách, ihned prohledával.

Posadil se na svah, odkud viděl na spící dívku, a snažil se rozpomenout na události předešlé noci.

Utíkali. U mostu je vojáci téměř dohnali. Běželi za nimi z města. Ve městě...

Před očima se mu objevil vytřeštěný výraz umírajícího vojáka. V ruce ucítil nůž, který zajížděl do kroužkové košile, kůže a masa. Sevřely se mu útroby a on se rychle vyzvracel.

Když si otřel ústa do rukávu, pocítil drobnou úlevu. Jako by vyzvracel i všechny výčitky. Věděl, že neměli na vybranou. A že ti muži se provinili jako první, když obsadili Nakryl. A pak se chovali, jako by tady byli páni a uráželi Neialu. Musel zasáhnout.

Poodešel od odporně páchnoucí žluté louže o kus dál a posadil se na nové místo.

Neiala se probudila asi o hodinu později. Dwyr ji pozoroval, když se převálila na záda a s otevřenýma očima pozorovala azurově modrou oblohu. Zůstal však mlčky sedět a dopřával jí čas, aby si užila pocit odpočinku po včerejším náročném dni. Teprve, když viděl, že se začíná zvedat ze země, pospíšil si k ní, aby jí pomohl vstát.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji zvesela. Ponurá nálada ze zabití už z něj definitivně opadla.

Usmála se na něj. „Ty ses nějak dobře vyspal. Dobré ráno.“ Protáhla si ztuhlé svaly. „Včera... chtěla jsem vyrazit jiným směrem pro případ, že by sledovali, kam jdeme, a chtěli se za námi později vydat. Kdoví, jak blízko je další most.“

Dwyr přikývl. Už během cesty začal tušit, že to udělala právě kvůli tomu. „V každém případě už bys měla vědět, kam přesně jdeme. Znáš město Tóminhlan?“

Zavrtěla hlavou.

„Prý se tam Korvelíňané nedostanou, nebo co. Aspoň mi to říkal strýc. A mělo by právě být někde na severovýchodním pobřeží, u Pavoučí skály. Ale kde přesně to je, to nevím. Mám tam jít a... studovat.“

„Studovat?“

„Noo... strýc říkal, že je šance, abych se naučil ovládat magii. A tam mám zjistit jak.“

„Myslela jsem, že magie vymizela.“

Dwyr přikývl. „Nejsem z toho o nic moudřejší než ty. Ale je pravda, že proti Korvelňanům by to byla důležitá výhoda. A pokud je šance, že bych se to mohl naučit, měl bych se o to pokusit.“

„To asi ano,“ souhlasila a dál se nevyptávala.

Posadili se na svah a tiše žvýkali zbytek tvrdého bochníku chleba, posledního jídla z Varionových zásob. Měli je doplnit ve vesnici, ale všechno se seběhlo tak rychle, že si vůbec neuvědomili jejich nedostatek, natožpak, že si o ně mohli říci hostinskému, když bylo jasné, že na trh už se nedostanou.

„Je cestou nějaké město nebo vesnice, kde bychom nakoupili jídlo?“ zeptala se Neiala, když spolkla poslední sousto.

Dwyr pokrčil rameny. „Nevím.“ Vytáhl z košile mapu a zadíval se na její pravý horní roh. Stále ještě byla vlhká, nasáklá potem ze včerejšího večera. V plánu byla vyznačena převážně jen větší města, a takový měli nejbliž právě Tóminhlan. Ten jako jediný nebýval vždy součástí mapy, byl do ní dokreslený ručně. Podobně daleko od místa, kde odhadoval, že právě jsou, viděl Dwyr na mapě i nějaké menší město směrem na jihovýchod.

„Sem jdeme?“ zeptala se Neiala, když mu nahlédla přes rameno. Její prst ukazoval na ručně dokreslenou tečku.

Přikývl. „Ale nic jiného poblíž nevidím. Jsou tam jen velká města... tak snad cestou narazíme na nějakou vísku. A snad i za jiných okolností než včera,“ dodal s úšklebkem. „Sroloval mapu a uložil ji do brašen. Tam aspoň proschne lépe než v jeho oblečení.“

„Když to jinak nepůjde, naučíme se lovit,“ prohlásila Neiala sebejistě.

Dwyr se usmál. Ji nikdy nic nezastavilo.

Chvíli jen seděli a užívali si klid.

„Musím si vymyslet nové falešné jméno,“ řekla zničehonic Neiala. „Něco, co se nebude tolik podobat jménům hrdinů z bitvy o Argsbow.“

Dwyr se rozesmál. Najednou mu připadalo až zábavné, jak se to předešlého dne semlelo. „To ano, to byla pěkná náhoda.“

„Neřekla bych pěkná.“

„Jak jsi mi to vlastně řekla? Podobalo se to Malvorovi.“

„Malyr.“

„Jak tě to napadlo?“

Pokřčila rameny. „Asi jsem ho někde zaslechla. Napadlo mě prostě jako první. Kdybych nad tím přemýšlela, asi by mi ta podobnost došla včas, a neriskovala bych tolik.“

Ještě několik minut čerpali nové síly. Potom se ztěžka postavili, protáhli a protřepali rozbolavělé svaly a vydali se po cestě na východ. Zajdou si, ale vyšlapaná stezka byla tou nejjistější cestou, pokud chtěli narazit aspoň na nějaké město nebo vesnici ještě před Tóminhlanem a nakoupit si zásoby na další cestu.

Věřili, že na Korvelňany tentokrát budou připravení lépe. Navíc doufali, že tento kus ostrova by je nemusel ani tolik zajímat. Koneckonců, Tóminhlanu se říkávalo také Poušť, a i z pohledu do mapy se zdálo, že to jméno je přiléhavé. Kdyby jim do ní Malvor nezaznamenal polohu bezpečného města, byl by tam jen prázdný prostor.

Cestu po obou stranách dál lemovaly nízké kopečky natěsnané hned vedle sebe, takže to skoro vypadalo, jako by šli mezi zelenými hradbami.

„Dívej se po nějaké vodě nebo hájku, údolí a jiných místech, kde by se mohla ukrývat zvěř,“ přikázala Neiala Dwyrovi. „Musíme být připravení pro případ, že bychom nenašli žádnou osadu a museli bychom si něco sami ulovit. Ať potom aspoň víme, kam se vrátit.“

Dwyr neodpovídal, jen se snažil zapamatovat si její pokyny, až se dostanou do končin, kde to bude mít význam. Teď kolem nich byly

jen nekonečné pastviny, sem tam nějaký ten strom, ale žádná voda, a hledat teď by tak moc smysl nemělo. Před nimi navíc byla ještě dlouhá cesta, a kdyby našli vhodné místo tady, museli by se vracet dlouhé míle zpět.

Pozdě odpoledne v dohledu stále nebyla žádná vesnice, a tak Neiala rozhodla, že se vrátí k hájku, který minuli asi o hodinu dříve. Zatímco se vracela, pokračoval Dwyr ještě půl hodiny v cestě vpřed, pro případ, že by se něco skrývalo už jen kousek před nimi. Než dívka nachystá pasti a chytí se do nich králíci a jiná drobná zvíř, stejně to potrvá, tak mohl ztrácet čas pátráním v nejbližším okolí.

Jeho výprava nic nepřinesla. Krátce před soumrakem se otočil a vracel se zpět k Neiale. Když do tábořiště dorazil, už tam vesele plápolal ohýnek. Dívka samotná seděla v kruhu světla s hlavou svěšenou, jakmile však zaslechla jeho kroky, ihned vzhlédla a usmála se na něj.

„Ahoj, cizince. Kde se tu bereš?“ zeptala se unaveně. Hlasitě zívla a zvedla ruce, aby se protáhla.

Dwyr jí úsměv oplatil. „Inu, měl jsem cestu kolem.“ Rychle obhlédl tábořiště. Ani nečekal, že už bude mít Neiala naloveno, ale i tak ho zamrzelo, když neviděl nic k jídlu. Naposledy měli skromnou snídani.

Neiala jeho pohled neušel. Omluvně pokrčila rameny. „Pasti jsem ještě ani nekontrolovala, ale většinou se tam zvíř chytí až nad ránem. A nechci tam zbytečně chodit a působit hluk. Ještě bych je vyplašila a nic by se tam nechytilo teď ani potom. Večer to přece zvládneme o hladu. A ráno se najíme dosyta.“ Povzbudivě se na něj usmála.

Dwyr odhodlaně přikývl. Měl pocit, že už umírá hlady, ale před Neialou to nechtěl dávat najevo. Byl přece chlap. A ona vypadala tak statečně a zvládala to úplně bez problémů...

Pravdou ovšem bylo, že Neiala to cítila úplně stejně. Měla příšerný hlad, ale když viděla, že si Dwyr nestěžuje, umínila si, že ani ona

nebude. Byla z nich dvou přece ta zkušenější a musela se o sebe starat sama mnohem déle než on.

Seděli a pozorovali ohnivé jazýčky, jak se natahují stále méně a méně, až se malé ohniště změnilo jen ve žhnoucí uhlíky. Nikdo už nepřikládal. Oba byli příliš unavení, i když odhodlaní vydržet se spánkem, než oheň vyhasne.

„Vezmu si první hlídku,“ prohlásil Dwyr, když zmizel i poslední plamenný jazyk. „Po půlnoci tě vzbudím.“

Neiala chvíli zaváhala, ale potom si roztáhla pokrývky a uložila se k spánku. Počáteční nedůvěřivost při dělení hlídek už našťestí překonali.

Dwyr si také přitáhl pokrývky blíže. Noc začínala být nepříjemně chladná. Na druhou stranu – aspoň pro něj bude snazší vydržet vzhůru.

Zakručelo mu v břiše. Ubránil se povzdechu a snažil se nemyslet na prázdný žaludek, kterému se dostávalo jen vody. Dolehlo k němu tiché zachrápání Neialy. *Aspoň že ji to kručení nevzbudilo.*

Pohlédl na oblohu. Dlouho pozoroval měsíce putující po obloze. Sem tam obhlédl okolí, ale kolem nich se nic nehnulo. Nebo aspoň ne ve chvíli, kdy se díval. Nic se ale nestalo. A když minula půlnoc, probudil Neialu a sám se uložil k spánku.

Když se ráno probudil, vzduchem se linula vůně pečeného masa, na jejímž pozadí matně cítil hořící dřevo. Zamrkal. Protřel si oči a pohlédl směrem, odkud vůně přicházela.

Nevěděl proč, ale ulevilo se mu, když viděl, že na oheň dohlíží Neiala, a ne někdo cizí, kdo by je odhalil, ať už by byl přítel nebo nepřítel. Ohniště opět ožilo skotačivými plameny, teď však po jeho stranách stály dva kopečky postavené z velkých balvanů a přes ně nad ohněm visela dlouhá větev, na níž se opékal stažený králík. Dívka s provizorním roštem trpělivě otáčela, aby se maso rovnoměrně opeklo.

Šťastně se k němu obrátila. „Nevydržela jsem čekat a šla jsem se podívat na oka. O lovu jsem už něco četla, ale netušila jsem, že budu tak dobrá. Chytili se hned dva králíci!“ Její tvář zářila pýchou. Byla to zvláštní změna oproti jejímu jinak sebejistému vystupování. Nebýt hladu, nejspíš by mu tvrdila, jak ho jen včera chtěla napínat a ve skutečnosti měla králíky ulovené ještě, než se vrátil.

Ani Dwyr se ale neubráníl nadšenému úsměvu. Sbíhaly se mu sliny a žaludek kručel hladu tak moc, až se nervózně rozhlížel, kde se objeví ten bručící hladový medvěd. A především pečínka před ním přímo neodolatelně voněla.

Přesunul se do polohy vsedě co nejbliž k ohni, jak jen mu to žár dovolil, a lačně pozoroval otáčející se zvíře. Když ho pak Neiala sundala z ohně, ihned se po něm natáhl. Dívčina ruka ho ovšem praštila přes prsty jako neposlušné dítě.

„Jsi blázen?! Vždyť by ses spálil!“ vyhubovala mu.

Dwyr stáhl ruku a stydlivě sklopil zrak. Hlad v první chvíli zvítězil nad zdravým rozumem, a on si teď připadal jako naprostý hlupák, že mu v tom musela zabránit. O to víc, že se takové chyby dopustil právě před ní.

Dívka mezitím nabodla na rožeň druhého králíka a zavěsila ho nad oheň, aby se opekl, zatímco budou snídat.

„Aspoň máme po starostech a nemusíme hledat vesnici,“ pokusil se Dwyr odvést řeč jinam.

Neiala však zavrtěla hlavou. „Tak jednoduché to není.“ Ukázala na králíka nad ohněm. „S tímto snad vystačíme až do večere, ale to je všechno. Nemáme k tomu nic dalšího k zakousnutí. Žádný chléb ani nic. A nechci spoléhat na to, že něco chytíme každé ráno. Není to moc pravděpodobné. Dokonce i kdybychom našli každý den takovéto místo, které musí být pro okolní zvěř jako magnet. A to se vsaď, že takové každý večer nenajdeme.“

Došlo mu, že ona má pravdu. Přesto nějak cítil potřebu říct to. „Já ti věřím.“

Po prvním zbrklém pokusu zmocnit se masa se přinutil k trpělivosti a počkal na Neialu, než dopeče i druhý kus. Pak už se společně pustili do snídani.

Maso bylo výtečné. A to i přestože je nemohli dochutit dokonce ani solí. Poté co nejedli prakticky dvacet čtyři hodin, se to zdálo jako to nejlepší jídlo, co kdy v životě měli.

Každou kost obrali do hladka a lítostivě se podívali po druhém kousku. Nejráději by se pustili i do něj, ale dobře věděli, že ho budou potřebovat k obědu. A lépe se jim půjde, když nebudou mít žaludek jako plný kamení.

Druhý králík byl stále ještě teplý, a tak ho nechali na opékačích větvích a tu Dwyr nesl v ruce. Vrátili se na cestu a pokračovali na východ.

Tentokrát už měli více štěstí a k večeru se před nimi vynořila alespoň stará stodola. Její průčelí osvětlovala olejová lampa, takže se zdálo, že statkář by měl být někde poblíž, i když se nedaleký domek nořil do tmy a ticha. Měl nízké dřevěné stěny s četnými dírami, malá čtvercová okna a slaměnou střechu.

„Pokud tam někdo žije, měl by možná lepší přespávat ve stodole,“ zhodnotil Dwyr ten pohled.

„Hlavně ať tam někdo je,“ odvětila Neiala. „Vypadá to, jak kdyby odešel a zapomněl zhasnout lampu před stodolou.“ Pohledem těkala po okolí. Kromě dvou stavení tam bylo ještě pole porostlé nejrůznější zeleninou – viděla rajčata, dýně, petržel, kedluben a mrkev. Kus stranou stál zchátralý vozík s jedním kolem uvolněným a opřeným o plot. „Jídla by mohl mít dost. Má tu i vozík, tak hádám, že by mohl být ochotný nám něco prodat. I když si bude moct diktovat cenu.“

„A když tady nebude, prostě si vezmeme jídlo a zasadíme místo něj mince,“ zašklebil se Dwyr.

Neiala přešla jeho pokus o vtip mlčením.

Vykročila ke statku a Dwyr si pospíšil za ní. Minula osvětlenou stodolu a mířila přímo ke dveřím do domu. I když byl od pohledu

prázdný, chtěla hledat obyvatele nejprve tam, aby to nevypadalo, že chtějí do stodoly vniknout bez vědomí statkáře.

Zatímco nahlížela do okna a hledala pohyb, Dwyr zvedl ruku, aby zaklepal. Už to však nestihl. Přímo za nimi se ozval překvapivě mladý a energický hlas. Nejpodivnější na tom ale bylo, že zjevně patřil ženě. „Tím se ani neobtěžujte. Jsem tady.“

Otočili se.

Při pohledu na statek nabyl Dwyr dojmu, že jeho obyvatelem bude shrbený stařík bez zubů a s vidlemi v ruce. No... trefil se aspoň v tom posledním.

Vidlemi na ně mířila vysoká blondýna, které mohlo být sotva dvacet, nejspíš ještě ani to ne. Dlouhé vlasy měla stažené do culíku, na čele se jí perlil pot, který jí stékal do zelených očí, jež si je zvědavě měřily. Měla baculaté tváře, při pohledu na ně Dwyrovi okamžitě vytanul na mysli obraz křečka. Ten byl o to bližší pohledu, který se jim naskýtal, že dívka měla také malý nos. Od práce na statku jí narostla široká ramena, pevná prsa a útlý pas. Silné svaly měla i na nohou pevně zapřených do země, kdyby na ně potřebovala okamžitě zaútočit. Zbraň držela jen v jedné ruce, přesto s takovou jistotou, že nepochybovali, že by ji dokázala ovládat velice obratně. V druhé ruce držela olejovou lampu, kterou ještě před chvílí viděli u vrat stodoly.

„Co jste zač?“ vyjela na ně ne právě přátelsky.

Dwyr si nebyl jistý, jak odpovědět. Z přetrvávajícího ticha navíc pochopil, že Neiala na tom není o nic lépe.

Dívka proti nim prudce trhla vidlemi, aby je postrčila k odpovědi. „Mluvte! Nebudu čekat až si vymyslíte historku.“

„Jen procházíme,“ vyhrkl Dwyr. „Hledáme Tóminhlan. Chtěli jsme si tady jen koupit nějaké jídlo.“

Chvilí si jej podezřívavě prohlížela. Zdálo se, že mu uvěřila, poněvadž uvolnila napjaté svaly a trochu sklonila vidle. Dala si však záležet, aby na ně i nadále trochu mířily, byť někam pod úroveň pasu. „Koupit? Tak chci vidět peníze.“

Dwyr sáhl po váčku u pasu, ale potom se zarazil. Nebyl si jistý, které mince by jí měl ukázat, jestli ty jejich, nebo raději zlaté mince Korvelňanů. Ať by se spletl s těmi či těmi, mohl by statkářku rozčítit. Pak by mohli mluvit o štěstí, kdyby jim jen odmítla prodat jídlo.

Statkářka si jeho váhání špatně vyložila. Znovu ho pobídla vidlemi. „Ne že bys měl moc na výběr, chlapče. Ale opravdu se vás nechystám okrást. Vy jste přece přišli sem. Neměla bych jak plánovat to dopředu.“

Neiala ho postrčila loktem.

Rozhodl se. Odvázal váček a vysypal si na dlaň hrst mincí. Ještě jednou váčkem zatřepal, aby si mezi dřevěné mince v jeho ruce našla cestu i jedna zlatá. Chtěl tak dát najevo, že nestrání ani jedněm, jen je připravený na každou situaci.

Dívka naproti němu přikývla a opřela vidle o zeď vedle dveří. Potom otevřela a vešla do domu. „Pojď za mnou,“ vyzvala ho.

Dwyr vyrazil za ní, ale sotva prošel rámem dveří, uvědomil si, že ho nikdo nenásleduje. Vyhlédl ven.

Neiala nejistě přešlapovala, protože ji nikdo ke vstupu nevyzval.

„Ona může taky,“ zaznělo k nim z hlubin domu. Ani statkářce zřejmě neuniklo, že za ní nikdo nejde, a rychle si domyslela, co za tím stojí.

Neiala tedy proklouzla kolem Dwyrů dovnitř. Společně prošli temnou chodbou a prázdným dveřním rámem vstoupili do místnosti, která měla zřejmě sloužit jako kuchyně. Byla tam však tma a mohli to posoudit jen podle ulepeného stolu s drobkou jídla, na který obyvatelka položila svou lampu. Sama už seděla na rozvrzané židli na jeho opačném konci. Před sebou rozložila otrhané papíry, lahvičku inkoustu, měch a tři špinavé sklenice.

„Váno?“ nabídla jim.

Když váhavě přikývli, nalila z měchu do tří sklenic červenou tekutinu.

Dwyr k ní natáhl ruku. „Já jsem Dwyr.“

Pokrčila rameny. „Jména nejsou důležitá. Je to jen obchod.“

Rozpačitě stáhl ruku zase zpátky.

Neiala se na Dwyra zamračila, když prozradil své jméno. Všimla si, že ji statkářka pozoruje, a pokusila se svou nevoli rychle zamaskovat. S trochou štěstí si může myslet, že to bylo falešné jméno. Měla ale pocit, že se svou reakcí nebyla dostatečně rychlá a že druhá dívka postřehla, že by pro ni mohlo být Dwyrovo jméno něčím užitečné. Ještě víc ji zamrazilo v zádech, když si vzpomněla, že jí řekli i to, kam mají namířeno.

Statkářka vypadala, že to mezitím hodila za hlavu. Posunula k nim jejich sklenice, přitukla si s nimi ještě, než se jich chopili, a tu svou náraz vyprázdnila. Přisunula si papyry a namočila brk do kalamáře. „Takže... co budete chtít?“

„Ehm... jídlo,“ odpověděl Dwyr.

Statkářka se na něj zadívala pohledem, který říkal *to si snad děláš prdel*.

Neiala viděla jeho váhání, a rychle zakročila. Ona si po příchodu na rozdíl od Dwyra udělala přehled o tom, co by tady mohli najít. „Vzali bychom si od každé zeleniny, co tady máte, něco. Viděla jsem nějaká rajčata, dýně – ta bude stačit jedna, mrkev a kedlubny. Jestli máte i pečivo, tak určitě i bochník chleba.“

Statkářka zavrtěla hlavou. „Pečiva nemám dost ani sama pro sebe, takže to vám rozhodně neprodám. Dýně ještě úplně nedozrály, ale jíst už se samozřejmě dají. Takže pokud chcete, dám vám ji. Se zbytkem nevidím problém, mám všeho dost. A jestli to prodám vám tady, nebo na trhu, to už je jedno.“

A nám můžeš účtovat vyšší cenu, když víš, jak na tom jsme, pomyslela si Neiala nevraživě. Na pohled ale udržovala přívětivou tvář.

„Ještě jste nejmenovala brambory,“ pokračovala obyvatelka. „Taky petržel, ředkvičky, cibuli a česnek.“

„Brambory si vezmeme, ten zbytek ne.“

Statkářka přikývla a poznačila si do papyru typy zeleniny, na kterých se domluvili. U dýně připsala také *jeden kus*. „Kolik od čeho budete chtít?“

Neiala to krátce zvažovala a kousala se při tom do špičky ukazováčku. „Jak jsem říkala, tak od té dýně si vezmeme jeden kus. Rajčat nám dejte kilo, mrkve půl kila, kedlubny tak čtyři kusy a brambory... těch si vezmeme tři kila.“

Dwyr tiše hvízdal. „To tedy bude tíha. Za celý den se to pronese. Nezapomeň, že už nemáme koně.“

„A ty nezapomeň, že toho bude postupně ubývat. Dnes na večeri, zítra na snídani... Před příštím delším pochodem nám tak kilo ubude.“

Statkářka mezitím krčila čelo nad poznámkami a něco si zapisovala. Zvedla hlavu. „Vezmu si od vás deset mincí. Našich, nakrylských. A taky jednu zlatou.“

Dwyr nahlédl do váčku a zkoumal jeho obsah. Přijde je to téměř na všechny jejich peníze. Na druhou stranu, už byli blízko a ty zásoby opravdu potřebovali. Už by jim měly vyjít až do cíle. A tam budou muset tak jak tak vymyslet, jak si vydělat další peníze.

Vysypal mince na stůl a požadovanou částku posunul po desce k jejich hostitelce. Zbyly jim dvě dřevěné a dvě zlaté mince, a ty shrnul zpět do váčku.

Statkářka shrábla své mince a uložila je do kapsy. Dolila si sklenici vína a opět ji vyprázdnila na jedenkrát. Vstala. „Můžete počkat tady.“ Vrhla pohrdavý pohled na jejich sklenice stále ještě z poloviny plné. „Já vám zatím půjdu nachystat ty zásoby.“

„Mohli jsme chvíli smlouvat,“ namítla Neiala, když obyvatelka odešla.

Dwyr pokrčil rameny. Na to už bylo pozdě.

Dopil obsah své sklenice a zamířil ke dveřím. Na rozdíl od piva, víno už několikrát ochutnal, když k nim přišel na návštěvu Malvor. Na jeho trpkou chuť už si stihl zvyknout. To, které jim nabídla statkářka, navíc bylo sladší než všechna vína, co dosud měl.

Neiala vyrazila v závěsu za ním.

Počkali u dveří do domu, zatímco tam statkářka snášela pytle se zeleninou, kterou si od ní koupili. Slunce mezitím zcela zmizelo za obzorem a na oblohu se vyšplhaly hvězdy spolu s třemi z pěti měsíců, které byly z Nakrylu obvykle vidět. Bílý Kalur, rudý Otur a modrý Veratu.

„Přemýšlela jsi někdy o tom, čím se řídí, kolik měsíců je právě na obloze?“ zeptal se Neialy.

Krátce se zasmála. „Mockrát.“

„A?“

„Nic jsem nevymyslela.“

Statkářka před ně složila poslední a největší pytel, zjevně brambory. „Tak. To je všechno,“ oddechla si. „Šťastnou cestu.“ Bez dalšího slova nebo pohledu zmizela v útrobách domu a zavřela za sebou dveře.

„Milá slečna,“ poznamenala Neiala sarkasticky.

„Třeba za to nemůže,“ odpověděl Dwyр tiše. Nebyl si jistý, jak moc chatrné stěny izolují zvuky a jestli je tedy jejich obyvatelka nemůže slyšet. Nacpal dva menší pytle do sedlových brašen, přehodil si je přes rameno a přes to druhé si hodil pytel brambor. „Vem si, že se tady stará sama o tenhle statek. Lidi nejspíš potkává jen na trhu.“

Neiala sebrala zbylé dva pytle a společně se vydali na další cestu.

Urazili ale jen kousek, aby se jim ztratily dům i stodola za zády a aby našli nejbližší úkryt, kam na ně od cesty nepůjde vidět. Nakonec využili vysokého porostu po levé ruce, odešli tři sta stop od cesty a položili se na tvrdou zem.

Příštího dne už se stočili na východoseverovýchod, tak aby směřovali přibližně do míst, kde se podle jejich mapy měl nacházet Tóminhlan. Až opožděně Dwyrovovi došlo, že se mohli na statku zeptat na přesnější polohu města, které hledali. I tak ale spatřili město se spirálovitou kamennou věží na pozadí už po dalších čtyřech dnech.

Slunce bylo v tu chvíli za polovinou své denní poutě, a oni si tak mohli město prohlížet už z dálky, aniž by jim svítilo do očí.

Jako první je zaujaly vysoké černé věže s vysokou střechou, které v pravidelných rozestupech vyrůstaly z mohutných hradeb. Bylo jich dvanáct a každá měla pod vrcholkem pozorovatelnu, která ovšem zela prázdnotou. Po hradbách přecházelo deset vojáků, a když oba poutníci přišli blíže, rozeznali, že pět z nich má v ruce kopí s hrotem pokrytým spoustou drobných trnů, zbylých pět bylo vyzbrojeno luky dlouhými téměř jako oni sami. Všem se u pasu houpala krátká lehce zahnutá šavle. A všichni měli ve tváři stejný tvrdý a neústupný výraz.

Vojáci oproti tomu o přicházející dvojici sotva zavadili pohledem.

Dwyr s Neialou prošli otevřenou branou do města, aniž by se kdokoliv pokusil zastavit je nebo i jen vyhlásit poplach. Vrata se otvírala dovnitř a byla stejně černá jako zbytek hradeb. Tvořila je pevná ocel a zdobily nejrůznější hladké ornamenty zakončené špičkou tam, kde se obě části vrat při zavření setkají. Mohutná závora tlustá jako průměrný dospělý člověk ležela stranou opřená o hradby. Kdyby ji zasadili do vrat, potřebovali by útočníci opravdu silný obléhací stroj, aby se dostali skrz. *Anebo poslat muže dovnitř, dokud je otevřená*, pomyslel si Dwyr, když na ně ani v ulici za hradbami nikdo nečekal.

Za tak pevnými a velkými hradbami čekal pevnost, kasárna či cokoli jiného, co by podtrhlo vojenskou připravenost města. Pohled, který se jim naskytl, ale určitě ne.

Uvnitř to bylo prostě městečko. Prostředkem se táhla široká cesta dlážděná kameny a kolem ní se rozkládaly honosné domy s přilehlými zahrádkami. Ty lemovaly kolem dokola dokonale zastrážené živé ploty jen s úzkým průřezem pro chodníček vedoucí ke dveřím. Pod okny domů rostly záhonky bohaté na nejrůznější okrasné květiny. Dwyr z nich však dokázal pojmenovat jen růži a tulipán.

Ulice před nimi končila ve velkém prostoru uprostřed města, v jehož středu se vyjímal dům, který měl jako jediný také druhé patro. I kolem něj se zelenala zahrada s nízkým živým plotem a zdobená

květinami nejrůznějších barev. Na rozdíl od ostatních živých plotů ale v tomto byly vpleteny také bílé kvítky.

Dveře právě tohoto domu se teď otevřely a na ulici vyšel vysoký muž. Ani na okamžik nezaváhal a vyrazil přímo k nim. Bylo zjevné, že už o nich chvíli ví.

Zastavili se. Nebyli si jistí, jestli mu mají jít vstříc, nebo počkat, ale tušili, že méně popudí, když zůstanou stát na místě.

Muž před nimi měl trochu delší černé vlasy, k ramenům však ještě nesahaly. Prokvétaly v nich první drobné pramínky stříbra a nahoře na nich seděl tenký zlatý kroužek jako korunka. Oči měl zelené, inteligentní, ale ne chladné. Pozorně si je prohlížely, avšak bez špetky podezřívavosti. Tvář měl pokrytou řadami jizev, nos lehce pokřivený. Nejspíš do něj někdy dostal pěstí. Ramena neměl široká, přesto na něm cosi působilo silně. Celkově měl postavu spíše atletickou. Dohromady si tak Dwyr poskládal obrázek obávaného válečníka, který vynikal jak svou silou, tak mrštností, a nebylo radno mít jej za nepřítele.

Oblečený byl do černé tuniky lemované tenkými stříbrnými proužky. U pasu se mu houpala dlouhá dýka vykládaná zlatem.

Nesl se vznešeně, jak se na vládce slušelo. A nebylo pochyb, že tento muž Tóminhlanu vládne.

„Dobrý den,“ promluvil vřelý, přesto však úctu vzbuzující hlas. „Vítejte v našem městě. Mé jméno je Tóminh třináctý. A jsem vládce Pouště.“

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 3

Když ujal se vlády nad svým městem, svět vydal se opět správným směrem. Města se vzpamatovávala z dlouhé války, krajina vzkvétala a lidé se radovali. Žádný mír však netrvá navždy, a Tóminha čekala těžká zkouška.

Kapitola 3.: Setkání

Dwyr stál a přemýšlel, jak by se měl zachovat. Přímo proti němu stál vládce, vznešený a urozený, ale zároveň i přátelský. Zdráhavě se uklonil. Neiala vedle něj jej napodobila.

„Já jsem Dwyr. Tohle je Neiala.“

„Je to čest, navštívit vaše město a setkat se s vámi,“ dodala dívka, aby tam jen tak mlčky nestála.

„Nestává se tak často, aby o nás někdo slyšel dřív, než sem zabloudí,“ poznamenal Tóminh s úsměvem. Pokynul jim gestem k velkému domu, z něž přišel. „Prosím, přijměte pozvání do mého domu. V pohodlí se nám bude lépe povídat.“

Bez váhání přikývli a následovali ho. Provedl je dírou v živém plotě, pak cestičkou lemovanou dalšími bílými květinami a dveřmi dekorovanými vyřezávaným obrazem. Byl na něm vyobrazen velký drak a dole pod ním změť nejrůznějších zvířat. Byl tam pavouk, vlk, fénix, ... Dwyr měl pocit, že stihl zahlédnout i oxa – tvora vypadajícího jako nějaký svalovec v černém plášti s kápí a s mohutným kladivem v mrtvolně šedých pařátovitých rukou.

Při pečlivějším zkoumání by nejspíš na dveřích rozeznal všechny tvory, kteří se dříve na Nakrylu používali k bojovým účelům, minuli je však příliš rychle. Nejméně čtyři zvířata mu zůstala skryta.

Následovali Tóminha prostornou chodbou ověšenou gobelíny a tapisériemi. Uprostřed visely na jedné straně i dva zkřížené meče za těžkým železným štítem, na té druhé se skvěla těžká bojová sekera. Přímo bilo do očí, že by potřebovala, aby s ní zkřížili i druhý kousek, aby spolu vytvořily podobný obraz jako meče na protější stěně.

Všechny zbraně vypadaly jako nové, přesto Dwyrovi něco říkalo ať nedá na to zdání. Do obrazu města, který zatím stihl získat, by zapadaly spíš historické zbraně než jen nějaká obyčejná ozdoba.

Tóminh je odvedl do čtvercové místnosti, jejíž vybavu tvořil jen nespočet polštářů na zemi a nízký dřevěný stolek uprostřed.

Jejich hostitel rozmáchlým gestem obsáhl místnost. „Posaďte se a buďte tady jako doma.“

Věci si odložili do rohu místnosti, tak aby překážely co nejméně. Potom si vybrali dva z nejvyšších polštářů a usadili se.

„Dáte si čaj? Kávu? Víno...?“ zeptal se jich a konec věty nechal záměrně otevřený, aby mohli doplnit své vlastní návrhy.

„Jestli vás mohu poprosit, tak kávu,“ požádala Neiala.

„Já bych si dal čaj.“

Tóminh se usadil naproti nim a vylovil z polštářů stříbrný zvonek a zacinkal jím. Bylo až s podivem, s jakou jistotou ho našel. Dwyr nenápadně hmatl rukou mezi polštáře, aby zjistil, jestli třeba není země posetá tolika zvonky jako polštáři, aby je obyvatel domu snadno našel, ale nenahmatal nic. Tóminh jeho snahu zřejmě postřehl, pobavený úsměv se mu nepodařilo zcela skrýt.

O úder srdce později už do místnosti vstoupila žena s dozlatova opálenou pleť, rovnými černými vlasy, které jí spadaly po lopatky, a velkýma uhrančivýma očima. Oděná byla jen velmi spoře, neměla na sobě nic než zlatem zdobené spodní prádlo a zlaté náramky na ruku. Doprovázela ji příjemná nasládlá vůně, která v sobě nesla něco exotického. Do mysli se jim vkrádala myšlenka na daleké kraje, palmy a písčité pláže a odpočinek na lehátku v horkém letním slunci.

Žena věnovala hostům zářivý úsměv, a pohlédla na Tóminha. Z očí jí přímo zářila nezměrná láska a úcta k tomu muži.

„Ano, drahý?“ zeptala se něžně.

„Přines nám prosím dva šálky čaje a jednu kávu.“

Beze slova udělala pukrle a odspěchala jeho přání zařídit.

„Máte krásnou ženu,“ prohodil Dwyr.

Tóminh se usmál. Částečně jako poděkování za kompliment, částečně kvůli nevraživému pohledu, který Neiala hodila po Dwyrovi. Mladému muži ale unikl.

„I dům,“ dodala dívka s náznakem hořkosti v hlase.

„Děkuji vám. Ačkoliv já na tom mám jen pramalou zásluhu. Náš vztah je formální, vychází z pravidel Tóminhlanu. A dům tady stál už dlouho přede mnou, už v dobách prvního Tóminha. Ale detaily vás nebudu zatěžovat.“

„Ona je tady jedinou ženou?“ zajímal se Dwyr. „A vůbec... vypadá to, že tady žijete jen vy a vojáci z hradeb.“

Tóminh přikývl. „Tak to taky vypadat má. Město tak působí nebezpečněji a zároveň tajemněji. Nevím nakolik to pomáhá, ale určitě nám to neškodí ve snaze zachovat si samostatnost a odradit lidi, kteří by chtěli narušovat řád našeho města.“

„Takže jsou tady i jiní?“ zeptala se Neiala.

„Ovšem. Hlouběji ve městě už byste narazili i na ostatní. Starají se o pole a zahrádky kolem domů, které jsou ve východní části.“

Dwyr se zamračil. „Tak to nechápu... Dáte si takovou práci s vytvořením obrazu nebezpečného města, ale potom nás vřele přijmete a první, co uděláte, je, že nám povíte, že to všechno je kamufláž?“

„Vím, že vy dva toho nezneužijete.“

„Jak?“

Tóminh si povzdechl. „To by bylo na dlouho. Ale časem vám to vysvětlím,“ přislíbil.

Jeho žena se vrátila a postavila mezi ně na stůl tři šálky. Potom znovu beze slova zmizela.

Tóminh šálky přerozdělil. Kávu posunul před Neialu, čaj před Dwyra a před sebe. „Tak... přejdeme k tomu, proč jste tady? Pokud se nepletu, chcete tady něco studovat.“

„Jak...?“ vyhrkli Dwyr i Neiala unisono.

Tóminh jim odpověděl výmluvným úsměvem, který říkal, že odpověď je stejná jako ta, co jim dal před chvílí. Když nic neříkali, pokračoval. „Přesto nevím, o co přesně jde. O okolním světě máme jen málo zpráv. Známe jen střípky, které k nám zanesou... jeden náš známý.“

Prohlédl si je přísným pohledem, aby předešel dalším jejich snahám vyzvědět o tajemném místě něco víc.

Malvor věděl, proč mě poslat právě sem, napadlo Dwyr. Pocit, že jim hned po příchodu všechno řekli, už byl dávno ten tam. Řekli jim jen malý střípek, zato město samotné bylo jedno velké tajemství. Kde jinde by se tedy měl dozvědět víc o jiném tajemství – o magii?

Pohlédl na Neialu, ale ta zřejmě nechávala odpověď na něm. Zvedla svůj šálek, míchala lžičkou a sledovala točící se tekutinu, jako kdyby se jí rozhovor vůbec netýkal.

Nezhypnotizuj se, pomyslel si a v hlavě se své poznámce ušklíbl.

Obrátil pohled zpět k Tóminhovi, který trpělivě čekal na jejich odpověď. „Totiž...“ Dwyr se zamyslel. „Spoustu toho mám spíš z druhé ruky, takže vlastně ani sám moc nevím. Ale... O Korvelínově národu jste slyšel?“

Vládce Pouště přikývl.

„Rozhodli se zaútočit na Nakryl. A bohužel jim to i vyšlo. Pokořili všechna velká města, už jsme se stihli přesvědčit i o tom, že jim patří i jedna vesnice na druhém břehu Stříbrné řeky. Naši poslední nadějí, jak je vyhnat, je magie. Musím se naučit, jak ji používat.“

„To je těžký úkol,“ uznal Tóminh.

Dwyr přesto povzbudilo, že to nepovažuje za nemožné. Kdokoliv jiný by mu na to řekl, že s pádem Černé a Původní Magie během Války o Nakryl, zmizela i jejich moc. A že takové pátrání nemá smysl.

Další slova už tak povzbudivá ovšem nebyla. „Nevím, jak moc ti tady pomůžeme. Ale pokusíme se pomoci, jak jen to půjde. V mém domě je malá knihovnička, která ukrývá nejrůznější tajemství, z nichž o mnohých jsem ještě nečetl ani já. Přijď kdykoliv. Já nebo má žena

tě k ní odvedeme a můžeš studovat, co srdce ráčí. Domnívám se ale, že samotná magie, i kdybys ji dokázal vzkřísit, stačit nebude. Pokud by ses chtěl zapojit do výcviku s našimi vojáky, budeš vítán a jsem si jistý, že se naučíš leccemu užitečnému.“

„Myslel jsem, že si zakládáte na tom, že do války se nepletete.“

Tóminh zavrtěl hlavou. „My do války nechodíme. A to je rozdíl. Můj předchůdce tvému otci také pomohl proniknout do Pavoučí skály.“

Dwyr sebou trhl. „Neřekl jsem, kdo byl můj otec.“ Odpověděl mu další Tóminhův výmluvný pohled. „No jo... později,“ vysvětlil si nahlas. „Je tu ale ještě jedna věc. Nemáme peníze ani jídlo. Našla by se tady nějaká práce, abychom si vysloužili aspoň to jídlo?“

„Jídlo i přístřeší dostanete,“ ujistil je hostitel. „Využijte ten čas raději k přípravě na válku a abyste zjistili to, kvůli čemu jste přišli. A teď, jestli je to všechno...“ Když přikývli, pokračoval: „Tak bych vám doporučil odpočinout si. Máte za sebou dlouhou cestu. Zítra ráno si trochu zaběhejte a zacvičte si, ať se dostanete do formy.“ Zvedl zvoneček a znovu zazvonil.

„A kdy budeme cvičit souboje?“ zeptal se Dwyr, zatímco čekali na návrat hostitelovy ženy.

„Kdy budete chtít. Stačí říct.“

„Tak... za tři dny?“ navrhl Dwyr. Neiala si jej změřila rychlým pohledem. Cítil za ním trochu výčitky, nejspíš kvůli tomu, že se s ní o tom ani neporadil. Tóminhovo spokojené přikývnutí jej však zase trochu uklidnilo. Zřejmě měl v této otázce podobnou představu jako on.

Pak už se otevřely dveře do kuchyně a vstoupila paní domu.

„Odved' prosím naše hosty do jejich domu a zaříd', ať jim tam přinesou večeři. Víš, který myslím. Ten u brány.“

Přikývla a pokynula Dwyrovi a Neiale, ať jdou s ní.

Tóminh ještě chvíli seděl v místnosti, která se zatím ponořila do ticha. Zíral na zeď naproti a vstřebával dojmy ze setkání. *Co jsou*

vlastně zač? Zvláštní, jak někomu může připadat, že toho druhého zná, jen potom, co ho spatřil ve věštbě... Potřásl hlavou. Ne, určitě už je někdy viděl.

Zvedl se a zamířil ke dveřím, za kterými před chvílí zmizela trojice vedená jeho ženou. Musel si promluvit se svým společníkem a rádcem. Třeba bude něco vědět i o těch dvou.

Cestor bydlel v domě hned vedle. Šlo o drobný jednopodlažní domek s čistě bílými stěnami, které zářily i ve večerním šeru. Jeho obyvatel si vystačil s malým pokojem, kam nastěhoval všechny své věci, a raději všechn majetek i prostor pozemku věnoval zvelebování svého domu z vnějšku. Kromě obvyklé zahrádky tak měl u svého domu i velkou terasu a střechu nad ní podpíraly sloupy z nejčistšího alabastru. V květináčích u stěny vyrůstaly šest stop vysoké palmy. Mezi nimi byla bílá lavička.

Nikoliv poprvé si Tóminh pomyslel, že dům by mohl být odrazem duše jejího obyvatele. Cestor byl skromný a neskutečně dobrý muž s neoblomným smyslem pro čest. Dům ale stál už dlouho před tím, než se jeho pobočník vůbec narodil. Cestor v podstatě jen srovnal tři kusy zdi se zemí a nahradil je sloupy v barvě, jež ladila se zbytkem.

Tóminh zaklepal na dveře a po chvíli uslyšel výzvu, ať vstoupí. Otevřel proto a vkročil do malého pokoje na druhé straně. Jeho vybavení tvořila jen vysoká skříň v rohu místnosti, stůl se dvěma židlemi uprostřed a postel podél jedné stěny. Právě v ní ležel muž s tvrdými rysy zvrásněnými divokými zážitky, zrzavými vlasy i vousy, ale očima zářivě modrýma a od prvního pohledu dobráckýma. V mohutných rukou držel vybledlou knihu. Zřejmě si doteď četl. Zdi byly holé a stejně bílé jako dům zvnějšku. Po rostlinách, které tak bohatě zdobily zahrádku, nebylo vevnitř ani stopy.

Muž odložil knihu na zem a kývl mu na pozdrav. „Pane.“ Měl hrubý hlas. Trochu jako kdyby chraptěl. Byl to hlas zvyklý vydávat rozkazy a cítit to z něj bylo dokonce i teď, když před Tóminhem vyjadřoval pokoru.

„Ahoj, Cestore,“ odvětil Tóminh. „Bál jsem se, že budeš ve strážnici, nebo ve velíně.“

Odchytit Cestora doma bylo opravdu spíše štěstí. Což byl i další z důvodů, proč mu malý domek tolik vyhovoval – většinu času trávil s vojáky na hradbách a ve strážnici. A když právě nebyl tam, zaobíral se na velíně tím, co je potřeba udělat. Na návštěvy k němu domů snad kromě Tóminha nechodil vůbec nikdo.

Cestor tiše zabručel. „Tam bych čekal na novinky moc dlouho.“

Tóminh přikývl. Přitáhl si volnou židli, posadil se a šel rovnou k věci. „Takže: Korvelíňané zamířili sem a Nakryl si podmanili. Proto ti dva přišli. Chtějí obnovit magii. Věří, že ten chlapec ji v sobě má.“

„Víš přece, že jinak to nešlo. Sám jsi to říkal – kam jinam by mohli jít, když nic jiného neznají?“

Tóminh přikývl, ale moc přesvědčeně nevpadal.

Cestor si povzdechl a posadil se na opačný konec stolu. „No tak, Tóminhe! Kdybychom je k tomu nepostrčili, tady by se nikdy nerozhýbali. Byli moc bezstarostní. Kdyby se o tom dočetli, považovali by to zase za pohádku. Vzpomeň si, jak to bylo před lety s Irynem!“

„To jsem tady ještě nebyl.“

„No jo. Ale slyšel jsi to. Když jsme mu podstrčili Ztracené Legendy, bral to pořád jen jako nějakou pohádku. Až když to Wenks vykoupila smrtí, začal něco tušit. Změnilo ho, až když pochopil, kým je.“

Opět zavládlo ticho.

„Někdy přemýšlím, proč to nemůžeme udělat přímočařeji,“ prolomil Tóminh mlčení. „Všechny ty kličky...“

„Taková je smlouva s Tardem,“ odpověděl Cestor prostě. „Už jsme se o tom bavili. Říkal jsem ti, že se za ty roky už našlo pár Tóminhů, co se o takovýto jednoduchý postup pokusilo. A nikdy to nedopadlo dobře. My můžeme Nakrylanům vytyčit cestu, ale ne po ní jít. Takže

buďme rádi za paranoiu těch trpaslíků. Bez ní by brzy žádný Nakryl nebyl.“

Tóminh zavřel oči. I přes víčka ale bylo vidět, jak usilovný boj se odehrává v jeho nitru. „Co je cennější? Život v otroctví, nebo svobodná smrt?“

„Život,“ odpověděl Cestor bez váhání. „Osvobodit se můžeš vždycky. Nebo při tom svobodně zemřít.“

Vládce Pouště pokrčil rameny. On by nad otázkou rozhodně přemýšlel déle. Cestor možná ani nemohl, s ohledem na svou čest. Ale stejně už to bylo všechno jedno. Korvelíňané už tady byli. „Asi mi nezbývá než věřit v to co ty.“

Cestor souhlasně kývl.

„Viděl jsem ty dva už někdy dřív?“ zeptal se Tóminh po chvíli.

Jeho společník se drsně nikoli však neuctivě zasmál. „To je dost, že ses zeptal. Ta otázka ti svítí v očích, co jsi přišel.“

„Je to zvláštní,“ zamumlal Tóminh napůl nepřítomně. Před očima měl teď tváře obou mladých návštěvníků. „Jsou mi skoro tak povědomí jako ty nebo Olia.“

„Na tom mi nepříjde nic zvláštního. Toho kluka jsme přece sledovali už jako malého, abychom věděli, kdyby se u něj objevily magické vlohy. Tu dívku... možná jsi ji znal před tím, než jsi k nám přišel. Nebo ji znal Tóminh dvanáctý.“

Tóminh se zamračil. „Co ten s tím má společného?“

„Nevím. Ale pár Tóminhů už prý záblesky minulosti svých předchůdců vídalo.“ Ukázal na knihu u svých nohou. Tóminh pochopil, že tam leží jeden ze svazků *Hrdinové z dob dávno minulých*. Tedy jedna z třinácti knih, které sepisovala každá žena Tóminha o životě svého muže. Také o něm už byla jedna rozepsána, nikdy si ji ale nepřečte. „Promluv si s Olií,“ navrhl mu Cestor. „Jestli zná někdo odpověď, tak ona.“

„Myslíš?“

Cestor přikývl. „Myslím, že toho ví mnohem víc. Byla to Tóminhova žena, kdo jako první uzavřel smlouvu s Tardem. Já myslím, že v tom spočívá jejich úkol. Ne v sepisování nějakých knížek, které skončí kdoví kde a nejspíš je nikdy nikdo nebude číst. Pokud to chceš slyšet, myslím si, že vaše manželky jsou něco jako tajemnice. Strážci smlouvy.“

Tóminh se chtě nechtě musel usmát. „To by sedělo. Poruš smlouvu s ženou a čeká tě peklo.“

Cestor se zazubil. „Rozhodně to zní věrohodněji, než že by jim dali za úkol sepsat knížku, aby se nějak zabavily.“ Zvedl se ze židle. „Zajdeme na pivo?“

„To neodmítnu.“ Vyrazili na velín, kde měli bohaté zásoby soudků s pivem.

Dwyr s Neialou svou hostitelku následovali do středně velkého omítnutého cihlového domku poblíž brány, ne však u hlavní cesty. Oproti ostatním domům, které v Tóminhlanu viděli, měl podstatně menší zahrádku. Tvořil ji jen asi tři stopy široký pás trávy mezi stěnami domu a po kolena vysokým živým plotem okolo. Ani žádné okrasné květiny tam tentokrát nebyly.

Vevnitř byl dům rozdělený do čtyř místností. Hned po vstupu se ocitli v malé jídelně vybavené stolem se čtyřmi židlemi. V rohu byl malý kousek jinak dřevěné země nahrazený několika zčernalými kameny, které se kolem dokola zvedaly i do výše. Hromada polínek vedle prozrazovala, že má malý plácek sloužit jako ohniště. Kousek stranou stála i kovová trojnož s konvicí, aby si mohli uvařit vodu. Pak už tam byla jen lesklá prosklená skříň, v jejíž útrobách se skvěl bílý porcelánový servis s modrými ornamenty a dole byl v přihrádkách stříbrný příbor.

Kromě dveří, jimiž přišli, vedly z jídelny ještě čtvery další. Tři z nich do útulných pokojků, kam se stěží vešla postel na jedné straně a skříň s psacím stolem na té druhé. Mezi nimi vedla úzká cestička

k oknu, které zabíralo celou protější stranu a nabízelo výhled do stíněné, ale čisté uličky mezi domy. Navzdory úzkému prostoru, ale do místnosti proudilo poměrně dost světla.

Olia jim ukázala i poslední dveře, za nimiž se skrývalo schodiště do sklepa. Ten byl prázdný, byla v něm jen kruhová studna a na jejím okraji vědro, aby si mohli nabrat vodu. Potom už je Tóminhova žena nechala o samotě.

Oba se uvelebili u stolu a vyčkávali, až jim obyvatelé přinesou večeři, jak jim přislíbil Tóminh a při svém odchodu i jeho žena.

„To město je krásné, že?“ nadhodil Dwyr, aby prolomil ticho.

„Nebo spíš vládcova žena, vid’?“ rýpla si do něj Neiala. „Svlečte ženu jen do spodního prádla, a chlapi na ní můžou oči nechat. I kdyby jim zrovna za zády vybuchla sopka a řtili se na ně nepřátelé.“

Dwyr její odpověď překvapila. „Ne... já jen... pěkná přece byla, tak jsem jen chtěl vládci složit poklonu.“

Usmála se na něj. „Klid. Dobírám si tě.“

Dwyr zaváhal. Nebyl si úplně jistý, jestli to myslí upřímně. Raději ale vrátil téma tam, kam je původně směřoval... a doplnil detaily, aby odvrátil pozornost od toho, že nejvíce na něj zapůsobila skutečně jejich hostitelka. „Ale to město je úžasné. Ty nádherné domy a upravené zahrádky! Jasně, ty hradby jsou trochu děsivé, dokonce i když je vidíš zevnitř a víš, jak se to tady má. Ale stejně... ta cesta by stála za to už jen abychom to spatřili, ne?“

Tentokrát už o upřímnosti v jejím úsměvu neměl pochyby. „To rozhodně ano.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a o chvíli později vstoupili dva muži, kteří mezi sebou nesli táč s bramborami pečenými ve slupce, opečené veřpové maso na jehle a pokapané citronovou šťávou a obskládané listy hlávkového salátu.

„Zdárek, přátelé,“ zahalekal zvesela jeden z nich, vysoký muž s prořídlymi hnědými vlasy, ale mladou usměvavou tváří. Sotva položili jídlo na stůl (druhému muži táč málem přicvakl prsty k desce

stolu, když ho jeho kolega tak rychle upustil), už jim podával ruku. „Já jsem Stelt. Páni! Hosty tady moc často nemíváme! Vítejte v Tóminhlanu!“ vychrlil ze sebe slova jako hurikán.

Potřásli si s ním rukama a také se představili.

Jeho parťák byl menší, trochu při těle a také o dost starší. Mohlo mu být kolem padesátky, zatímco Steltovi asi dvacet pět. Ten starší byl také trochu klidnější než jeho kolega. Protřásl si prsty, po kterých mu sklouzl tác. „Jako kdybys tady byl kdovíjak dlouho.“ Obrátil se na hosty. „Stelt k nám přišel před třemi lety, ale nemějte mu jeho divokost za zlou. Většina nás tady je věkem blízká spíš mně, takže je prostě jen rád za vrstevníky.“ Potom si s nimi potřásl rukou i on. „Keret, jméno mé. Učím Stelta, který mě doplnil ve službě, takže my dva společně budeme mít na starost i váš výcvik. Pokud jste tedy s Tóminhovými návrhem souhlasili.“

„No teda,“ zvolala Neiala. „Vy jste se na nás teda dobře připravili.“

„O vašem příchodu jsme věděli tak pět dní dopředu,“ souhlasil Stelt. „Takže jsme se na všem stihli domluvit, poradit se a...“

Keret zvedl ruku, aby ho přerušil. „Stelte.“ U mladého muže měl takový respekt, že ani nemusel zvyšovat hlas. „Ano, je to tak, jak říká Stelt. Ale pokud vám to nevysvětlil sám Tóminh, předpokládám, že pro to bude mít nějaký důvod, a že bychom vám o tom my říkat neměli.“ Omluvně pokrčil rameny.

Mladší z vojáků využil krátkou odmlku a opět vychrlil proud rychlých slov. Byl zkrátka k nezastavení. „Ale i tak se ptejte na cokoliv! Co půjde, to vám vysvětlíme.“

Dwyr přikývl. „To je dobré. Tóminh říkal, že nám to později vysvětlí. Nemusíte mít strach, že bychom od vás zkoušeli nějak nenápadně vyzvídat.“

„To nemáme, chlapče,“ ujistil ho dobrácky Keret. Ukázal na hromadu jídla na stole. „Teď už vás ale nebudeme zdržovat od večere. Na pokec bude čas jindy. Přišli jsme vás jen pozdravit, abychom

zjistili, s kým budeme v příštích dnech pracovat. Stelte?“ Pokynul mu hlavou ke dveřím.

„No jo, no jo,“ zabručel stále ještě trochu neklidný mladík. Bylo na něm vidět, že ho na jazyku pálí ještě spousta otázek. Nebo přinejmenším slov. „Tak teda, rád jsem vás poznal. Těším se, až si popovídáme víc. Snad vám jídlo bude chutnat. A budete dobře spát,“ vypustil zadržovaný proud alespoň ve formě několika poznámek a přání.

„Tak pojď, ty kecale,“ řekl Keret se smíchem, chytil svého druha za rameno a vyvedl ho na ulici. „Taky jsem vás rád poznal,“ zavolal ještě přes rameno, a zavřel dveře. I přes ně ale slyšeli jeho zabručení: „A zítra začneme pracovat na tvém jazyku, a především na jeho trpělivosti.“

Dwyr se usmál. On a Stelt mohli být přibližně stejně staří, místní voják byl ovšem mnohem větší ztřeštědlo. „S ním bude sranda.“ Věděl, že Neiala pochopí, o kterém ze dvou mužů mluví.

„No... je z tebe unešený skoro jako ty z vládcovy ženy.“

Dwyr tiše zaúpěl. *Že já jsem raději nemlčel...*

Pozdě večer se Tóminh vrátil domů. S Cestorem a dalšími dvěma vojáky nakonec vypili desetilitrový soudek a několikrát si zasoutěžili v lukostřelbě. On z toho však vypil sotva litr a v lukostřelbě byl naprosto neschopný. Běžně patřil k nejlepším, ale dnes mu hlavu zatěžovala dvojice mladých hostů a novinky, co přinesli.

Nebo mě jindy nechávají vyhrát, a dnes to byla taková bída, že huř než já střílet prostě nemohli, pomyslel si a přes tvář mu přelétl pobavený úšklebek.

V ložnici se jako jediné místnosti v domě svítilo, proto zamířil přímo tam.

Olía seděla na kraji jejich společné postele a čelem ke dveřím. Čekala na něj. „Trochu jsem doufala, že se opiješ a zapomeneš.“ V hlase jí zazníval hluboký smutek.

„Promiň.“

Rozhostilo se dlouhé ticho, během nějž bez hnutí zírali tomu druhému do očí.

„Jsi smutná,“ řekl po chvíli Tóminh. „Nemůžeš mi *to* říct?“

„Můžu,“ pípla. Prerývaně se nadechla. „Ale ty to nebudeš chtít slyšet.“

„Proč bych to nechtěl?“

Povzdechla si. Bylo na ní vidět, jak strašně těžké to pro ni je. „Naliješ mi víno?“ požádala ho. „A nachystej prosím rovnou i pohárek pro sebe. Budeš rád, že nemusíš ztrácet čas naléváním.“

„Děsíš mě víc než jakákoliv pravda,“ řekl, ale přistoupil ke komodě, vzal vak s vínem, který tam ležel, a rozlil do dvou zlatých pohárků. Olia zřejmě věděla dlouho dopředu, co přijde, a tak raději všechno nachystala, pro případ, že by mu to nedokázala rozmluvit.

Podal jí jeden pohárek a posadil se vedle ní. Chytil Olii za ruku a cítil, jak ji vděčně stiskla. „Tak povídej.“

Vypila svůj pohárek na ex a vydechla. Hlas se jí trochu uklidnil, ale i tak zněla nejistě. „Fajn. Nepamatuješ si nic z doby, než jsi se ujal Tóminhlanu a začal mu vládnout.“ Bylo to konstatování, ne otázka. Tóminh chvíli přemýšlel, kdy jí to o sobě prozradil. Nemohl ale vyloučit možnost, že už jí to někdy svěřil. Žili spolu dlouho.

„Než jsi přišel, tak totiž žádný Tóminh třináctý neexistoval. Vládl tady Tóminh dvanáctý spolu s mou předchůdkyní. Ale ona nebyla má matka. A Tóminh nebyl tvůj otec. Když jsi přišel ty, já už jsem tady několik let žila a vybrali mě za tvou ženu. Tedy, když mě vybrali, tak mě vybrali za ženu *Tóminha třináctého*. Nevěděli jsme, že to budeš ty. A po tvém příchodu mohli naši předchůdci konečně na odpočinek. Předali nám ampulky se svou krví a my jsme je vypili.“

Neuniklo jí, že Tóminh si přiložil pohárek k ústům a usrkl vína. Usmála se tomu, jak přesně ho odhadla. I když jí do smíchu vůbec nebylo: věděla, že je to pro něj obrovský, a ne právě příjemný šok. *Je zvláštní, že v takové chvíli člověka od napití neodradí ani ta zdánlivá*

podobnost mezi vínem a krví, blesklo jí hlavou, než pokračovala. „Nevím, co přesně se v tom děje za kouzla. Ale *ona* vždy získá dar vidění budoucnosti... a do jiných koutů světa v přítomnosti. To je jedno, moje schopnosti znáš. Ale *on* ztratí paměť. Zapomene na svůj předchozí život, aby se mohl stát Tóminhem,“ řekla lítostivě. Po tváři se jí kutálely dvě slzy.

Rozhostilo se ticho.

„On je můj syn, že?“

Přikývla.

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 4

Zatímco země se oddávala blahobytu, za mořem se šířila zkáza, které dosud žádný Tóminh nečelil. Pálila vše, co jí přišlo do cesty, rozsévala smrt a měnila řád. Však Nakryl dál si spal a snil sen o míru, slepý ke všemu ostatnímu.

Kapitola 4.: Tóminh XIII.

Tóminh mlčky seděl a hleděl do svého poháru, stále ještě z poloviny naplněného vínem. Vířící kapalina byla celkem přesným odrazem myšlenek v jeho hlavě.

„Drahý?“ zeptala se po pár minutách Olia.

Obrátil se k ní, ve tváři trochu nepřítomný výraz. Přesto za ním vyčetla ten hluboký žal, který mu sevřel srdce. „Můžu se tě na něco zeptat?“ požádal ji.

„Samozřejmě.“

„Věděl jsem o tom? O tom, že zapomenu...“

„Věděl. O tom, i o svém synovi. Zvolil sis dobrovolně. Předtím už jsi byl v Tardu, ale vrátil ses odtamtud abys mohl utvářet svět tady. Myslím, že právě proto ses rozhodl přidat se k Tóminhlanu... tedy... jako jeho vládce. A proto ti také Rada dovolila vrátit se mezi smrtelníky. Protože to bylo tvé poslání.“ Koutky úst jí zacukaly v náznak úsměvu. „Chtěl bys to vidět?“

Tóminhovým nepřítomným výrazem také přeběhl krátký úsměv. „Trocha toho věštění vždycky zvedne náladu.“ Potom ale jeho úsměv povadl. „Nejsem si ale jistý, jak by mi to dnes šlo. Jsem z toho vývoje událostí pořád ještě trochu zaskočený.“

„A právě proto ti to chci ukázat,“ vysvětlila mu Olia. „Tóminh o sobě nesmí pochybovat, pokud má být svému lidu dobrým Tóminhem.“ Vzala mu pohár s vínem, a i s tím svým ho odnesla zpět na komodu. „Ale ze stejného důvodu ti mohu ukázat jen tohle tvé rozhodnutí. Ostatní věci z života Iryna Reckema – z tvého dřívějšího života – by spíš nadělaly škodu než užitek.“

Naklonila se k němu a vtiskla mu polibek na ústa. S okouzlujícím úsměvem mu hleděla do očí, až měl Tóminh pocit, že se celé jeho tělo chvěje.

„Neboj se,“ zašeptala mu svůdně do ucha. „Já se o všechno postarám. Ty se jen uvolni a vychutnej si to.“

Znovu ho políbila, tentokrát dlouze. Rukama mu sjela k bokům a vyhrnula mu košili. Stáhla mu ji přes hlavu a něžným gestem ho položila na záda.

Poddal se jejímu tlaku a nechal ji, aby mu stáhla i kalhoty. Když se znovu objevila v jeho zorném poli, byla už nahá i ona.

Přitiskla se svým rozpáleným tělem k tomu jeho. Cítil její tvrdé bradavky, jak mu třou o kůži. Na okamžik se jej zmocnila taková touha, že převzal iniciativu a přetočil Olii tak, aby byla pod ním.

Zasmála se a v očích jí zablikaly zlobivé jiskřičky. Přinutila ho trochu zkrotnout a pohlédnout do nich. Když promluvila, z hlasu jí zaznívala čirá radost a taky trocha uličnictví. „Chceš vidět, co se stalo, nebo se milovat? Víš, že takhle bychom toho moc neviděli.“

Zazubil se, když mu došlo, jak se nechal strhnout. Překulil se na záda a vytáhl ji nad sebe, aby mohla znovu převzít iniciativu. Měla pravdu – pokud měli věštbu spatřit, musela to mít pod kontrolou Olii.

To ovšem neznamenal, že tam musí jen tak ležet. Poddal se vášni a začal její tělo laskat rukama. Přitáhl si ji blíž a vtiskl jí vroucí polibek. Plynule přecházel svými rty od jejích rtů ke krku, až samou rozkoší prohýbala hřbet jako divoká kočka. Prsty jí sklouzl přes ňadra a přejížděl po břiše, zvolna ale vytrvale k jejímu rozkroku. Zastavil se a trochu stáhl, aby nechal její vzrušení narůstat. Když opět zahájil sestup, odtáhla se a chtivě se na něj zadívala. Byla připravená.

Sevřela jeho mužství a opatrně na něj nasedla. Potom už se pomalu začala pohupovat sem a tam a jejich těla se roztančila v rytmu lásky. Zaklonila hlavu a sténala rozkoší.

Tóminh cítil, jak se v něm vzrušení stupňuje a je připravené z něj vytrysknout. Navzdory Oliině ujištění, že vše bude mít pod kontrolou

a on se nemusí o nic starat, se přinutil vyvrcholení ještě o chvíli oddálit sám. Odměnou mu bylo spokojené zavrnění.

Když už se zdál oheň v jeho nitru nesnesitelný a on věděl, že potřebuje svou vášeň vypustit do Olie, přitiskla mu dívka jednu ruku na hrud' a jeho vnitřní pochody se zastavily na hraně vyvrcholení. Pokud se měla věštba vyjevit, museli dosáhnout vrcholu současně.

Oliiny výkřiky dál sílily, jak se i její tělo blížilo k orgasmu. Právě, když se zdálo, že hlasitější už ani být nemohou, zadrhl se jí hlas v hrdle a její moc kolem Tóminha povolila. Okolí se ponořilo do hluboké tmy.

Stáli před branou do Tóminhlanu, ačkoliv to nebyl Tóminhlan, jak si ho pamatovali. Věci v jejich okolí byly podivně čistě bílé, zatímco obloha byla černá a bez jediné hvězdičky či měsíce. Barvy a dojem skutečnosti si zachovala jen čtveřice lidí před branou, jasně viditelná i v okolní tmě, kde nebyl jediný zdroj světla.

Tóminh mezi nimi uviděl sám sebe a dívku, která vypadala jako Olia, jen měla kudrnaté vlasy. A přesto věděl, že tito lidé nejsou on ani Olia.

Naproti této dvojici stál mladík s krátkými černými vlasy rozčuchanými od větru a očima modrýma jako led, přesto však zdaleka ne nepřátelsky chladnými. Ve tváři se mu zračila patrná bolest, přesto však zachovával vážný a odhodlaný výraz. *Tohle* byl on, alespoň tehdy. Iryn Reckem. Mág, který se postavil Černé a Původní Magii, dvěma bytostem, které je využívaly jen jako figurky na šachovnici své hry.

Bylo to ještě zvláštnější, než když to jen slyšel od Olie. Stál tam teď před svým tehdejšíím já, a zároveň stál před cizincem, ke kterému si zvykl chovat úctu za to, co pro Nakryl vykonal. Najednou se kruh uzavřel, a on si s obrovským přívalem hrdosti uvědomil, že jsou jedním. Muž, kterého tolik choval v úctě, byl on sám. Tóminhovi XIII. se v oku zaleskla slza.

Pohledem sjel k postavě, která stála mezi jeho dřívějším já a dvojicí před branou. Než přijala roli jeho družky, měla Olia blond'até vlasy, tak krátké, že při pohledu zezadu by ji nejspíš považoval za kluka. Oči měla olivově zelené, ale stejně poutavé a výrazné jako po proměně. Vypadala stěží dospělá, přesto však něco na její tváři vypovídalo o vysoké inteligenci a vyspělosti.

„Pane Reckeme,“ pozdravil Tóminh XII. svým typickým pokojným hlasem, který teď měl i jeho nástupce, a lehce se přitom uklonil. „Vítám vás zpět v Tóminhlanu.“

Obě ženy udělaly pukrle a také na pozdrav něco zamumlaly.

Iryn se rovněž uklonil. „Pane Tóminhe. Přišel jsem vás požádat o radu, jelikož si vás jakožto i vašeho města velmi vážím. Jako jediní u mě vyvoláváte naději, že válka jednoho dne opravdu skončí.“

„Cožpak jsi ji ty sám už neukončil?“ otázal se Tóminh XII. vědoucně.

Iryn zavrtěl hlavou. „Jednu snad. Ale jeden můj dobrý nepřítel mi odhalil pravdu. *Vždy je na světě válka. Vždy je někdo ve válce.* Tohle mi tehdy řekl. Chvilí mi ovšem trvalo, než jsem pochopil, že je to prostě v lidech. Že to není jen o nějaké magii.“

„Byl to moudrý drak,“ souhlasil Tóminh XII., aniž by se pokoušel zakrýt, že ví mnohem víc, než by vědět měl. Zahlédl tu otázku v Irynových očích a zvedl ruku, aby ho umlčel. „Odpověď brzy pochopíš sám. Protože sem si nejdeš pouze pro radu. Měl jsi napsáno v osudu, že si sem dříve nebo později přijdeš vyslechnout můj návrh. Ale než se k němu dostaneme, smím tě poprosit, abys šel s námi do mého domu?“

Iryn souhlasil a výjev se bleskurychle přesunul do vládcova sídla. Čtveřice byla usazená kolem dřevěného stolku se čtyřmi šálky čaje.

Tóminh XII. se z jednoho napil a spustil. „Už velice, velice dávno, ještě předtím, než se lidé se svou vírou obrátili k měsícům, začal Nakryl uctívat nebeskou radu Tard, jakožto božstvo, které řídí náš svět. Ačkoliv se na ně pak na nějaký čas zapomnělo a víra v ně se

obnovila až v době války, podoba to byla stejná jako dnes – rozhodující slovo měla Rada jen jako celek a její členové byli vybráni tak, aby měl každý stejné zastání. Byl tam tedy král stejně jako sedlák, ba dokonce i žebrák byl členem, ač žebrákem byl jen dříve na Nakrylu a v Tardu již takového nedostatku nebylo možno. A všichni měli rovnocenný hlas. Byl to nápad jednoho ztřeštěnce, který se zřejmě ani za mák nezakládal na realitě. Ale uchytil se mezi lidmi a ti obrátili svou víru k Radě. A tak se někdo, dokonce ani rada Tardu neví kdo nebo co, rozhodl vyjít nám vstříc. Byla vytvořena Nebeská rada a její Nebeské peklo, kde končí životy Nakrylanů. A úlohou Rady bylo dohlížet na náš svět. Řekl bys, že to měli snadné? Kdeže... měli moc nad životem a smrtí, ale ne nad jednáním lidí. Mohli jen pozorovat svět a bezmocně kroutit hlavou nad našimi činy a nad naší slepotou. Dokonce ani příchod dvou bytostí, které jsi zabil – Černé a Původní Magie – ještě nebyl dostatečným varováním. Anebo možná byl a jen ještě dlouho potom hledali způsob, jak se s tím vypořádat. Těžko říct.

Přibližně před pěti sty lety jsme s nimi ale uzavřeli smlouvu. Zde, v Tóminhlanu. Dohodli jsme se, že se staneme strůjci jejich vůle a s pomocí těch nejmenších kamínků budeme posouvat lavinu života na Nakrylu tím správným směrem.“

„Co máte na mysli těmi kamínky?“ zajímal se Iryn.

Tóminh rozhodil rukama. „Nenápadné maličkosti. Jako třeba zmínit se strážkyni měsíce o tom, že se objevila stopa k Aryvovu rodu.“

Irynovi okamžitě svitlo. „Wenks tehdy ve Faderu byla kvůli vám!“ vzpomněl si na noc, kdy poprvé nahlédl pod síť lží ve světě a zjistil, že je potomkem muže, kterého měl za zkázu Nakrylu, ač byl ve skutečnosti jeho spásou. Bohužel příliš pozdě, takže zastřelil šípem ženu, která se mu snažila pomoci. Alespoň se tak ale dal na správnou cestu a zachránil svou zemi před krutým osudem, který by jí uchystala Černá Magie.

Tóminh XII. přikývl. „Já jsem Tardu a Tóminhlanu věrně sloužil přes čtyřicet let a celkem už se těším na odpočinek,“ pokračoval a tentokrát nechal únavu proniknout i do hlasu. „Tard uvážil, že bych měl své místo nabídnout tobě. Otázkou zůstává, zda ty sám budeš chtít. Byla by to odpověď na žádost, se kterou jsi za mnou přišel. Tady máš opravdu šanci změnit svět.“

Viděl, že Iryn o jeho návrhu vážně přemýšlí. Musel se však rozhodnout svobodně a musel znát i negativa. Proto dodal: „Na druhou stranu to znamená vzdát se svého života. Zapomenout na Iryna Reckema a celou bytostí se stát Tóminhem třináctým. Tóminhem, který není mág, nemá své dřívější přátele, svou ženu ani syna. Jeho přáteli jsou obyvatelé Tóminhlanu, jeho ženou se stane tady Olia a jeho dítětem je Nakryl.“

Iryn seděl dlouho mlčky, zdálo se ale, že spíš vzpomíná, než přemýšlí. Po tvářích mu tekly slzy. Když mu první z nich skanula na ruku v klíně, konečně promluvil. Hlas měl navzdory vší bolesti v očích pevný a silný. „Zemřel jsem... pak dostal druhou šanci. Dlužím to Tardu. A Dwyer i Tysie budou v bezpečí. Přijímám.“

Tóminh XIII. znovu ležel ve své posteli a spolu s vyvrcholením z něj opadlo i veškeré napětí. Tehdy byl přesvědčený, že se rozhodl správně, a věděl toho o svém životě mnohem víc. Takže teď mohl říct, že se správně rozhodl.

Olia se z něj svalila na lůžko a hlasitě oddechovala. Na tváři jí pohrával spokojený úsměv.

Tóminhovi to neuniklo. „Někdy tě podezřívám, že si to věštění docela užíváš,“ popichoval ji nejnevinnějším tónem, na jaký se zmoohl.

„Já se podezřívám vždycky,“ vydechla šťastně a přitulila se k němu.

Tu noc se zdál Tóminhovi sen. Nebyl si jistý, jestli byl pravdivý nebo zkeslený. Ale byl z dob, kdy byl ještě Irynem.

Kráčel pustou krajinou, kterou netvořilo nic než nekončící led. Pod botami mu křupal sněh, který se bez ustání snažil z oblohy. Do tváří ho bodal neúprosný vítr.

Byl tam sám, ale někde hluboko v hlavě mu vězela myšlenka, že tak by to být nemělo. Měli ho doprovázet muži Korvelínova národa. Ano, měli ho tam odvést a dohlédnout na to, aby neutekl. Byl tam de facto jako vězeň, ale jeho věznitelé s ním už dlouho nešli. Sotva zahlédli na obzoru Ledovou tabuli, království Ledového draka, jehož z duše nenáviděli a jehož se báli víc než čehokoliv jiného, snad jen s výjimkou jeho nepřítelů, Ohnivého nearaca, zastavili se a dál už odmítali udělat byt' jen jediný další krok. Raději mu rozvázali ruce, vrátili těžký ocelový meč a nechali ho ať pokračuje sám. Otočili se na patě a pelášili pryč.

Zastavil se tam, kde se zastavil i poprvé, když šel s drakem uzavřít dohodu a požádat jej o pomoc. V širokém údolí obehnaném pásem, jež se na první pohled jevil jako ledové hory.

„Ledový draku!“ zaburácel do pusté krajiny. „Přišel jsem srovnat účty! Nadešel čas zjistit, kdo z nás dvou je mocnější!“

Země se otřásla a ledové hory kolem něj se daly do pohybu. Vzduch prořízl hluboký hrdelní řev. Skaliska se začala kupit v Irynovu zorném poli a utvářela hromadu s dvojicí modrých očí kousek pod vrcholkem. Obrovské dračí tělo se nad ním vztyčilo v plné výšce a celý kraj zahalilo do stínu.

Nevypadal jako jiní draci. Namísto toho, aby měl tělo pokryté kůží a šupinami, vypadalo, jako by je tvořily do sebe zaklesnuté ledové obruče s hranami ostrými jako břitva. Ze spojů stoupala hustá mlha, která podtrhovala majestátnost a tajemnost nejmocnějšího draka na světě. Jeho křídla byla sotva viditelná, vypadala jako by je tvořila vrstva toho nejtenčího ledu, přesto nebylo pochyb, že musí být neskutečně silná, když dokázala draka unést na vzdušných proudech a vydržela.

Ledový drak udeřil předními tlapami do země a upřel na něj zlostný pohled. *Pak nadešel čas tvojí smrti*, zasyčelo krajinou, ačkoliv se mohutné čelisti nepohnuly. Až potom se rozevřely a z netvorových útrob vyšel hrůzostrašný řev. Ledový drak se vrhl vpřed.

Iryn sledoval, jak se na něj rítí masa ledu, ale ani se nehnul. Zíral do těch děsivých ledových očí, pozoroval, jak se po něm natahují průzračné drápy a jak se vzdálenost mezi netvorem a jím rychle zkracuje. Uvnitř už ale sbíral magickou sílu k protiútok, který netvora pokoří.

Když je nedělilo víc než na délku paže, konečně pustil svou sílu z řetězu a pokusil se netvora odhodit zpět. Místo toho ale pouze srazil mohutné tělo do země před sebou. Prudký náraz jej vrhl i se sněhovou závějí deset stop zpět.

Vzduch prořízlo další zavrčení, ještě zlostnější než to předchozí. Ledový drak neztrácel čas a hned po pádu se ho pokusil přední tlapou zašlápnout do země jako červa.

Iryn se rychle převalil stranou. Tlapa dopadla naprázdno a pouze zvířila další hromady sněhu z Ledové tabule. Vyškrábal se na nohy. Poslal proti drakovi vlnu plamenů, které ovšem hned vzápětí zmizely v mlžném oparu, jak do nich jeho protivník vydechl svůj vlastní obsah plic.

Mlhou prorazila obří hlava a čelisti plné rampouchů se ho pokusily zakousnout, ale i tentokrát stihl včas uskočit. Valil se pryč od draka a nabaloval na svůj plášť sněh. Potom narazil na větší hromadu, vločky se přes něj přelily a ukryly ho pod svou peřinou. Zůstal nehnutě ležet. Nevnímal sněh, který se mu snažil vedrat do očí, jen sledoval svého nepřítele. Chtěl mít jistotu, že se mu úplně ztratil. V tu chvíli se mu totiž v hlavě zrodil plán, kterým by mohl souboj rozhodnout. A k tomu bude potřebovat dostatek času bez vyrušení.

Zdálo se, že to vyšlo. Ledový drak otáčel hlavou kolem dokola a propátrával okolí přimhouřenýma očima, v nichž se blýskalo

nezkrotným hněvem. „Ukaž se mágu!“ volal hlasem prosyceným nepřičetnou zlobou. „Ať tě můžu zničit!“

Iryn neposlechl. Zůstával skrytý ve sněhové závěži. V myslí se snažil vybavit si podobu nearaců, o nichž dříve čítával, a přemýšlel nad vším, co o tomto druhu věděl. A ze všeho nejvíce přemýšlel nad tím, co slyšel od Tourena o tom jedinečném ohnivém. O největším soupeři Ledového draka.

Nebe nad jejich hlavami ozářil oranžový záblesk a z mraků se vyřítíl hořící tvor téměř tak velký, jako byl sám Ledový drak. Iryn zadoufal, že to nepřehnal. Nearaca, tvora podobného drakům, nesly dva páry přízračných křídel tvořených jen plameny. Jinak ale vypadal téměř jako rudý drak, kterému rostou obrovské trny na hřbetě od hlavy až ke špičce ocasu a jsou propojené jakousi plamennou blánou. Tvor ze sebe vydal chrčivý zvuk, aby na sebe upozornil. Iryn se snažil, aby to vyznělo povýšeně a výsměšně, jako by chtěl draka na zemi provokovat.

Ledový drak zvedl hlavu, aby si prohlédl zdroj toho zvuku. Během jediného okamžiku proběhla za jeho očima celá plejáda pocitů – překvapení, krátce i strach, potom nejistota, pohrdání a nakonec vztek. To vše za méně než jednu vteřinu.

„Ne!“ zavrčel. „To není možné! Zničil jsem tě!“

Pozoroval odvěkého nepřítele, jak mu bezstarostně krouží nad hlavou a posměšně řve. Nad *jeho* královstvím!

Iryn sledoval, jak se ledové obruče navzdory svému vzezření jakoby propínají a drak se chystá vystřelit k obloze a skoncovat s rivalem. Vzápětí však povolily, jako kdyby si to netvor rozmyslel. Dolehlo k němu tiché zabručení, které mu potvrdilo, že se drak přinutil zachovat chladnou hlavu.

„Fajn. Pokud jsem tě nezničil tehdy, udělám to teď.“ Oproti svému klasickému řevu, pod nímž pukaly skály, vydechl ta slova sotva slyšitelně, nejspíš jen sám pro sebe.

Silné tlapy se odrazily od země, až se ozvalo praskání ledu. Iryn zadoufal, že se pod ním neprolomí a on se nezřítí do některé z chodeb, které ledové království protkávaly skrz naskrz. Zdálo se ale, že led vydrží.

Ledový drak zatím mocně zabíral křídly, opíral se do větru jejich ohromnou plochou a rychle stoupal do oblak. Vrhł se přímo na svého nepřítele a pokusil se ho zakousnout do krku. Znovu si s ním hrát nebude... Minule svého nepřítele zřejmě podcenil. Stejnou chybu nehodlal udělat znovu. Tentokrát už Ohnivému nearacovi uchystá jen smrt.

Hořící netvor se mu ovšem hbitě vyhnul, a ještě mu uštědřil drzou facku křídlem. Využil dezorientace ledového soka, vylétl kousek nad něj a udeřil pro změnu trnitým ocasem.

Ledový drak se mu tentokrát vyhnul, přesto ho plamenný hřbet popálil až bolestí zařval. Vychrlil na svůj protějšek vlnu ledového vzduchu, s nímž se zároveň pokoušel vypustit i znovu klíčící šilenství. Mlha z jeho útroh však jako by narazila do neviditelného štítu, zastavila se asi dvacet stop před nearacem. To byla poslední kapka – v tu chvíli Ledového draka popadl větší amok než kdy dříve v jeho nekonečném životě.

Znovu se vrhl vpřed.

Ohnivý nearac se kolem něj opět s lehkostí protáhl a zahrnul nepřítele plameny ze svého nitra. Ledový drak se raději vrhl střemhlav dolů, aby jim unikl. Přistál v hromadě sněhu a znovu se od ní odrazil, aby nabral co nejvyšší rychlost. Zatímco se k němu blížil, sledoval nepřítele přimhouřenýma očima, připravený zareagovat na jeho pohyb přesně v okamžiku, kdy se mu pokusí vyhnout. Plamenný tvor se ale ukázal prohnanejším než kdy dřív, a sotva patrně naznačil pohyb vpravo a uhnul se vlevo. Jeho hořící ocas udeřil do dračího boku a vyvolal tak další bolestný řev jeho soka.

Na rychlou otočku Ledového draka ovšem zareagoval jen se štěstím, když se pokusil poodletět kousek dál, aby mohl také

podniknout útok. Ledové křídlo ho minulo stěží o stopu a plameny kolem jeho těla na okamžik poklesly.

Nearac si z útoku mnoho nedělal a z bezpečné vzdálenosti se soupeři dál vysmíval.

Vrhli se proti sobě. Ledový šíp proti ohnivému, jako kdyby chtěli všechno rozhodnout v jediném závěrečném útoku, který je buď zničí oba, nebo přinese konečného vítěze.

To ale Iryn odmítal připustit. Dobře si pamatoval na slova svého přítele Tourena, který slyšával o těchto bájných tvorech od malíčka. *Co udělá oheň s ledem? Roztopí ho! Možná ho i odpaří, ale nikdy nedokáže zničit jeho substanci. Zatímco led, nebo spíš voda, oheň zničí nadobro.* Oheň nad jeho hlavou nebyl přirozený a nemusely pro něj platit stejné fyzikální zákony. Oheň na skutečném nearacovi ale také nebyl skutečný a výsledek toho zápasu už znal.

Těsně před srážkou nearac máchl křídly větší silou a vystoupal nad nepřítele, do nějž kopl mohutnou zadní tlapou.

Ledového draka úder poslal do spodních pater jeho království. Na poslední chvíli se stihl zorientovat a máchl křídly, aby zbrzdil pád. I tak to bylo dost tvrdé přistání a podlomily se mu končetiny. Iryn cítil, jak se sníh nad ním pohnul, pár vloček mu přepadlo přes oči. Zůstal ale ukrytý. Zamrkal, aby se zbavil sněhu v očích a dál sledoval Ledového draka. Ten zatím vyčkával s hlavou svěšenou, netečný k nebezpečí nad svou hlavou. V tu chvíli ji zvedl a upřel zrak na nenáviděného nepřítele. Z hrdla se mu vydralo další nenávistné zařvání.

Přesto dál zůstával nohama pevně na ledu a sbíral síly.

Tvrdé rány, které schytil, a chvíle klidu mu alespoň umožnily trochu se vzpamatovat z hněvu a utřídit si myšlenky. Podcenil ho. Myslel si, že si s Ohnivým nearacem celou dobu jen hrál, a když jej to omrzelo, prostě ho zničil. Ale bylo to naopak. Jeho nepřítel jen vyčkával, nechával ho vychutnávat si pocit vítězství, aby pak byl jeho

triumf o to drtivější. Do ledového srdce se poprvé v životě vkradl strach.

Pokorně sklonil hlavu. „Mágu?“ zaburácel tiše. „Já... nejmocnější tvor tohoto světa,“ neodpustil si připomínku toho, kdo z nich je silnější „tě žádám o laskavost. Upuť od našeho souboje. Spoj se mnou své síly... proti němu.“ Do posledního slova vložil všechnu svou zášť a pohrdání, bylo to, jako by se snažil vyplivnout to nejodpornější, co kdy spočinulo na jeho jazyku.

Jako by se v něm znovu rozdmýchal žár nenávisti a jeho hlas se rozezněl krajinou jako zuřivá bouře. Po předchozí nepřičetnosti v něm už však nebylo ani stopy. „On je nebezpečím pro všechny a pro všechno! Je sice daleko mocnější, než jsem si kdy myslel, ale společně ho hravě porazíme! Tím budu brát tvůj dluh za splacený.“ Z útrob se mu vydral nenávistný řev tak hlasitý, až se celá Ledová tabule otřásla.

Iryn se pomalu a ztěžka postavil na nohy a setřepal ze sebe sněh. Asi, jako kdyby se ještě úplně nevzpamatoval z posledního útoku, který na něj Ledový drak podnikl, a v úkrytu ze sněhu hledal jen chvilku na zotavení. Modré oči si ho i v okolním sněžném víru okamžitě našly, ale jen na chvíli, než se vrátily pohledem zpět k odvěkému nepříteli. Iryn nedůvěřivě pohlédl nejprve na netvora před sebou, poté sklouzl pohledem k tomu na obloze. „Souhlasím,“ řekl váhavě. Protáhl ruce a zádové svaly. Zkusmo máchl mečem. Nespouštěl při tom pohled z ohnivého nearaca na obloze, ač koutkem oka stále sledoval i svého nepřítel. „Jaký máš plán?“

„Plán?!“ zasyčel Ledový drak zlostí celý bez sebe. „Zničit ho! Zabít. Rozdrtit na prach! Pošleme na něj všechny své síly a jednou pro vždy ho sprovedíme z tohoto světa! Zaplatí za svou drzost. Nikdo nemůže vyzvat Nejmocnějšího... a přežít!“ Zavrčel výzvu k nebesům. Sklonil hlavu a položil ji na zem. „Udělují ti dovolení vylézt mi na hlavu. A pokud nechceš zmrznout, radím ti: drž se dál od mé tlamy.“

Iryn přešel k mohutné hlavě a začal se drápat po kusech ledu vzhůru. Ruce ho od mrazu pálily, ale s tím si poradilo jednoduché

kouzlo. Navíc tam bylo dost výčnělků, které mu mohly posloužit jako opora, i když byly kluzké a udržet se na nich nebylo nic snadného. Vytáhl se asi pět stop za čumák a přikrčil se.

Když se masa ledu pod jeho nohama pohnula, podklouzl, a rovnováhu zpět získal jen s velkými obtížemi. Jeho koncentrace na nearaca na chvíli opadla. Tvor na obloze jako by se v ten okamžik rozostřil, ale než to Ledový drak postřehl, Iryn své kouzlo opět srovnal. Pak už se ledové nohy odlepily od země a oba společně vyrazili vstříc domnělému nepříteli.

Ohnivý nearac se ve vzduchu přetočil a vrhl se na ně. Blížili se k sobě, řítili se vzduchem jako dvě šipky z kuše. Iryn vzdoroval silným nárazům větru, nevšímal si bolesti, jak jej bodal do tváře a snažil se mu vyrvat vlasy. Soustředil se jen na rychle se blížící střet.

Ohnivý tvor byl od nich asi tři sta stop. Plíce pod rudými šupinami se rozzářily sytě žlutou barvou, jak se je tvor chystal zaplavit plameny. Iryn pod nohama cítil, že také Ledový drak se připravuje pustit svůj živel z řetězu.

Ale v moment, kdy mu ze chřtánu vyrazil chladný kouř, tvor před nimi náhle zmizel, jako když sfoukne svíčku.

Ted! zavolal Iryn sám na sebe v duchu. Vyrazil vpřed.

Ledový drak zarazil výdech a zastavil se, překvapený náhlým zmizením nepřítele. Než si stačil uvědomit, co se děje, zhoupal se mu mág do tlamy a s rozmachem zesíleným jeho akrobatickým kouskem ťal do modrého jazyka.

Bylo to opravdu jako udeřit do ledu, naštěstí ne tak silného, jak by se na první pohled zdálo. Kolem se rozlétly tisíce ledových úlomků. Některé zasáhly také Iryna a pořezaly ho na tváři.

Volnou rukou se rychle přichytil zbytků ostrého jazyka, aby nespadol do útroh. Na bolest a krev řinoucí se z prstů, do nichž se ostré ledové hrany zařezávaly, nijak nedbal.

Stihl to právě včas – o zlomek vteřiny později už drak bolestí zaklonil hlavu a on zůstal viset nad prázdnotou tvorova hrdla. Z něj se

dral ven příšerný řev, který mu rval uši, až měl pocit, že se mu rozskočí hlava.

Přesto se donutil znovu napnout své síly. Přitáhl se kousek výš, zapřel se nohama o zledovatělé dolní patro drakovy tlamy a vší silou se odrazil. Ve stejnou chvíli Ledový drak trhl hlavou dolů. Horním patrem přímo na ostrý hrot blížícího se meče.

Iryn pocítil, jak mu náraz natlačil všechny kosti levé ruky do sebe, zlomil předloktí a vykloubil rameno. Přidal k drakovu bolestnému řevu také svůj vlastní, který však sám přes netvorovo burácení slyšel jen stěží.

Meč však prošel skrz ledovou kůži a zabořil se do masa (či co tvořilo vnitřek drakova těla) pod ní. Tam uvízl a uvolnil se z Irynových ochromených prstů.

Řev z drakových útrob se změnil. Tóny pozbyly hlasitosti a přešly do mnohem hlubšího zvuku. Jako kdyby Ledový drak pochopil nevyhnutelnost svého konce a namísto bolestného křiku začal pět žalostnou píseň o své smrti.

To už ale Iryn padal po zádech dolů na Ledovou tabuli. Vnímal svištění větru a sledoval, jak předbíhá v závodu k zemi jednu vložku za druhou, a ty, které minul, jak mizí v dáli nad ním.

Nutil se ke klidu, ale ani tak nešlo úplně nepropadnout panice, a potřeboval dva pokusy, aby nad sebou zhmotnil malého dráčka. Tvoreček ho popadl za zdravou ruku a snesl ho kousek níž. Pak jeho vědomí zakolísalo a kouzlo povolilo. Mág pokračoval k zemi volným pádem a stejně rychle se ubírala i jeho mysl do bezvědomí. Pokusil se kouzlo ještě zopakovat, a na chvíli se nad ním objevil poloprůhledný rozmazaný tvor, který se ho pokusil zachytit jakýmsi pahýlem. Trochu jeho pád zbrzdil, ale téměř ihned se znovu rozplynul.

Iryn dopadl do sněhové pokrývky a vyrazil si dech. Kolem něj se zvedly vířící vložky a zakryly mu už tak tmavnoucí výhled. Prohlédl jimi právě včas, aby viděl, jak Ledový drak na obloze naposledy máchl křídly a také on se zřítíl do sněhové pokrývky svého království.

Iryново vědomí obestřel závoj z čiré tmy.

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 5

Aby zvítězil, tak musel zradit. Poštval proti své zemi nepříteli, nechal ho vpadnout dovnitř a ovládnout jeho lid. Jen tak jej mohl zachránit. Jen tak mohl zachránit to, zač sám dříve bojoval.

Kapitola 5.: Zkouška

Světlo proniklo otevřeným oknem do místnosti a osvítilo spáče zachumlaného do měkké pokrývky. Dwyr otevřel oči a šťastně se protáhl. Byli tam. Dorazili bezpečně do Tóminhlanu a mohli se pustit do úkolu od Malvora, aniž by se museli bát, že je Korvelňané zastaví.

Jeho úsměv se ještě víc roztáhl, když si vybavil nebezpečí, kterým si prošli, a jak to všechno zvládli. *To byl zážitek!*

Posadil se na okraj postele a zazíval. Úsměv v jeho tváři nahradil úšklebek, když si vzpomněl, že dnes mají začít s Neialou pilovat fyzickou. Představa jednoho dne odpočinku by se mu zamlouvala víc. Pokrčil rameny. Slíbil to. Navíc to bylo pro jeho dobro.

Přešel ke skříni a rozevřel její dveře dokořán. Ani nečekal, že by tam snad mohl něco najít. O to víc a příjemněji jej překvapilo, když uviděl hromádky naskládaných lněných košilí a o patro níže také plátěných kalhot. Od každého tam bylo snad dvacet kusů. Tóminh zřejmě nechtěl, aby jeho hosté v čemkoliv strádali.

Vyšel do jídelny, kde už seděla Neiala, která byla oblečená podobně jako on. Na stole ležel tác s ovocem, džbán s vodou a dvě sklenice.

Usmála se na něj. „Dobré jitro,“ pozdravila ho. Vypadalo to, že se vyspala stejně dobře jako on.

Také ji pozdravil a dychtivě se napil, vděčný, že si konečně může dopřát luxus nadbytku. Spokojeně odložil sklenici. „Tak? Vrhne se na tu rozcvičku?“ zeptal se.

„Nebudeš jíst?“

„Myslím, že raději až potom.“

Přikývla a o minutu později už běželi ulicemi Tóminhlanu.

Pohyb Dwyrovi zpočátku udělal dobře. Spolu s čerstvým ranním vzduchem mu pomohl probudit se a dal mu zapomenout i na prázdný žaludek. Po deseti minutách ho však začalo píchat v boku a supěl, jak ztěžka popadal dech. Do mysli se mu vkradly nepříjemné vzpomínky na jejich útěk ke Stříbrné řece. Rychle je zaplašil a soustředil se jen na cestu před sebou.

„Zvedni hlavu a natáhni krok,“ křikla na něj Neiala. To však bylo z jejich komunikace všechno. Na zbytečná slova nechtěl plýtvat dechem ani jeden z nich.

Běželi ještě dlouhé minuty, než okolí nabralo povědomé tvary a barvy, jak se blížili zpět ke svému příbytku. Dwyr se zaradoval a zalovil v netušených zásobárnách energie, které přímo vytryskly s vědomím, že už to bude mít za sebou. Zatočili za roh a on spatřil nízký živý plot kolem jejich domku. Vydechl úlevou a trochu zvolnil.

Jenomže Neiala na to měla jiný pohled. Pouze proběhla kolem zavřených dveří a vytrvale pokračovala dál, stejnou trasu, kterou už jedenkrát oběhli. Dwyr tiše zaúpěl zoufalstvím, ale následoval ji. Dokud to nevzdá ona, on taky nepoleví!

Nakonec strávili v ulicích celých čtyřicet minut, než se celý zpotení odplahočili do domu.

Dwyr hned zamířil do sklepa, vytáhl si plné vědro vody ze studny a převrátil ho na sebe. Studená voda mu nejprve zmrazila vzduch v plicích a on bezmocně zalapal po dechu. Když však počáteční šok polevil, vděčně vydechl úlevou a sesul se na zem.

Shora se ozvalo otevírání dveří a kroky na schodech. Dwyr okamžitě vyskočil a snažil se skrýt veškerou únavu. Narovnal záda a ve tváři nasadil suverénní výraz, jako kdyby byl dlouhý běh jen běžnou ranní rozvíčkou.

„Bylo to fajn, že jo?“ zazubil se na Neialu.

Změřila si ho vypočítavým pohledem. V očích jí probleskly zlobivé jiskřičky. „To je dobře, že tak překypuješ energií. Koneckonců, ještě nás čeká cvičení.“

Dwyr se zarazil. Taková varianta ho nenapadla. „Ehm... ale, zase, nic se nemá přehánět, ne? Myslím, že to pak rozložím nějak do zbytku dne. Teď bych měl jít co nejdřív do domu Tóminha...“

„Za jeho ženou?“ udeřila Neiala pohotově.

Dwyr ji zpražil pohledem, ale měl pocit, že ona si toho ani nevšimla. „Musím se pustit do studia těch svitků,“ dokončil.

Pobavený výraz v Neialině tváři nahradilo zaváhání. „Myslíš, že to tak pospíchá?“ zeptala se, teď už bez nejmenšího náznaku provokace. „Oni už jsou stejně na Nakrylu. A říkal jsi, že sem se nedostanou.“

Pokrčil rameny. „Nevím. Ale čím dřív je vyženeme, tím líp.“

Víc už Neiala neřekla a začala spouštět vědro do studny.

Dwyr pochopil, k čemu se dívka chystá a nechal ji samotnou. Vrátil se do kuchyně, aby se občerstvil trochou ovoce.

Neiala se k němu připojila o pár minut později, s mokrou hlavou a v čistém oblečení. Kriticky prohlédla jeho košili, na níž se po jeho koupeli střídala světlá a tmavá místa jako pruhy na zebře. „Než půjdeš k Tóminhovi, měl by ses asi převléct. Pokud se tam teda neplánuješ vplížit, pak by ti ta hra světla a stínu nejspíš mohla pomoci.“

Podíval se na svou košili a pokusil se odpovědět, čímž zubožený kus hadru doplnil o pár kapek pomerančové šťávy. Rychle si pusu oťřel a opětoval jí neústupný výraz. „Vidíš, a právě proto jsem si tu košili ještě neměnil,“ přispěchal s pohotovou výmluvou.

Zbytek snídaně už strávili v tichosti. Dwyr se trochu styděl za svou neopatrnost a ji podezíral, že nemluví, aby jí znovu nezkoušel odpovědět s plnými ústy, což mu ovšem na náladě nijak nepřidalo. Když dojedl, převlékl se do čistého oblečení a nechal Neialu o samotě.

Celý den pak strávil v Tóminhově pracovně a procházel stovky svitků, které tam místní vládce ukrýval. Snažil se najít jakoukoliv zmínku o magii, ale navzdory tomu, že se o ni ještě nedávno vedla více než pět tisíc let trvající válka, mnoho se toho o ní nepsalo. Alespoň ne ve svitcích, které Tóminh vlastnil.

Pozdě odpoledne, když už obzor zalilo zlatavé světlo zapadajícího slunce, otráveně odhodil svitek, který v tu chvíli dočetl, a zvedl se od ničím nezdobeného pracovního stolu. Prošel zatím nejmenší z asi dvaceti hustě zaskládaných polic, a výsledkem byl jeden svitek s třemi poznačenými kouzly, o něž se dlouhé minuty marně pokoušel. Nedočkal se dokonce ani falešné naděje, kdyby třeba v tu chvíli oknem profoukl průvan a pohnul s nějakým předmětem. Za celý den dosáhl jen toho, že ho bolely oči i záda, a silně pochyboval o tom, že by právě tohle mělo být zamýšleným účinkem kouzla. Spíš měl svaly od dlouhého sezení ztuhlé víc než po ranní rozcvičce.

A bude to horší a horší, pomyslel si ponuře, když se potloukal ulicemi domů.

V podobném rytmu se nesly i následující dva dny. Ten třetí už mu zpestřil alespoň výcvik se zbraní. Co dělala celé dny Neiala, to netušil, soudě podle jejího otráveného výrazu se ale asi hlavně nudila. Výcvik se zbraní vítala se stejnou radostí jako on a kategoricky odmítala zůstat stranou.

Keretovi se to příliš nezamlouvalo (Stelt naopak zářil nadšením, jako vždy), ale když pochopil, jak neoblomná Neiala umí být, nezbylo mu než ustoupit.

Na cvičišti, které se nacházelo na jižním konci města, bývali pouze muži, a příchod ženy tak musel nutně vyvolat značný rozruch. Dwyrta to trochu podráždilo, jejich pozornost se ale od příchozích brzy odvrátila a opět se věnovali výcviku. V Tóminhlanu očividně vládla pevná disciplína, kterou jen na krátký okamžik prorazil zájem, co tam ta žena dělá, a když bylo vidět, že chce cvičit se zbraní, byla jejich zvědavost ukojená.

Cvičiště jako takové představovala velká písečná plocha, důsledně udržovaná, tak aby na ní nezůstávaly písečné kopečky. Od zbytku města nebylo nijak oddělené. Kde končilo cvičiště, tam hned stály domy nebo vyrůstal živý plot kolem zahrádky. Uprostřed stála

dvoupatrová dřevěná věž s ochozy v nevyšším patře, aby měl případný pozorovatel přehled o celém cvičišti, teď ale zůstávala pustá. Pak už tam byly jen terče pro střelbu z luku a stojan s těmito zbraněmi. V jihovýchodním rohu cvičiště stálo asi deset slaměných panáků a sud s dřevěnými zbraněmi, a právě tam zamířili.

„To bude paráda, těším se až si zabojujeme!“ rozplýval se Stelt blažeností, zatímco kráčeli na protější konec rozsáhlé písečné plochy. Keretovi se stále nedařilo jeho nadšení patřičně zkrotit.

Starší z vojáků je zatím bez povšimnutí provedl kolem panáků, odvedl je kousek stranou a se zkříženýma nohama se posadil do písku. Gestem je vybídl, aby ho napodobili.

Když všichni seděli, spustil: „Takže... Stelt bude muset nejspíš ještě chvíli počkat. Na vzájemný souboj bude čas později.“ Vrhł přísný pohled po svém kumpánovi. „Ale řekněte mi, jaké máte zatím zkušenosti se zbraněmi.“ Už od pohledu si udělal celkem jasný obrázek, ale chtěl to slyšet i od nich. Jednak, protože se mohl mýlit, ale i proto, aby si udělal přehled také o jejich sebereflexi. Když teď viděl, jak váhají, v duchu spokojeně přikývl. Na válečníka nevypadal ani jeden, a kdyby si to o sobě mysleli, musel by jim to nejdřív vypráskat z hlavy.

„Noo...“ protáhla Neiala, když ticho přetrvávalo. „Trochu... s mečem a nožem jsem občas trochu... mlátila kolem sebe. Souboj byste to určitě nenazvali.“

Stelt se zasmál. „Mlátila kolem sebe, to je dobré.“ Pocítil na sobě Keretův nespokojený pohled a přinutil se uklidnit, i když na něm stále bylo vidět, jak jím zadržovaný smích otrásá. Raději stočil pozornost k druhému z nováčků. „A co ty, Dwyre? Jaké máš zkušenosti se zbraněmi?“

Dwyrův trochu povzbudilo, jak přijali Neialinu odpověď, a rozhodl se odpovědět v podobně nadneseném duchu. „No... krájel jsem chleba v kuchyni.“

Jeho bezelstná odpověď a upřímný tón donutily dokonce i Kereta, aby se krátce zasmál. „No, je to lepší než nic.“

„Už... ho použil i mimo kuchyni,“ vmísila se Neiala nejistě. Pohlédla na Dwyr, ale ten přikývl. Už se s tím zřejmě stihl smířit. „Když jsme sem jeli, narazili jsme v jedné putyce na pár Korvelíňanů, a Dwyr jednoho z nich bodl.“

„Smrtelně?“ zeptal se Keret a upřeně se na Dwyr zadíval. „Dwyr?“ dodal, aby se ujistil, že mu odpoví přímo on.

Dwyr opatrně přikývl, ale bylo v tom dost důrazu. Žádný titěrný pohyb, který by prozrazoval vnitřní rozpor.

„Rád vidím, že ses s tím srovnal,“ podotkl starší voják. „Pokud to naopak nebereš moc na lehkou váhu, ale nepřiďeš mi jako ten typ člověka. Napoprvé je to nejhorší, o to spíš, když se to stane takhle v potyčce, a ne v bitvě. A šermovat tě naučit můžu, srovnat se se svědomím bych tě učit nemohl.“

Vstal.

„Tak pojďte, půjdeme si to zkusit,“ zavelel. „Slyšel jsem, že Dwyr má odpoledne své vlastní plány, tak ať toho stihneme co nejvíc. Navíc i my se Steltem se potřebujeme trochu procvičit, a... neurazte se, ale na to zatím nejste připravení. Zatím,“ zopakoval důrazně, aby je trochu povzbudil.

Přešli ke slaměným panákům a Keret je vyzval, aby si vzali dřevěné zbraně.

Dwyr přešel k sudu a začal se v něm přehrabovat. Odhrnul stranou několik kopí a dlouhých mečů a natáhl se hlouběji dovnitř, aby našel některý z krátkých mečů. Po jednom sáhl a zjistil, že je překvapivě těžký. Zbraň ze dřeva příliš nepřipomínal.

„Protože s takovou by ses učil úplně zbytečně,“ vysvětloval starší z jejich učitelů. „Uvnitř jsou vylité olovem, aby se trochu kompenzovala lehkost dřeva na povrchu. Vyvážení je trochu jiné než u běžného meče, ale mnohem podobnější, než kdybychom je udělali jen ze dřeva. A oproti skutečnému meči, tímto se pochopitelně

nerozsekáte na kousky.“ Všiml si, že Neiala si prohlíží dřevěnou tyč dlouhou asi jako dospělý člověk, možná i o stopu delší. „V té žádné olovo není, nepotřebujeme kompenzovat tolik železa. Kdyby měla být bojová hůl celá ze železa, byla by příliš těžká, takže i taková, která je určená pro boj, se vyrábí ze dřeva, jen z lehčího a pevnějšího. A oproti té, kterou držíš v ruce, obvykle není ani tolik otřískaná.“

„Ale na to mlácení kolem sebe je to ideální zbraň,“ zavtipkoval Stelt.

Neiala chvíli váhala, ale potom se odhodlala zbraň si vzít. Tak jako tak bude začínat od začátku, tak neviděla důvod, proč nezačínat s netradiční zbraní.

Keret nad její volbou pokrčil rameny. „Jen si pamatuj, že s ní v bitvě moc lidí nezabiješ. I když ono často i to omráčení stačí.“ Obrátil se k Dwyrovi. „A ty si k tomu vem ještě druhý meč nebo štít. To je krátký meč, ne obouruční.“

„Vem si meč,“ rozhodl Stelt, než stihl Dwyr cokoliv říct nebo udělat.

Mladík se podíval na Kereta, a ten nezúčastněně přikývl. On sám by mu doporučil asi spíš štít, ale bylo mu to jedno. Takto aspoň nebude shazovat Steltovu autoritu.

Příští dvě hodiny se Dwyrovi slily do jednoduté dřiny, ze které si pamatoval jen neustávající tlučení do slaměných panáků a pobídky od jejich učitelů, kdykoliv si dopřáli příliš dlouhou pauzu, nebo si přestávky dopřávali příliš mnoho. Keret se Steltem je přitom pozorovali jen chvíli. Zpočátku mezi nimi chodili, ukazovali jim, jak se správně postavit, nakročít si k úderu a vložit do něj více síly. Potom o kus poodešli a soupeřili spolu, ale dokonce i takto zaměstnaní je dokázali neustále hlídat a peskovat za nadbytek odpočinku. Několikrát navíc přerušili svůj souboj a vrátili se k nim s hromadou poznatků o jejich technice a o tom, co dělají špatně. To všechno dokázali pozorovat jen koutkem oka.

„Jak to děláte?“ žasl Dwyr při jedné z vzácných přestávek. Rudá tvář se mu leskla potem, vlasy na hlavě měl zplihlé, jako by na něj někdo chrstl vědro plné vody, a košile byla zrovna tak mokrá. Svaly se mu třáslы námahou, oba meče v ochablých rukou sotva udržel.

„Za pár let to budeš umět taky,“ poplácal ho Keret po rameni, až se podlomil v kolenou.

Nepříjemně se ošil, když se mu mokrá košile přilepila ještě víc na tělo a zastudila.

Stelt přikývl. Ve tváři měl nezvykle vážný výraz. „Já se naučil sledovat okolí tak po půl roce tady, ale to už jsem měl nějaké základy z dřívějšíka.“ Únava na něm stejně jako na Keretovi vidět nebyla, v jeho případě se ale Dwyr uklidňoval myšlenkou, že to náhlé zklidnění, vážnost a mlčenlivost hovoří za vše.

Keret se Steltem jim pokynuli k panákům, aby se ještě na půl hodiny ponořili do cvičení. Dwyrovi smysl další snahy unikal – mečem už hýbal jen ztěžka, a údery jimiž panáka trestal, by nazval přinejlepším lechtáním. Přesto uposlechl, znovu zvedl meč, jak nejdříve mu vysílené svaly umožnily, a zasadil další nemotornou ránu. Přinejmenším se zdálo, že jeho učitelům jeho pomalé tempo nevadí, dál se soustředili jen na techniku a velkoryse přehlíželi chyby, které se daly jakkoliv málo připisovat na vrub únavě.

Pak už se vzduchem rozeznělo Keretovo hlasité tlesknutí a jeho hlas oznámil konec.

Dwyr vydechl úlevou a zhroutil se do písku. *Zítرا nesmím tolik přepálit začátek*, poznamenal si v hlavě. V prvních minutách totiž mlátil do panáka hlava nehlava, jako kdyby mělo cvičení trvat jen chvíli. Přesně to totiž očekával. Že si Keret prohlédne jeho rány a bude s nimi natolik spokojený, že pokročí k další fázi tréninku. S bodnutím zklamání si uvědomil, jak naivní představa to od něj byla.

Podíval se na Neialu, která na tom byla o něco lépe. Také jí z vlasů tekly potoky potu, ztěžka dýchala a pod tenkou promočenou košilí jí prosvítalo spodní prádlo. Stála ale vzpřímeně a v očích jí hrálo

odhodlání, které s ní zdaleka nesdílel. Dokonce ji podezříval, že by možná chtěla ještě chvíli pokračovat.

„Nei?“ zeptal se nejistě.

Povzbudivě na něj kývla, nadšená z toho, že má konečně zase čím se zabavit. „Pojďme,“ souhlasila s jeho nevyslovenou otázkou.

S funěním se vyškrábal na nohy a dovlekl se k sudu se zbraněmi, aby do něj vrátil repliky mečů. Když i Neiala vrátila dřevěnou tyč na místo, zamířili přes písečnou plochu zpět k ulicím. Soupeřících dvojic tam bylo o poznání méně, než když přišli. I ostatní už se zřejmě rozhodli pro pauzu.

„Je to škoda,“ prohlásila Neiala, když viděla, že i poslední dvojice uklízejí vypůjčené zbraně na místo. „Mohlo by být užitečné chvíli se podívat, jak bojují ostatní.“

Dwyr jen zabručel, aby nemusel přiznávat, že na něco takového teď nemá ani pomyšlení.

Ponořili se do ulic a kličkovali ke svému domu. Kousek od něj Dwyr přece jen poněkud pookřál myšlenkou, která se mu začala rodit v hlavě. „Myslíš, že se dá koupat v moři?“

Neialu jeho otázka zaskočila. „Eh... jo, jasně. Chci říct... asi ne úplně všude. Rozumíš, někde jsou vysoké útesy a k vodě se prostě nedostaneš, ale jinak nevidím důvod, proč by to nemělo jít. Je to voda.“

„A žraloci? A jiná zvířata?“

Pokrčila rameny. „Nemyslím, že by se nějak zvlášť pouštěli k pobřeží. Proč se ptáš?“

Ukázal na svou propocenou košili. „Nějak mám pocit, že vylít na sebe vědro by dnes nestačilo. Tak jsem si říkal, že se půjdu smočít na břeh. Navíc, nikdy jsem u moře nebyl. Byla by škoda toho nevyužít, když jsem od něj takový kousek.“

Rozzářila se. „To je výborný nápad, taky půjdu!“

Poháněna touto myšlenkou přidala do kroku a Dwyr měl co dělat, aby jí stačil.

Stočili se směrem k bráně, která byla v Tóminhlanu jen v západní části hradeb.

„Já jsem úplně zapoměla, že jsi u moře ještě nikdy nebyl! Nebo mi to spíš nedošlo. Uvidíš, zamiluješ si ho! To burácení vln, výhled do nekonečna...“

Dwyr se zazubil. „Začínáš mi připomínat Stelta. Ten, když se nadchne, je taky k nezastavení a nepustí tě ke slovu.“ Přesto se mu líbilo, co Neiala říkala, a těšil se čím dál tím víc.

„Máš štěstí, že tam ještě nejsme,“ odpověděla zlověstně. „Jinak už bych tě za tuhle drzost topila.“

Dwyr už se ani nemusel dívat, věděl, že se teď dívka bude snažit mračit, ale koutky úst jí budou pocukávat v náznaku úsměvu a v oku jí bude hrát zlobivá jiskřička.

Vyšli z města a stočili se na sever. Nejkratší cesta k moři vedla bohužel kolem celého města a pak i kolem Pavoučí skály. Zabralo jim tak skoro hodinu, než se před nimi konečně rozprostřelo kamínky poseté pobřeží východního Nakrylu.

Dwyr zůstal stát s otevřenými ústy. K vodě se mohli dostat bez potíží, ale nebyl si jistý, jestli si troufne do ní vlézt. Na břeh neustále dotíraly vlny, které se lámaly snad ve výšce jeho ramen. Vzduchem se neslo jejich burácení, šumění vody a řev osamělého ptáka, který dováděl ve vzdušných proudech. Daleko od břehu už jen jako tmavé tečky viděl kusy naplaveného dřeva, které voda odnesla pryč. Při představě, že by tak mohla strhnout i jeho, Dwyrovi přeběhl mráz po zádech.

Neiala postávala vedle něj, překvapivě podobně nerozhodná. „Tak takové vlny jsem ještě neviděla,“ vydechla úžasem. Potrásla hlavou a jako by tak ze sebe setrásla všechnu nejistotu. „Na osvěžení to bude! Tak pojď, Dwyre!“ zavolala na něj, zatímco už běžela k moři. Cestou odhazovala oblečení až jí zbylo jen spodní prádlo.

Dwyr ji sledoval, dokud se přes ni nepřelila první po lokty vysoká vlna až zavrávala. Zůstala ale stát na nohou, jen musela o několik

kroků couvnout. On sám ještě okamžik váhal, než opět zvítězilo jeho ego, které mu nedovolilo zaleknout se něčeho, čeho se Neiala nebála. Rozběhl se za ní.

Než doběhl k vodě, Neiala už se přesunula z nejsilnějších vln více ke kraji, daleko za bod zlomu. Sedla si na pláž, kde ji v pravidelných intervalech omývaly po kolena vysoké vlnky zbavené téměř veškeré síly. Při další vlně se Neiala předklonila, hlavu sklonila mezi kolena a voda ji na chvíli celou překryla, sklouzla jí přes záda a odhalila ji teprve, když se stáhla zpět do moře.

Dwyr se posadil vedle ní a spokojeně zavřel oči, když se kolem něj prohnala studená voda. Překvapeně zamrkal, když zjistil, jakou sílu má voda při ústupu.

„Je to par...“ začala Neiala, ale větu nedořekla, protože v tu chvíli přišla vlna vyšší než všechny dosavadní, celé je zmáchala a pronikla jim do všech otvorů. Když se voda stáhla, zanechala je za sebou prskající, smrkající a protírající si solí podrážděné oči. „Paráda,“ dořekla už zdaleka ne tak nadšeně, když se trochu vzpamatovala.

„Je,“ přitakal Dwyr. Víc slov ho v tu chvíli nenapadlo. Pozoroval, jak se k nim po obzoru žene vlna za vlnou. Až nyní si všiml i malé rybářské loďky, která se na nich kymácela a zdálo se, že se co nevidět převrátí přes bok. Bojovala ale neochvějně dál a zatím se držela nad vodou.

A tohle je největší loď, na jakou jsme se kdy zmohli, uvažoval při pohledu na chatrnou bárku. Vzpomínal si, jak mu matka vyprávěla o obřích plavících se domech, kterými se přepravoval Korvelínův národ, a vedle kterých byl člun na vlnách stěží víc než další hromádkou klád unášenou na moře. Před válkou přitom Nakryl nevyužíval ani to. Možná by se našlo pár osamocených rybářů, kteří si troufli na moře, ale ryby lovili hlavně v řekách a na to čluny nepotřebovali. Po válce ovšem někteří jedinci z řad Korvelínova národa zůstali déle, a místní se jich brzy začali vyptávat na detaily plavidel, až se zmohli ke stavbě menších rybářských člunů. Malvor mu říkal, že někteří se pokoušeli i

o větší plavidla, ale ti prý neuspěli. Zřejmě jim chybělo něco zručnosti Korvelňanů. Hlavně jim ale chyběl zájem plavit se na druhý ostrov. Dokonce i v době, kdy žili s jeho lidskými obyvateli v míru, byl Cor Teamol příliš nehostinným místem, než aby lákal na výlety. Zatímco z Nakrylu už všichni draci, salamandři, fénixové a další magičtí tvorové zmizeli, na druhém ostrově žili dál a byli navíc divočejší, než na co byli Nakrylané zvyklí. Motivací ke stavbě lodí by jim tak mohla být jen příprava na válku. A tu neočekávali...

Potrásl hlavou. Měl by si užívat tu chvilku klidu u moře. S Neialou po boku.

Dívce jeho pohyb ani zachmuřený výraz neunikly. „Děje se něco?“

„Jen jsem se zatoulal v myšlenkách.“

Přikývla. „Přemýšlí se tady opravdu krásně.“

Dwyr jí neodpověděl. On přemýšlet nechtěl. Snažil se místo toho zaposlouchat do šumění vln, aby mohly jeho mysl odnést daleko.

„Jak to vlastně jde u Tóminha?“ zajímala se dál.

Dwyr si odfrkl a vyšel s pravdou ven. „Blbě, a to je to... Strýc, matka, ty, myslím, že i Tóminh. Vy všichni čekáte, že se naučím kouzlit, ale kde bych měl zakládat požáry, tam nezvládnou ani jiskřičku... Kde by měla zaburácet vichřice, tam ani s listem pergamentu nepohnu... nebo já nevím, co by mělo být nejsnazší kouzlo. Čtu si ty svitky, nacházím v nich kouzla, i když těch taky není moc. Našel jsem jich tak možná deset. Ale žádné mi nejde. Poskakuju tam jako cvok, máchám rukama, vykřikuju slova, co nedávají smysl, a nikam to nevede.“

Počkala, až bylo jasné, že domluvil. Pak mu konejšivě položila ruku na rameno. „Jediný, kdo od tebe něco očekává, jsi ty sám,“ řekla vlídně. „Já jsem s tebou nešla kvůli nějakému příslibu. Vlastně jsem ani nevěděla, co máš v plánu, pamatuješ? Dělal jsi s tím trochu tajnosti. Ale já jsem šla, protože jsem chtěla. Oblíbila jsem si tě ještě v kleci, a tam si obvykle lidé moc přátel nedělají,“ pokusila se ho rozveselit. Neúspěšně. Povzdechla si. „Snažíš se přece ze všech sil.“

Víc od tebe nikdo žádat nemůže. Vím to já, ví to Tóminh a jsem si jistá, že to ví také tvá matka a strýc.“

„Měl bych zvládnout víc,“ zamručel. „Mamka byla dcerou strážkyně měsíce, tat'ka vůbec nejmocnější mág všech dob... a jejich syn se nezmůže na jediné kouzlo.“

„Protože magie vymizela! Navíc ho nikdo neučil.“

„Neučili nikoho, dokud se nezmohl na první kouzlo,“ namítl. „Do učení je brali, až když nějaké to kouzlo použili...“ Zarazil se uprostřed věty a tvář se mu konečně trochu rozzářila optimismem.

„Na cos přišel?“ zeptala se nedočkavě Neiala.

Nadechl se, aby jí odpověděl, ale pak zavrtěl hlavou. „Tohle musím udělat sám.“

„No dobře, ale říct mi to snad můžeš.“

Ukázal vlevo, kde se ze země zvedal skalnatý masiv do výšky až proklál podmračenou oblohu svým hrotem. „Půjdu do Pavoučí skály.“

Neiala na něj vykulila oči. „Zbláznil ses?! Proč?“

„To je přece jasné! Mágové přece vždycky první kouzlo provedli pod návaem emocí – vztek, bolest... ale nejčastěji strach. Když mi půjde o život, tak zjistíme, jestli umím kouzlit nebo ne!“

Nevěřičně kroutila hlavou. „Jsi cvok! Co když to nevyjde? Budeš sám čelit obrovskému hladovému pavoukovi? K čemu nám bude vědět, že neumíš kouzlit, když budeš mrtvý!“

„Aspoň budeme vědět, že je naděje marná. A ten pavouk je přece slepý.“

„Ale ty bys byl mrtvý! Posloucháš mě vůbec?“ Upřela na něj úpěnlivý pohled. „Nechod' tam, prosím. Najdeme jiné řešení.“

„Ne, musím to udělat.“

„Tak mě aspoň nech jít s tebou!“ žadonila. Při pohledu na její ustaranou a zděšenou tvář měl Dwyr co dělat, aby ji neobjal a neslíbil jí, že může jít s ním. „Prosím. Ve dvou ho spíš zvládneme.“

„Nemůžu. Musím jít sám. Kdybych se mohl spoléhat na tvou pomoc, tolik bych se nebál a nemuselo by to vyjít. Už tak si to zjednodušuju tím, že ten pavouk je slepý.“

„Ale... báli jsme se přece i při útěku od otrokářů. A při útěku z vesnice,“ zkoušela ho ještě přesvědčit.

„Ale neznal jsem slova ke kouzlům. Teď už budu mít obojí – strach i znalosti.“

Povzdechla si a poraženě svěsila ramena. Dwyrovi se sevřel žaludek úzkostí. „Dobrá,“ špitla sotva šeptem. „Kdy tam půjdeš?“

Chystal se jí odpovědět, ale pak se zarazil. Něco mu říkalo, že když jí to řekne, nenechá ho jít samotného a nejspíš se ho pokusí sledovat. „Asi zítra,“ zalhal a snažil se přitom znít co nejvíce váhavě, aby neměla pochyb, že se bojí dost na to, aby to ještě o chvíli odložil. „Domluví se s Keretem, aby mi odpustil lekci šermu. Nechtěl bych tam jít zničený tím raním tlučením.“

Popravdě, kdyby měl klíč, zamířil by tam nejspíš přímo z pláže. Jestli mohl zjistit odpověď, nechtěl už váhat ani vteřinu. Před ní to však nesměl dát najevo, a tak jen seděl a nohama si hrál s vodou, jako kdyby byl najednou spokojený sám se sebou. A navzdory rostoucímu pocitu napětí musel uznat, že k tomu ani nemá daleko. Konečně se uvidí, jakou vlastně mají šanci.

Příliv stoupal, a tak jim brzy začaly vlny sahat pod bradu. Když museli už poněkolikáté za sebou vyplivnout vodu z úst, zvedli se a začali sbírat své oblečení. S odporem na sebe navlékli od potu stále ještě vlhké košile a zamířili zpět do města.

„Půjdeš dnes k Tóminhovi?“ zajímala se Neiala.

Právě minuli Pavoučí skálu a Dwyr jen s obrovským úsilím potlačil nutkání ohlédnout se po ní a začít ji zkoumat. „Určitě. Musím s tím pohnout co nejvíc a připravit se na toho pavouka, jak nejlépe budu moci.“

Koutkem oka zachytil, že se na něj podívala a sotva patrně sebou škubl. Doufal, že si toho nevšimla. Snažil se uklidnit myšlenkou, že

kdyby bral její otázku doslovně, tak jí ani slovem nezalhal, a nemůže ho tak při žádné lži přistihnout.

„Nemám ti třeba pomoci?“ nabídla se.

Zavrtěl hlavou. „Ne, to nejde...“ Zaváhal, jak by měl pokračovat. Číst koneckonců skutečně mohli oba a Neiala nejspíš věděla o magii zhruba tolik co on, možná i víc. Mohla by klidně číst svítky, a kdyby jí nějaký přišel zajímavý, prostě by mu ho dala stranou. Navíc řada svítků nepojednávala o magii ani vzdáleně. Nejspíš by tak ušetřili polovinu času. „Já... bych se cítil nespůj,“ vykotal konečně. „Víš, jak jsem ti říkal, že poskakuju a vykřikuju magická slova. Nechci, aby se u toho na mě někdo díval,“ vařil z vody.

Zdálo se, že si jeho krátkého zaváhání nevšimla. „Dobře. Tak já si asi zajdu na cvičiště, ještě trochu zapracovat na mlácení bezbranných panáků.“

Něco v jejím hlase mu znělo jako výhrůžka. *Musím si dát dobrý pozor, abych od ní byl dostatečně daleko, až se dozví, kde jsem skutečně byl.* Zašklebil se. Vlastně nemusí – v tu chvíli už bude buď mrtvý, nebo bude umět ovládat magii a ubrání se Neiale s její pomocí.

V domě se rychle převlékl, naházela do sebe dušené jehněčí s čerstvými brambory, které tam na ně při příchodu čekalo, a pak už spěchal ulicemi do srdce města, aby vyhledal Tóminha.

Vládce vyrušil právě při obědě, vznešený muž mu otevřel dveře dokonce ještě s plnými ústy a překvapeným výrazem ve tváři. Dwyr se tedy drmolivě omluvil a slíbil, že počká.

Naštěstí nemusel čekat dlouho. O pět minut později Tóminh znovu otevřel a gestem ho vyzval, aby šel dál.

Dwyr ho s dalšími omluvami následoval do pracovny.

Pán domu nad jeho slovy jen mávl rukou. „Jsem rád, že ses do toho studia tak pustil. Důležité věci se nemají odkládat a já si dovedu představit, že to musí být dost otravné. Už jsi objevil něco zajímavého? Ať to souvisí s magií, nebo ne?“

Dwyr zavrtěl hlavou a trochu znejistěl. „Vy nevíte, proč tady jsem?“ Už si zvykl, že pro Tóminha není žádným tajemstvím.

Tóminh se usmál a rozpráhl ruce v neurčitém gestu. „Jsi tady, tak už nemusíme sledovat dění kolem tebe,“ vysvětlil. „Takže chceš říct, že tě dnes nepřivádí studium magie? A co tedy?“

„Tedy... Ano i ne. Napadlo mě totiž, jak by se ve mně magie dala probudit. Pokud tam vůbec nějaká je.“

Vládce mu pouze rukou naznačil, ať pokračuje a vysvětlí to.

„Chci do Pavoučí skály, utkat se s tím pavoukem.“ Viděl, jak se Tóminh mračí, zřejmě ve snaze pochopit souvislost mezi takovou žádostí a úkolem naučit se magii. „Magie se přece u mágů často projevovala poprvé, až když jim šlo o život. Myslím, že když se postavím tomu pavoukovi, tak pokud ve mně něco je, ukáže se to.“

Tóminhovi v očích svitlo pochopení, přesvědčeně se však netvářil. „Ach, ta mladická nerozvážnost,“ povzdychl si. „Hned by se do všeho vrhali po hlavě. Musíš být trpělivý. Kdyby se všechna tajemství nacházela na vrcholu hromady, už by jich moc nezbývalo, nemyslíš? Chce to čas, jako všechno.“

„Jenomže co když v těch svitcích odpověď není? Co když nám pomůže to, co mě napadlo? Když to nebude fungovat, můžu se zase vrátit ke studiu. Ale proč nezkusit řešení, které se přímo nabízí?“

Tóminh potřásl hlavou. „V hoře se odpovědi neskrývají.“

Dwyr se mu upřeně zadíval do očí. „Stejně tam musím jít. Musím to zkusit, když je aspoň malá naděje. Ani vy přece nemusíte vědět všechno.“

Tóminh zavřel oči a pomalu přikývl. Bránit mu nemohl. „Dobrá. Soudě podle toho, jak jsi roztěkaný a nejradši bys mě nenechal ani dojít, hádám, že tam chceš jít hned.“

Chlapec přikývl. „Co nejdřív to půjde.“

„Tak si zajdi do zbrojnice u brány pro nějakou zbraň, ať se můžeš bránit aspoň nějak, kdyby tvůj nápad nevyšel. Já zajdu pro klíč od hory a přijdu za tebou.“

Ve zbrojnici si Dwyr vybral dva krátké meče, tak jako při ranním tréninku. Ať už byla jeho zkušenost s nimi sebemenší, pořád to byla zbraň, se kterou uměl zacházet nejlépe. Jejich pochvy pokrývala silná vrstva rzi, proto meče raději vytáhl a prohlédl si v jakém stavu jsou jejich čepele. Nebýt tak očividně zanedbané pochvy, nikdy by ho ani nenapadlo zbraň takto kontrolovat, a teď se s hrůzou domýšlel, jaké následky by to mohlo mít. Dobrou zprávou ale bylo, že aspoň tyto dvě čepele byly stále v dobrém stavu a po rzi na nich nebylo ani stopy. *Možná jen by mohly být o něco ostřejší*, dumal, zatímco zkoumal, jak se v matném kovu odráží světlo lampy. *Na pavouka by to ale stačit mělo*, usoudil.

Vedle zbraní viselo na zdi několik kožených pásků, obvykle o nějakou tu díru bohatší, než by být měly, přesto však stále dost pevných, aby se nemusel bát, že se někde zachytí a pásek přetrhne. Vybral si tedy ten, co vypadal nejméně zuboženě, přivázal k němu zbraně a pásek si důkladně utáhl kolem pasu.

Tóminh už na něj čekal u brány. Bez jediného slova mu podal klíč a lampu a vyvedl jej bránou z města ven. Tam jej opustil a vrátil se ke své vlastní práci.

Dwyr nejistě sledoval, jak se jeho záda vzdalují. Doufal, že by třeba mohl dostat ještě nějakou poslední radu, jak nebo které kouzlo má použít... Zavrtěl hlavou a vyrazil na cestu. Musí si pospíšet, než Neiale nějaká náhoda prozradí, jak ji podvedl. Rozběhl se proto kolem města k hoře na východním obzoru.

Kamenná cestička mu ubíhala pod nohama jako divoký potok, nedočkavost ho tlačila vpřed. Ani se nenadál a kamenná zeď města po jeho pravici skončila, stezka ho od ní odvedla pryč a nasměřovala ho přímo ke skalnímu ostnu, jež se zabodával do oblohy jako hrot černého kopí. Nedal se tím výjevem zastrašit, nedal se zastrašit ani myšlenkou na tvora, který tam sídlí. Běžel pořád dál.

Zastavil se teprve, když stanul tváří v tvář vysoké kamenné bráně, která splývala s okolní skalní stěnou v jedolitou masu. Na rozdíl od jejího okolí, ale byla jakoby posetá od vršku až k patě drobnými zelenými lístečky, mezi nimiž se drali na světlo malincí černí pavoučci.

Když po namáhavém běhu popadl dech, chvíli jen v úžasu zíral na vrata. Přemýšlel, jestli se mu to jen zdá, nebo jestli se to listí opravdu shora syje a pavouci mezi ním zběsile pobíhají sem a tam. Přinutil se soustředit na jedno konkrétní místo, ačkoliv to dalo práci a jeho oči měly neustále tendenci tekat po celé ploše dveří. Byl to ale jen klam – místo, kam soustředil svůj pohled, zůstávalo stejně nehybné, jako hora celá.

Odvážil se proto stěny dotknout, zůstával však připravený pro případ, že by některý z pavouků byl opravdu skutečný a pokusil se jej kousnout. Přejel po stěně rukou, fascinovaně zkoumal všechny záhyby a dokonale jemné detaily toho díla. Po chvíli přiložil ke stěně ucho a zaposlouchal se do zvuků na druhé straně. Slyšel ale jen hrobové ticho a možná trochu hvízdání průvanu profukujícího dveřmi. Ale to si také mohl jen představovat.

Sevřel se mu žaludek, když mu hlavou problesklo, že jeho otec zanechal pavouka u brány. Co když tam bude i teď? Co když se na něj netvor vyřítí ještě dřív, než se dveře otevrou dokořán?

Ztěžka polkl. Čekáním nic nezíská... Roztřesenou rukou vložil zrezivělý klíč do díry v bráně a zlehka s ním otočil vpravo.

Krajinu okamžitě vyplnilo hlasité praskání kamene. Vrata se začala otevírat ven.

Z hlubin se ozvalo hluboké vydechnutí a Dwyr instinktivně uskočil stranou, než si uvědomil, že to způsobil nečekaný průvan. K praskání kamene se přidalo i skřípění železa, zřejmě z pantů ve skalních stěnách.

Dwyr zatajil dech a znovu ke dveřím přistoupil. Snažil se prohlédnout skulinkou, která se mezi dveřmi vytvořila. Na druhé

straně však viděl jen tmu, ať se snažil malou lampou svítit sebevíc. Skulinka se ale zvětšovala a kousek za práh začalo pronikat odpolední slunce. Pavouk tam nebyl.

Hlasitě vydechl úlevou a obrátil pohled k obrovským kusům kamene, které se za vydatného hluku stále ještě pomalu rozevíraly. Ten pohled mu dodal trochu optimismu. Tak těžkými vraty koneckonců mohla hýbat jen magie. Ještě stále na Nakrylu byla, navzdory tomu, že dvě bytosti, od nichž tato moc pocházela, už ne.

Zamával si před tváří rukou, když mu do nosu pronikl zatuchlý teplý vzduch zevnitř. Stál na místě a mělkými nádechy se snažil přivyknout nepříjemnému ovzduší. Když překonal nejhorší, zvedl lampu nad hlavu a vstoupil do temnoty.

Snad to neslyšela Neiala, napadlo ho při vzpomínce na rámus, který způsobil při otevírání skály. Pak ale pokrčil rameny... i tak by měl nejméně půl hodiny náskok.

Jak šel dál, světla z venku prudce ubývalo, ale lucerna mu poskytovala dost světla, aby se mu šlo pohodlně a nemusel se bát, že zakopne o vyčnívající kámen. V samém okraji světelného kruhu se vlhce leskly okolní stěny. Když však vzhlédl, strop byl v nedohlednu. Pod nohama mu zapraskala kostra nějakého hlodavce. Trochu se po ní smekl, ale rovnováhu udržel. Zvuk se nesl do hlubin hory, odrážel se od stěn a jako by ještě sílil. Dwyr měl pocit, že jeho ozvěna se mu vrací ještě stokrát hlasitější. Radši vytasil volnou rukou jeden z mečů, ačkoliv si nebyl jistý, co by s ním zmohl, ať už by z temnoty před ním vyrazilo cokoliv.

Odhrnul stranou tenkou pavučinku, která přetínala chodbu před ním a opatrně postupoval vpřed. Po prvním rozdcení kostry nechtěl znovu riskovat, že způsobí takový hluk.

Temnotou se rozlehl zvuk, jako když se uvolní kamínek a jeho zamrazilo v zádech. Na okamžik se zastavil a poslouchal. Žádný další hluk nepřicházel.

Jestli jsem měl někdy použít kouzlo, je čas! pobízel se v duchu se srdcem až v krku.

Podržel meč v ruce s lampou a zkusil zašeptat magická slova a několikrát při tom neurčitě máchl rukou. Zkusil ji nastavit dlaní vzhůru, zkusil i lusknout. Nic. Žádné světlo se neobjevilo.

Klesl trochu na duchu. Strach, ten naopak ještě zesílil. Stále ale byl odhodlaný pokračovat dál a s pavoukem se střetnout.

Dorazil na rozcestí. Ozařovalo je jakési nepřírozené namodralé světlo a vedly z něj dvě cesty, kdysi obě zahrazené hustou pavučinou. Ta pravá byla stále neporušená, z levé toho moc nezbylo, poté co ji nejprve prosekl meč jeho otce, když tam byl před nějakými dvaceti lety, a poté se jí ještě nejméně dvakrát prohnal obrovský pavouk. Podle cárů pavučiny velký skoro jako šířka chodby, jíž šel teď on.

Tudy kdysi krácel můj otec. Ta myšlenka mu trochu dodala odvahy. „Jdu si pro tebe, pavoučku,“ zašeptal.

Prohlédl si pavučinu před sebou. Kudy by měl pokračovat bylo zřejmé. Ale než tak učiní...

Sekl do neporušené pavučiny. Ani ji neprosekl úplně, stálo to ale za pokus, aby dal pavoukovi najevo, že tam je, a především kde je, aby mu šel pavouk naproti.

Překročil pohupující se síť v levé chodbě a pokračoval ve stopách svého otce. Znovu uslyšel ten zvuk padajícího kamínku, tentokrát ho ale nenechal proniknout do srdce a do mysli, aby jej ochromil. Místo toho odhodlaně přidal do kroku. Osud neoddálí.

Před ním se vynořilo další světélkující rozcestí. Tentokrát z něj vedly tři cesty a pavučina nebyla ani v jedné. Dwyr se zastavil a chvíli uvažoval. Rozcestí bylo poměrně prostorné, na střet s pavoukem zatím nejvhodnější místo, pokud tedy neočekával, že ho srazí první ranou. Do prostřední cesty, jen kousek za rozcestím položil lucernu, tak aby aspoň v jednom směru viděl dál, a vrátil se do míst, kde se cesty dělily. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a potom udeřil mečem do skály. Čepel vydala hlasitý třesk, který se nesl chodbami do hlubin všech cest

a opět se mu v ozvěně vracel silnější než původní zvuk. „Hej!“ zavolal do tmy, tak aby přehlušil rámus, který způsobil. „Jsem tady pavoučku a jdu tě zabít! Pojd' si pro mě!“

Bylo mu jasné, že tvor významu jeho slov nebude rozumět, o to mu ale ani nešlo. Doufal jen, že zvuk ten tvor vnímat umí a že se naučil, že takové zvuky zpravidla znamenají, že k němu zabloudila neopatrná kořist.

Chvíli počkal a zopakoval hluk i výkřik ještě jednou, načež se stáhl do temnoty chodby, kterou přišel. Ne, že by ho mohla tma před slepým pavoukem nějak uchránit, přesto si tam připadal bezpečněji než ve světle. Přehodil si meč do levé ruky, aby mu pravá zůstala volná pro kouzla, a těkal pohledem po chodbách naproti, uši nastražené, aby mu jediný zvuk neunikl. Pozornost soustředil hlavně na neosvětlené chodby. U té, kde nechal lampu, mohl spoléhat na periferní vidění, protože mu dávala více času, aby se připravil na útok.

Uslyšel zacvakání kusadel a tichý dusot obrovských nohou, nedalo se však rozeznat, odkud přichází. Chvílemi se dokonce zdálo, že se ozývá za jeho zády.

Přepadla ho nepříjemná myšlenka. Co když přehlédl nějakou chodbu? Co když netvor visel na tom vysokém stropě, kam nedohlédl, a on prošel přímo pod ním? A co když se teď ten netvor vynoří za jeho zády a bez sebemenšího varování zaútočí?

Jen s velkými obtížemi se bránil ohlédnutí. Nebyly to moc pravděpodobné varianty a on musel být připravený, až se tvor přiřítí zepředu. Nemohl riskovat ani to nejkratší ohlédnutí, nehledě na to, že kdyby podlehl jednou, začal by se přes rameno ohlížet častěji.

Raději dál hleděl před sebe a snažil se vybavit si všechna kouzelná slova, která se mu v souboji mohla hodit.

Zvuk se blížil. Dwyr už si představoval, jak netvor vyrazí ze tmy, ale ten si dával na čas. Snad desetkrát si řekl, že teď už to musí být, že se musí každou chvíli vynořit na světle, a přesto se ukázalo, že zvuk jeho kroků se může zdát ještě blíž.

Vzduch se oteplil a on si vzpomněl, že i o tom mu matka říkala. Když se jeho otec přiblížil k pavoukovi, v jeho okolí bylo nesnesitelné horko. A jemu se košile k zádům lepila už teď. Ačkoliv to byl spíš ledový pot strachu.

Pak se ve tmě pravého tunelu konečně něco pohnulo.

První, co uviděl, byly bledé oči, které se matně leskly a odrážely světlo na rozcestí. O vteřinu později už se vynořila celá hlava a po ní i obrovské chlupaté tělo, které neslo osm nohou neomylně kmitajících po zemi, přestože pavouk byl slepý.

Dwyr neslyšně zalapal po dechu při pohledu na pavoukův zadeček, který sahal až do tmy nad chodbou.

Tvor zpomalil, zřejmě po něm pátral.

Víc času na kouzlo od něj nedostanu, blesklo Dwyrovi hlavou. Pokročil vpřed, napřáhl dlaň a vykřikl kouzelná slova.

Nic. Chodba zůstala pořád stejně temná a pavouk stejně nebezpečný. A teď už ho nemusel hledat – výkřik slepému tvorovi řekl víc, než by dokázaly oči, i kdyby mu ještě sloužily. Rozběhl se na něj.

Dwyr se mu s dalším kouzlem na rtech rozběhl vstříc, ale moc velkou naději do toho nekládal. S každým marným pokusem jeho naděje na úspěch klesala a teď se na ně navíc nemohl tolik soustředit. Jeho plnou pozornost si uzurpoval tvor před ním.

Znovu se nic nestalo.

Dwyr neztrácel čas přemýšlením ani lítostí nad neúspěchem. Tasil i druhý meč, zamířil pod pavouka a máchl oběma zbraněmi do stran, avšak nohy minul. Podle zvuku naprázdno cvakajících kusadel za svými zády ale poznal, že stejně si vedl i jeho nepřítel.

Neměl čas těšit se z dlíčího úspěchu. Tělo nad ním se najednou zhouplo a proti němu se vyřítit do špičky protáhlý zadeček. Stihl před sebe ještě naplocho nastavit meče jako štít a uskočil do strany. Byl však příliš pomalý. Obrovský kus pavoučího těla do něj narazil a odhodil ho na stěnu vpravo. Náraz našťěstí nedopadl přímo, takže jej ostrá špička nezranila a síla, která ho vrhla pryč, nejspíš nebyla tak

velká. I tak si ale vyrazil dech a oba meče mu vypadly z ochablých prstů.

Matně, jako by se teprve probouzel a nerozuměl tomu, co se kolem něj děje, viděl, jak se k němu pavouk natáčí malou hlavou a kusadla před ní se hladově chvějí. Věděl, že se blíží jeho konec, a přesto jako by to nebyl schopný pochopit. Cítil, jak někdo jiný zmobilizoval poslední síly, aby ukázal jeho prstem na netvora před ním a chraptivě z jeho hrdla vysoukal kouzelná slova...

Pod pavoukem se prohnala stříbrná řeka. Ne, dvě stříbrné stužky, které se vzájemně proplétaly a narážely do chlupatých nohou. Chodbou se rozlehl strašlivý vysoký jekot a pavouk, z nějž už zbývala jen rozmazaná černá šmouha sebou házel sem a tam, jako kdyby jej popadl nějaký záchvat.

Dwyr spustil ruku, která už vážila snad tunu a hlasitě vydechl úlevou. Přemohla ho únava a on se ponořil do tmy.

Když se probudil, viděl znovu ostře. Pokusil se vybavit si poslední okamžiky, než upadl do bezvědomí, zůstávaly však v mlze. Se zasténáním se posadil a přelétl pohledem scénu před sebou.

Pavouk ležel nehybně, roztažený uprostřed rozcestí. U jeho hlavy stála hnědovlasá dívka a z jednoho netvorova oka právě vytáhla zvláštní podlouhlou zbraň. Vypadala jako ratiště kopí, ke kterému někdo na obou jeho koncích přidělal krátké čepele. A z obou odkapávala černá krev.

Ta dívka mu byla něčím povědomá. Ještě chvíli mu ale trvalo, než ji poznal.

„Nei?“ zeptal se překvapeně.

Ohlédla se po něm. Byla to ona. Ačkoliv měla vlasy splihlé potem a spleené krví, která jí polévala i značnou část tváře. Očekával, že tam uvidí úsměv, ale nenašel v něm vůbec nic. Zachvěl se.

Přišla k němu a pomohla mu na nohy. Hrudník se jí prudce zvedal, jak byla ze souboje zadýchaná.

Dwyr se narovnal a... V ten moment se všechno seběhlo tak rychle, že to ani nestačil vnímat. V jednu chvíli ještě cítil na paži podpurný dotek Neialiny ruky, pak najednou mu ta samá ruka ušetřila tvrdou facku, a aby toho nebylo málo, než se nadál, už ho k sobě Neiala tiskla v těsném obětí a hladila ho po vlasech.

Rozpačitě její obětí opětoval a dívka se okamžitě odtáhla.

„Ty naivní pitomče!“ pustila se do něj, ale z hlasu jí víc, než vztek zaznívala starost. I tak se Dwyr mimoděk přikrčil v očekávání další facky. „Jsi normální?! Co tě to napadlo, takhle riskovat!“ Prohlédla si ho, jako kdyby chtěla získat jistotu, že se mu opravdu nic nestalo. „Mohl jsi zemřít!“

Nevěděl, co na to říct. Nejistě přešlápl. „Já...“ Chtěl říct *musel jsem*, ale pak mu došlo, že by se jen opakoval.

„Nechci to slyšet!“ odsekla Neiala.

Věděl, že by měl něco říct i tak, ale nic ho nenapadlo a pokusil se raději změnit téma. „Ten pavouk... toho jsi zabila ty? Jen ty?“ Nemohl tomu uvěřit.

„Ano, ale neodváděj řeč od tématu!“

„A kde ses tady vzala?“ pokračoval ve vpytávání.

Zamračila se na něj. „No kde asi?! Bylo mi jasné, o co se pokusíš, tak jsem tě sledovala!“ Ukázala na pavouka. „A tady to vidíš! To je to tvoje hrdinství. Mohl jsi zemřít!“ zopakovala a v očích se jí zaleskly slzy.

Omluvně ji pohladil po rameni a zatvářil se kajícně. „Promiň. Myslel jsem, že na to musím být sám.“ Zklamane pohlédl na své ruce. „Teď aspoň vím, že magii nikdy neovládnu.“

Zdálo se, že ji to trochu obměkčilo. Usmála se. „Třeba ano. Ta cesta nemusí být pro všechny stejná.“ I jí však v hlase zaznívala jakási odevzdanost.

Dwyr ukázal na zvláštní zbraň v její ruce. „Co to je?“

Pokrčila rameny. „Podobalo se to té bojové tyči z cvičiště, ale vypadalo to mnohem užitečněji. Tak jsem si to půjčila.“

„Vypadalo to fantasticky!“

Nedůvěřivě se na něj podívala. „A tys snad po té ráně do stěny něco vnímal?“

„Tedy... ne,“ přiznal Dwyr. „Jen něco málo. Ale i to vypadalo neuvěřitelně. Bojování máš v krvi,“ řekl obdivně.

„Ale běž.“ Přezíravě mávla rukou. „Kromě tebe nevnímal nic jiného. Nebylo to zas tak těžké.“

Mlčky tam stáli a dívali se jeden na druhého. Po posledním dobrodružství najednou úplně jinak.

„Půjdeme?“ navrhla Neiala po chvíli.

Dwyr přikývl. „Půjdeme. Ale tamtudy,“ ukázal na levou chodbu, která vedla hloub do nitra hory.

Zvědavě na něj pohlédla.

Dwyr pobídku pochopil. „Jsme tady a zabili jsme... ty jsi zabila strážce hory! Byla by škoda to tady neprozkoumat.“

Chvíli nad jeho návrhem uvažovala a pak přikývla. „Máš pravdu. Prozkoumáme to tady.“

Sebrali lampu a vyrazili do temnoty. Ani jeden z nich si nevšiml temného stínu, který se mihl kolem mrtvého pavouka, zběžně si tělo prohlédl a zamířil k východu. Tóminh se spokojeně usmál. Dnes smlouvu neporuší, díky Neialině zásahu.

Ve tmavém tunelu se náhle Dwyrovi i Neiale dýchalo úplně jinak. Ne, že by se zatuchlý vzduch zlepšil, ale bez tísnivého pocitu strachu se zdál být svěžejší, a i stěny kolem nich, jako kdyby se kousek rozestoupily. A světlo lampy naopak dosáhlo dál, už viděli až ke stropu.

Dwyr se zájmem sledoval jednu pavučinu pověšenou přímo nad nimi, která je doprovázela už několik desítek kroků.

„Jak dlouho myslíš, že tady žil?“ zeptal se.

„Tisíc let?“ hádala Neiala. „Nevím, netroufnu si říct. Vždycky jsem si myslela, že pavouci můžou žít tak rok... ale tenhle musel žít dýl, když tolik povyrosl.“

„Nemyslíš, že to bylo ještě dýl?“ Ucukl nohou, když ucítil nějaký pohyb. Posvítíl tam lampou a spatřil palec dlouhého pavouka, jak rychle cupitá směrem k nejbližšímu stínu. „Už nám tady roste další...“ Potřásl hlavou a vrátil se k původní myšlence. „Střežil přece Kouzlo. To, které kdysi poutalo Aryvův rod. A to seslali před více než pěti tisíci lety.“

Neiala pokrčila rameny. „Sám jsi řekl, že už roste další.“

Dwyr se otrásl. „Dokážeš si představit, že...“

„Ne!“ zarazila ho Neiala, ale už bylo pozdě. Myšlenka, že se mohl už dávno narodit nástupce zabitého pavouka a vyrostl do podobných rozměrů, se jim zavrtala do hlavy a chodby kolem nich opět zdánlivě potemněly, aby mohly číhající nebezpečí lépe ukrýt.

Stáhli hlavu mezi ramena a semkli se blíž k sobě. Jejich skromný hovor utichl.

Chodba se začala spirálovitě zvedat, a nakonec je dovedla pod vrcholek hory, tam kde kdysi Iryn uložil kameny Kouzla, aby zlomil smyšlené vězení kolem sebe a tehdejší královny Aryvitu. Ve skutečnosti tak ale uvolnil jejich sílu a rozpoutal poslední válku, která definitivně rozhodla mocenské rozepře na Nakrylu.

Neiala místnost jen zběžně prolétla očima, zatímco Dwyr nedokázal odolat, aby nepokročil do jejího nitra. Bez dechu hleděl na listnatý vzor podobný tomu na bráně a také tady po něm přejížděl prsty.

Znovu ho zalil pocit hrdosti, když si vzpomněl, že kráčí po stopách svého otce. *Nejdřív do Tóminhlanu, teď i to Pavoučí skály...*

Úsměv na tváři mu povadl. Škoda, že tam nebyl otec s ním. Otočil se k odchodu.

Neiala stála ve dveřích, ale k odchodu se neměla. „Možná bychom mohli ještě chvíli počkat.“ Hlasitě nasála vzduch. „Dýchá se tady totiž mnohem líp.“

I Dwyrovi v tu chvíli došlo, že vzduch je mnohem čerstvější. Čekat se mu ale nechtělo. „Čím dřív odsud odejdeme, tím dřív budeme mít definitivně z krku ty smradlavé chodby,“ upozornil.

Neiala nakonec souhlasila, a tak pokračovali v průzkumu Pavoučí skály. Prošli ještě zbylé cesty vedoucí z druhého rozcestí, ale našli za nimi jen temné chodby a dávno mrtvé zdechliny lidí a zvířat, především netopýrů. Z většiny z nich už zbyly jen kosti, ale některá těla zamotaná do kokonů z pavučiny byla překvapivě zachovalá.

Poslední odbočku, tu která vybíhala z prvního rozcestí, prozatím nechali být. Připozdívalo se, a tak se rozhodli vrátit do města, které se zatím ponořilo do tmy.

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 6

Zemí zazmítal tichý svár. Nepřítel podmanil si novou zemi a potlačil plameny vzdoru. Tak hluboko, že ani jiskra nezůstala. Však naděje doutnala dál a z ní měla vzejít spása větší, než kdokoliv tušil.

Kapitola 6.: O pivu a táboráku

Tóminh na ně čekal u brány do svého města. S úsměvem na rtech si pobrukoval nějakou písničku, seděl na skládací židli a točil palci. „Tak už jste zpátky,“ zvolal, když prošli pod hradbami. „Říkal jsem si, co tam asi vyvádíte. Takže s pavoukem jste si poradili?“ Zvážněl, když pohlédl na Dwyr. „Dozvěděl ses, cos potřeboval?“

Dwyr se v odpověď nuceně usmál. „Myslím, že to už víte. Sám jste mi říkal, že tam jdu zbytečně,“ připomněl.

Tóminh přikývl.

Rozhostilo se mezi nimi ticho, a tak se slova ujala Neiala. „Ale pavouk je mrtvý. Zabili jsme ho.“

„Ovšem.“ Vládce se znovu opřel do židle a pokračoval ve své zábavě, čímž jim zřejmě dával najevo, že rozmluva je u konce.

Dwyr s Neialou si vyměnili zmatené pohledy, pokrčili rameny a vykročili ke strážnici, aby vrátili vypůjčené zbraně.

Uvnitř byla právě trojice vojáků, která jim kývla na pozdrav, když vstoupili. Potom si všimli Neialiny kůže potřísněné černou pavoučí krví, a spadla jim čelist. Nemohli samozřejmě tušit, co se jim přihodilo, ale o tom, že si užili nějaké nebezpečí nebylo pochyb. A přitom už všichni tři museli slyšet, jak nemotorně si dva nováčci počínali při svém prvním tréninku. Pokud je dokonce sami nesledovali. Brzy se po táboře rozutečou nejšílenější fámy o tom, co se jim mohlo stát a co jsou vlastně zač.

Když začali cizinci odkládat zbraně, přece jen se jeden z vojáků trochu vzpamatoval. „Nezapomeňte je očistit a nabrousit!“

Zvědavě se po něm ohlédli a sledovali, kam ukazuje. Spatřili krátkou lavici, u které stálo na zemi otlučené vědro.

Popošli blíž. Na lavici ležely velké zelenošedé kameny a ve vědru se v odporně špinavé vodě koupal starý hadr.

Voják k nim zezadu přistoupil. „Umyjte je, otřete do sucha...“ podal jim z nedaleké police sice také dost špinavý, ale aspoň suchý hadr. „A těmi kameny je zbrousíte tak, aby hrana zůstala pěkně ostrá,“ poradil jim. Potom přelétl pohledem Neialu. „Pak možná radši umyjte i sebe. Skoro vás od sebe nejde rozeznat.“ Zazubil se. „To muselo být vzrůšo...“

Přešli jeho poznámku mlčením, pouze poděkovali za radu. Posadili se na lavici a dali se oba do čištění, každý si vzal na starost jednu čepel Neialiny podivné zbraně. Krev už začínala zasychat a odolávala jejich snahám víc, než bylo Dwyrovi milé, takže činnost doprovázel neustálým mrmláním a pepnými nadávkami. Neiala vedle něj pracovala v tichosti a nijak se nesnažila skrýt pobavení nad jeho netrpělivostí.

Po třiceti minutách měli přece jen hotovo, a to i se sušením a broušením, a spokojeně odložili zbraň do stojanu. Vrátili se domů, kde se Neiala také mohla konečně opláchnout a smýt ze sebe krev pavouka. Právě vyšla ze sklepa a vytírala si dlouhé vlasy do sucha, když se ozvalo zaklepání.

Dwyr však jako by neslyšel. Nedokázal odtrhnout oči od dívky zahalené pouze do dlouhé osušky. Pokožka se jí leskla posledními kapkami vody a tlumené světlo z olejové lampy jí dodávalo ohnivý vzhled. Na sucho polkl.

„Půjdeš otevřít?“ zeptala se ho podrážděně.

„Co?“ Překvapeně zamrkal. „Aha. Jo... jasně.“ Přinutil se vytěsnit z hlavy myšlenky na dívku a přešel ke dveřím, aby hosty vpustil. Teprve, když stál na prahu, zauvažoval, kdo by to mohl být. Obvykle, za nimi nikdo nechodil. Tóminh nejspíš držel své lidi zkrátka, Dwyr totiž nevěřil, že by tady dva výstřední cizince neměli za atrakci.

Otevřel a světlo z místnosti padlo do dvou tváří, které moc dobře znal. Rozzářil se. „Kerete! Stelte! Rád vás vidím.“ Jejich dva učitele

už si stihl docela oblíbit, i když jim ráno dali dost zabrat. Steltova přátelskost se zkrátka nedala neopětovat, ale i na Keretovi bylo vidět, že je za jejich přítomnost ve městě rád a že jim ochotně pomůže s čímkoliv by potřebovali.

„Pojďte dál,“ vybídl je a ustoupil, aby jim uvolnil cestu.

„Dwyre!“ okřikla ho Neiala a přitiskla si osušku blíže k tělu.

„Jo, ehm...“ Dwyrovi už došlo, v čem udělal chybu, a postavil se zpátky do rámu, aby dovnitř nebylo tolik vidět. „Počkáme venku, Nei.“

Zavřel za sebou dveře a nejistě přešlapoval na chladném vzduchu. Styděl se za tu trapnou situaci a nevěděl, co by měl říct. „Kde se tady berete?“ zeptal se nakonec.

„Napadlo nás, že byste se možná rádi připojili k malému... večírku, který jsme si s pár dalšími vojáky a jejich rodinami uspořádali u ohniště,“ vysvětlil Keret.

„U ohniště?“

Starší z jejich učitelů přikývl. „Máme tady prostor vyhrazený pro podobné příležitosti. Vážně byste si měli někdy projít celé město.“

Dwyr přikývl. V tu chvíli mu došlo, že Stelt je neobvykle zamlklý. Obvykle by na ně všechno, co právě řekl Keret, vyhrnul málem dřív, než by jim stihl otevřít. Překvapeně zjistil, že si ho mladík prohlíží s jakýmsi úžasem a úctou.

Keret si všiml, kam se Dwyr dívá a jak se tváří, a se smíchem druha poplácal po rameni. „No tak, Stelte. Tak už se zept...“

„Vy jste byli v Pavoučí skále?“ vyhrkl ještě, než Keret dokončil pobídku. „A zabili jste pavouka?“

Ani Dwyr se neubráníl úsměvu, když se starý Stelt prodral skrz mlčenlivou skořápku. „Jo, šel jsem tam. Potřeboval jsem zjistit, jestli ovládám kouzla...“

„Ty ovládáš kouzla?!“

Smutně potřásl hlavou. „Ne. No a Neiala...“

„Neiala ovládá kouzla?“

„Ne, ale...“

„A proč jste to teda zkoušeli?“

Dwyr si ho přeměřil. Něco mu říkalo, že Stelt ho zkrátka nenechá vyprávět příběh tak, aby to mělo hlavu a patu. *Počkám na posily*, rozhodl se. „Víš co? Je to na dýl, tak si to pak všechno povyprávíme až s Neialou u ohně. Nerad bych na něco zapomněl.“

Keret se zubil od ucha k uchu. Očividně si užíval, že přívalu otázek a nadšení jeho druha čelí tentokrát někdo jiný. Dwyr mu to oplatil zamračením. Potom za zády uslyšel, jak se otevírají dveře a pohlédl tím směrem.

Stála tam Neiala ve splývavých zelených šatech, které odhalovaly pravé rameno. Vlasy měla důkladně sčesané dozadu a převázané mašlí stejné barvy jako šaty.

„Ahoj Stelte, ahoj Kerete,“ pozdravila a zářivě se na ně usmála. „Ráda vás vidím.“

Dwyr jim dopřál chvíli, aby se pozdravili, a pak se ujal slova. „Přišli nám říct o nějaké oslavě. Prý jestli bychom se nechtěli připojit.“

Rozhodila rukama. „Jasně, moc ráda.“ Opsala rukou křivku svého těla. „Já jsem připravená... teda myslím. Jak vypadám?“ pobídla ho.

„Úžasně,“ vyhrkl dřív, než se stihl nad odpovědí vůbec zamyslet. V duchu si vynadal, že toho nevyužil raději k nějaké provokaci. „Půjdeme?“ navrhl, aby od toho odvedl pozornost.

Keret si odkašlal. „Ehm, ne že bych ti nepřál být středem pozornosti, ale to není večírek na téma hororových příběhů. Možná by ses měl raději umýt.“

„Co?“ nechápal Dwyr.

Keret si ukázal na obličej.

Podíval se na Neialu a ta s úsměvem přikývla. „My počkáme.“

Dwyr si sáhl na obličej a skutečně tam našel několik malých zaschlých strupů, které šly poměrně lehce sloupnout. Na jeden se podíval a uviděl na svém prstě jen černou tečku.

„Tak?“ pobídl ho Keret. „Nebudeme tady čekat věčně. Upaluj, než Steltovi otázky propálí jazyk.“

Dwyr se zastyděl a utíkal dovnitř, aby si rychle opláchl obličej a převlékl oblečení. Naštěstí na rozdíl od Neialy neschytl spršku pavoučí krve a z útroby hory si odnesl jen špínu a pavučiny, takže byl během chvíle připravený a oni vyrazili na cestu.

Keret je odvedl na východ, ještě pořádný kus za Tóminhův dům, kde spořádané domky zničehonic skončily, skoro jako kdyby se ocitli mimo město. Za úzkou pustou plání začínal malý, zato však hustý hájek stromů a v jeho středu hořelo velké ohniště, nad nímž se pomalu otáčela jehla s třemi kuřaty. Kolem sedělo několik lidí na vyvrácených a přepůlených stromech. Z některých kmenů ještě čouhaly na jednom konci kořeny a na druhém konci pahýly větví. I s mužem, který dohlížel na maso, Dwyr napočítal devět osob. V tlumeném světle ohně ale další detaily nerozeznal. Kousek stranou ležel na popraskaném starém stole sud s čepem a vedle něj se povalovalo několik prázdných korbelů.

Posadili se na nejbližší volnou kládu a Dwyr si znovu prohlédl osazenstvo. Zblízka už aspoň dokázal rozeznat jednoho od druhého.

Byly tam dokonce i tři ženy. První ženy po Tóminhově manželce, které ve městě za celé tři dny spatřil. Nebyly ani zdaleka takové jako paní Tóminhová. Tváře měly trochu umazané od špíny, což zvláště kontrastovalo s čistými šaty, které si k večernímu programu vybraly. Na rozdíl od Neialy daly přednost rozplývavým šatům, které jim končily nad kotníky, aby v hájku nesbíraly špínu a jehličí, zato však mohly zakrýt lehce objemnější břicha. Špinavé tváře doplňovaly místy spleené a zašmodrchané vlasy, a když je jedna z žen mýjela, všiml si, že má za nehty nános hlíny. Když nad tím přemýšlel, přišlo mu na mysl, že Keret se zmýlil, a on by sem lépe zapadl s obličejem ušpiněným prachem ze skály.

Zbylých šest mužů byli všechno vojáci, kteří považovali svou černou uniformu za nejhodnější oblečení. Ženy nechali, ať se baví

samy, a seděli a povídali si v malém hloučku. V rukou měli korbele s pivem, a co chvíli si halasně připili na cokoliv je právě napadlo. Na zdraví své i svých žen, příležitostně i na Tóminhovo. Nechyběly ani oplzlé připitky na krásné ženské zadky či na prsa Olie. A pak zaznívaly takové zvláštní připitky jako na hvězdy na nebi, aby jim drak nepokálel dům, nebo aby mravenec – který jim právě rázoval kolem nohy – trefil domů. Hlavní bylo najít si důvod pít.

Stelt přinesl čtyři korbele piva a každému rozdal po jednom. „Tak na zdraví a už vyprávějte!“

Dwyr váhavě hleděl do korbele a s velkým úsilím ovládal koutky svých úst, aby se nezkřivily odporem. Na hořkou chuť moku, který zakusil naposledy ve vesničce u Stříbrné řeky, se pamatoval až příliš dobře.

Ostatní tři už ale hltavě pili, a tak i on naklonil korbel, a nechal pár kapek piva stéct do hrdla.

Bylo hořké, možná i víc než to v bývalém Nevritu, přesto si musel názor v hlavě trochu poupravit. Nijak dobré to nebylo, ale v nouzi se to vypít dalo. Možná si jen nepříjemný zážitek z prvního piva v myšlenkách pokrivil.

V příštích minutách s Neialou střídavě vyprávěli, co se dělo v Pavoučí skále. Prozradili, co je tam vlastně přivedlo, jak Neiala Dwyr pronásledovala, i to, jak se po zabití pavouka potloukali prázdnými chodbami. Zkrátka všechno, co jim přišlo na mysl. Na Steltovi bylo vidět, že neposlušné otázky drží na jazyku zuby nehty, přesto se čas od času neovládl a nějakou na ně vypálil. A když si uvědomil, že je přerušil, připojil k otázce i všechny ostatní, které jej napadly od posledního vyrušení. Pro Dwyr a Neialu bylo nesmírně náročné udržet nit příběhu a odvíjet ji tím správným směrem. Nakonec se jim ale podařilo vyprávění zdárně dokončit.

Keret si zamyšleně promnul bradu. „Ta zbraň... ta co si ji vzala Neiala... nebyl to náhodou charis?“

Dwyr s Neialou se po sobě nechápavě podívali a svorně pokrčili rameny.

Jejich učitel se skromně usmál. „Není to moc obvyklá zbraň. Vlastně myslím, že už se dnes nikde nevyrábí a toto může být klidně jediný zbývající exemplář.“ Všiml si Neialina šoku a rychle se dopídl odkud vítr vane. „Ne, není to nijak zvlášť cenná zbraň, jen se zkrátka nehodí do bitvy, kde kolem sebe nemáš prostor. Nemusíš se bát, že by někoho mrzelo, kdybys ji rozbila. I když to není vůbec tak jednoduché, jak by se mohlo zdát.“

„Neříká se tomu spíš adohaj?“ nesouhlasil Stelt.

Keret se ušklíbl. „Jo, to je jeho poetický název, který se uchytil na jihu. Na severu toto označení schytalo výsměch a začalo se tomu říkat také jahoda.“

„Jahoda?“ podivili se Dwyr i Neiala.

„Adohaj obráceně. Netrvalo dlouho, než si někdo všiml této podobnosti a pak už se to s lidovým názvem adohaj vezlo. Nicméně správný název je jen a pouze charis.“

Zdálo se, že vyprávění o Pavoučí skále je konečně za nimi, a Dwyr už se nadechoval, aby se také zeptal na některé zajímavosti kolem města, jenže Steltova zásoba otázek byla zřejmě nevyčerpateľná.

„A jak jste se vlastně dostali sem? Odkud jdete?“

Další hodinu tak strávili dalšími vyprávěními, která se od jejich cesty přestěhovala k jejich předchozímu životu, a přes veškeré Dwyrovy tiché modlitby i na jejich rodiny. Když Stelt zjistil, že sedí u ohně s Irynovým synem, dostal tím samozřejmě nabitou na další smršť otázek. Mnohem horší než samotné otázky však pro Dwyr bylo, že na ně neuměl odpovědět. O svém otci věděl jen z doslechu, a to už zpravidla slyšeli i jiní, a od nich to pak slyšel Stelt.

Pak už ho konečně od dalších otázek zachránilo několikéré nesmělé zadrnkání na struny. Rozhlédl se a uviděl, že jeden z mužů si přitáhl špalek blíž k ohni, aby na něj bylo lépe vidět a aby seděl uprostřed půlkruhu přítomných. V rukou držel loutnu a na poslední

chvíli si ještě hrál se strunami, aby je naladil, jak potřeboval. Ačkoliv ho Dwyr podezřívá, že to ve skutečnosti dělá spíš, aby v přítomných nabudil trochu napětí. Potom se jeho prsty rozjely jako o závod a muž začal vybrnkávat veselou melodii. O chvíli později vzduch naplnil také jeho melodický hlas.

*Kdepak krále, nám je hej,
jen nám korbél pivka dej.
Mír a klid, navečer pít,
takhle měl by každý žít.*

Zatímco zpěvák utichl a opět jen vydrynkával melodii, osazenstvo zabouřilo nadšeným jásotem a odměnilo ho potleskem. K druhé sloce už se přidali i ostatní, s výjimkou Dwyra a Neialy, kteří píseň neznali. Okolními stromy tak zacloumal mnohohlasý chorál.

*A taková pečínka?
Páni, to je svačinka!
Nezapomeň ji však spláchnout,
pivkem, než si půjdeš dáchnout.*

Následovala další mezihra beze slov, než přišla závěrečná sloka. Dwyrovi neuniklo, že v tom mezičase ztvrdl výraz přítomných žen, založily si ruce na prsou a dávaly jasně najevo, že své hlasy tentokrát nepřipojí. Oproti tomu muži pokračovali vesele dál a jejich zpěv se změnil v hlasité výkřiky, jako by chtěli svým slovům dodat na důrazu. Už během prvních slov Dwyr pochopil proč.

*Večer lehneš s cizí ženou,
když ta tvá zápasí s plenou.
Je to holt údělem muže,
pečovat o všechny růže!*

Noc prořízl hlasitý smích vojáků, kteří se popadali za břicho a nic nehleděli vražedných pohledů, které po nich vrhaly zamračené ženy.

Dwyr cítil, jak mu cukají koutky. Byl si však moc dobře vědom, že sedí hned vedle Neialy, a nebylo by moudré, kdyby se rozesmál. Neuniklo mu ovšem, že i když se Stelt s Keretem nepřipojili k všeobecnému výbuchu veselí, také oni se culí od ucha k uchu.

Naklonil korbel, aby se napil a aby nápadné tiky ve tváři ukryl před Neialou. Do krku mu steklo posledních pár kapek, a teprve v tu chvíli si uvědomil, že už do sebe vlastně nasoukal druhý korbel toho večera. Nepříjemná pachuť, jako kdyby z piva zmizela a už mu nevadila.

Stelt postřehl, jak moc Dwyr nahnul korbel a bez váhání se nabídl, že dojde pro další rundu. Než se vrátil, spustil už pěvec další píseň, veselou baladu o kosovi, co sám sebe klovl do pařátu.

Večer postupoval, a zatímco loutnař jim servíroval jednu píseň za druhou, pomalé i rychlé, veselé i smutné, nálada se s rostoucí hladinou alkoholu uvolňovala a udusaná hlína kolem ohniště se proměnila v taneční parket. Vojáci kolem něj vesele poskakovali, pohazovali s ženami a chvílemi se o ně i přetahovali. Brzy jim oči zabloudily i k Neiale a v příštím okamžiku už ji zatáhli do záře plamenů.

Dwyr sledoval smějící se a poskakující dívku s jakousi smutnou radostí. Byl na ni krásný pohled, když se tak bavila a smála se a očividně byla šťastná, ale zároveň cítil i podivný osten žárlivosti. To odpoledne jej zachránila, byla ochotná pro něj obětovat život, a teď tam skotačila s cizími muži... *a se Steltem*, musel se poopravit, protože právě v tu chvíli se k ní jejich mladý učitel přitočil.

„Měl by sis s ní zatančit i ty, než podlehne šarmu místních záletníků,“ pronesl vedle něj Keret otcovsky.

Dwyr sebou jen trhl. Málem už zapomněl, že tam s ním druhý učitel zůstal sedět. Napřimil se a přinutil se od dívky odtrhnout oči. Pohlédl na svého společníka a přemýšlel, jak odvést řeč jinam. Pak ale

v Keretových očích uviděl jen pochopení a došlo mu, že nadešel čas, aby byl upřímný... a to hlavně k sobě.

„Neumím tančit... a navíc: jak můžu tvrdit, že je to láska? Celý život o mě pečovala matka. Když jsem měl být poprvé odkázaný sám na sebe, objevila se Neia... Co když jsem teda jen šťastný, že se o mě někdo stará? Co když v ní hledám náhradu za matku?“

Keret chápavě pokýval hlavou. „A bojíš se, že bys pak mohl být nešťastný...“

„Ne,“ zarazil ho Dwyr. „Bojím se, že nešťastná by byla ona. Zaslouží si někoho, kdo v ní uvidí víc než matku.“

„Tak jí ho dej. Protože tvoje odpověď říká, že ty bys jím byl.“

Dwyr se zamračil a snažil se přijít na to, kdy něco takového řekl.

Keret zavrtěl hlavou. „Neříkám, že ty to o sobě tvrdíš. Ale z toho, jak mluvíš, je jasné, že ji miluješ. Nevidíš v ní prostě jen matku. A... pokud ještě nejsi, dokázal bys jí být mužem, kterého jí přeješ.“

Dwyr upřel zrak do plamenů a dlouho nad jeho slovy přemýšlel. Bylo příjemné slyšet to taky od někoho jiného, ale přesto nebyl úplně přesvědčený.

„Ty máš ženu, Kerete?“

Odpověď dlouho nepřicházela. Otočil se, aby se ujistil, že starší voják nikam neodešel.

Keret sklesle hleděl do země a žmoulal v ruce jakýsi tenký zlatý řetízek, který mu visel kolem krku a obvykle ho ukrýval pod košilí. „Muž... Ten muž, který se kdysi dávno rozhodl odejít do Tóminhlanu a pomoci napravit svět, ten měl ženu a měl i dítě. A dnes by měl dokonce i vnoučata. Ale muž, který teď sedí vedle tebe, ten je sám. Má rodina se mnou odejít nechtěla. A já jsem si zase nechtěl tady hledat novou.“ Potřásl hlavou. „A teď už běž a zatanči si s ní.“

„Kerete, já...“ začal Dwyr, ale druhý muž ho domluvit nenechal.

„Řekl jsem běž! Nejsem žádný starý dědek, který podlehne vzpomínkám a nedokáže se smířit se svými volbami. Naopak.“

Kdybych si měl vybrat znovu, rozhodl bych se stejně. A nejspíš ještě rychleji než tehdy.“

Na to Dwyr neměl co říct. Ale ani se nehnul z lavice. „Už jsem ti říkal, že tančit neumím.“

Keret se ušklíbl. „To nikdo tady. A stejně... kdo může říct, kdy je to tanec a kdy ne? Prostě se hýbej v rytmu hudby.“

Zvuk loutny v tu chvíli utichl a voják odložil svůj nástroj. Od skupinky před ním se neslo nespokojené zaúpění a muži i ženy na pěvce začali volat, žádali ho o další píseň. Chvíli je skromně odmítal, ale nakonec svolil k poslední písničce.

„A měl by sis pospíšit,“ pobídl ho Keret. „Máš poslední příležitost.“

Dwyr vstal a popošel blíž k hloučku. Vzduchem se rozezněly první noty z poslední pěvcovy písně. Pokusil se jim přizpůsobit, sžít se s nimi a pohybovat se v rytmu. Připadal si přitom trochu směšně, jak se tam kymácel a rozhazoval rukama. Ještě horší bylo, když si uvědomil, že Keret ho určitě pozoruje a nepochybně se tiše směje. To vědomí ho pobídlo, aby si pospíšil k ohni, kde se mu ztratí v davu.

Rozhlédl se po Neiale. Ta si jej v tu chvíli také všimla, přiskočila k němu a táhla ho k ohni a při tom poskakovala do rytmu veselé balady, kterou jim pěvec hrál. U ohniště se rozdováděla ještě víc. Dwyr se ji snažil napodobit, ale neměl moc pocit, že se mu to daří. A když konečně píseň skončila, spadl mu kámen ze srdce. Má to za sebou.

Neiala vedle něj si tiše broukala poslední tóny. V očích se jí leskla radost a bezstarostnost – k čemuž nepochybně přispěl i alkohol. Všimla si, že ji pozoruje, a zářivě se na něj usmála. „Co zíráš, jak vyoraná myš?“

Dwyr se nadechl, aby sebral odvahu...

„Tak pojď, vrátíme se za Keretem a Steltem,“ řekla dřív, než se stihl pohnout nebo cokoliv říct. Chytila ho za ruku a táhla ho zpět k místu, kde předtím seděli.

Stelt už se tam stihl vrátit, a s Keretem právě o něčem živě diskutovali.

Dwyr se netěšil na pohled do očí staršího z nich. Věděl, že ho pozoroval, a věděl, že ho zklamal, když Neialu nepolíbil. V tu chvíli ale Keret natočil hlavu a souhlasně přikývl. V očích k Dwyrovu překvapení neměl žádné výčitky ani pohrdání. Jen spokojenost.

Tázavě na Kereta zvedl obočí, ale i kdyby mu starší učitel chtěl odpovědět, nebyla na to vhodná chvíle. Zapřísáhl se, že se na to bude muset zeptat později.

„Tak jak jste si zatančili?“ zeptal se Keret. „Ani nevíte, jaké máte štěstí... Zalteran sem moc často nechodí, raději si hraje sám pro sebe doma. Je to nejšikovnější umělec tady. Bartun taky není špatný, ale na Zalterana prostě nemá.“

Neiala horlivě kývala. „Bylo to úžasné! Takhle dobře jsem se už dlouho nebavila.“

„A Dwyr? Je dobrý tanečník?“

Neiala se usmála a pohlédla na mladého společníka. „Ten nejlepší.“

Dwyr zrudl jak rajče a odvrátil se. Najednou ho něco nesmírně zaujalo na nedalekém stromě.

Keret a Stelt se rozesmáli.

„Měli bychom jít spát,“ rozhodl Keret. „Ať jste zítra na tréninku čilí. Nečekejte, že vás budeme šetřit jen kvůli nějaké oslavě nebo mrtvému pavoukovi.“

Později toho večera Dwyr ležel na zádech a zíral na strop nad svou postelí. Uvnitř něj to stále vřelo, odehrával se tam souboj mezi jeho hlavou a srdcem. Část něj už vstávala z postele a šla do Neialina pokoje, aby jí vyjádřil své city. Odhodlání od ohniště, z velké části posílené alkoholem, z něj ale rychle vyprchávalo a druhá část, ta, která zůstávala v posteli a říkala, že jistě přijde vhodnější chvíle a on jen

musí počkat, vítězila. Kdyby *tohle* byla ta chvíle, musel by to přece poznat. Neváhal by takto.

S touto myšlenkou se nakonec pohroužil do neklidného spánku.

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 7

Pak osud zavál k Tóminhovu prahu cizince. Co Tóminh začal, to on měl dokončit a zachránit Nakryl z popela. A zatímco cizinec pátral po osudu, osud už si hledal jeho.

Kapitola 7.: Do jámy Ilové

Tysie stála na kraji lesíku a přes rozlehlou pláň pozorovala město žijící čilým ruchem. Město, které jí kdysi bylo domovem, město, kde poznala Iryna a kde začalo její největší životní dobrodružství. Přesto teď bylo cizí a nepřátelské. Argsbow bylo pevně v rukou Korvelínova národa.

A přece se zdálo, že na běžné lidi to velký vliv nemělo. Vnější ze tří původních hradeb po válce s Černou Magií nikdo neobnovil, takže viděla i mezi nejbližší domy a prohlédla do široké okrouhlé ulice táhnoucí se kolem celého města, kde stály stánky trhovců, kteří vyvolávali své zboží. Počínali si při tom tak hlasitě, že se některé výkřiky nesly celé dvě míle až k ní, ač slovům samotným už nerozuměla.

Hleděla na město a hlavou se jí míhaly vzpomínky jedna přes druhou. Naposledy tam byla jen pár dní poté, co svrhli Černou Magii. Předtím jako dobyvatelka... jako vězeň... a na začátku dokonce jako cizinka. Jako žačka učitele magie – namyšleného mladého floutka, který se měl snažit poučovat ji, i když byl jen o dva roky starší. Koutky se jí roztáhly v úsměvu, když se jí vybavilo, co si o budoucím otci svého dítěte tehdy myslela.

Nechala myšlenky odplynout a soustředila se už jen na město před sebou. Zkoumala i ty nejmenší detaily, které byla schopná na tu dálku rozeznat. Všechno, co by jí mohlo pomoci dostat se dovnitř.

Když tam žila, mělo město tři hradby. Během války s Černou Magií ovšem vůdce Korvelínanů, kteří tehdy ještě byli jejich spojenci, srovnal dvoje z nich se zemí, aby je mohl využít jako nezvyklý obranný prvek. Hradby, které viděla hlouběji ve městě, však byly na

vnitřní okruh příliš blízko. Zdálo se, že teď, když se Korvelňané usadili na Nakrylu, rozhodli se nejméně jedny hradby obnovit, ačkoliv o životy a bezpečí lidí na okraji města, zřejmě velkou starost neměli, když jejich domy nechali stát vně.

Místní je určitě znovu nestavěli – po velkém vítězství se mezi Nakrylany rozšířila až naivní bezstarostnost a myšlenky na budování obranných opatření nikdo neměl. O to více Korvelňanům ulehčili práci při jejich vpádu.

Ale to nebyl ten rozdíl, který jí na městě neseděl. Ještě chvíli o tom přemýšlela, než jí došlo, čím to je. Byli to právě ti obchodníci a jejich stánky mezi domy. Obchody se takto na kraji města nikdy neodehrávaly, obchodníci se vždy zdržovali až za druhými hradbami. Ve vnější části města bývaly jen domy.

Shodila ze zad batoh, vytáhla pokrývku a na několika místech ji natrhla. Pak si ji zručně omotala kolem hlavy, tak aby chránila rysy její tváře a zároveň působila, že jí nejde o to skrývat se před zraky, ale jen před ostrým větrem.

Nesměla riskovat, že ji někdo pozná. Před lety byla s Irynem a dalšími třemi Nakrylany také na ostrově Korvelínova národa, kde jako cizinci přitáhli spoustu pozornosti a nebylo vyloučeno, že by ji i dnes někdo poznal. O to spíš, že svým příchodem zcela převrátili životy tamních obyvatel.

Tenhle detail Malvor zřejmě opomněl, pomyslela si. Na druhou stranu, jedinou další možností by zřejmě bylo, že by sem poslali Dwyra, a to by bylo snad ještě větší nebezpečí, než jakému ho vystavili už tak, když ho poslali samotného do Tóminhlanu. Možná je teda dobře, že na to zapomněl.

Rychle zavázala batoh a znovu si ho hodila na záda. Vydala se k městu.

Cesta otevřenou krajinou k doupěti mužů, kteří ji chtějí zajmout nebo zabít, nebyla ničím příjemným. Stáhla hlavu mezi ramena a celou dobu sledovala jen špičky svých bot, ale i tak si připadala nesmírně

nápadná. Počítala každý krok a snažila se odhadnout, jak je to ještě daleko. Ze všeho nejvíc si přála rozběhnout se, aby už byla ve skrytu domů a v anonymitě davu. I tak se ale nutila ke klidné chůzi. Během by jen přitáhla pozornost.

Srdce cítila až v krku a slyšela jeho zběsilý tlukot. Trochu se zklidnil až když se dostala k silnici, po níž k městu kráčelo asi deset dalších lidí. Klid ale našla, až když se ocitla mezi prvními domy.

Hlasitě si vydechla a opřela se o blízkou zeď.

Kolem ní bez povšimnutí procházely menší i větší hloučky Nakrylanů, mířící vpravo, vlevo i hlouběji do města. O zahalenou, zjevně vyčerpanou ženu, se nikdo nestaral. Ani pohledem o ni nezavadili, a to navzdory tomu, že zahlédla nanejvýš dva nebo tři další lidi, kteří své rysy nějak skrývali. Většinou navíc kapucí. Její hadrová rádooby čepice byla široko daleko něčím jedinečným.

Pár lidí kolem bylo trochu menšího vzrůstu, naštěstí však šli vždy v doprovodu poměrně vysokého člověka, a šance, že jde o Korvelíňana, tak byla relativně malá.

Nejprve průzkum, řekla si v duchu. Musí zjistit, jak se město změnilo nebo nezměnilo, a to i v hlubších částech, kam předtím ze své pozorovatelnosti neviděla.

Utáhla si cáry pokrývky kolem obličeje, aby měla jistotu, že jí v nevhodnou chvíli nesklouzne. Potom se znovu ponořila do davu a vyrazila.

Ulice vypadaly vcelku normálně. V jednu chvíli zahlédla dva vojáky Korvelínova národa, jak si vykračují na obchůzce, jinak se ale zdálo, že o vnější část nejeví zájem. Hlouběji ve městě už pochopila i to, proč její pokrývka hlavy nikoho neupoutala. Předtím u cesty to tak nevypadalo, ale ulice byly směsicí nejrůznějších typů lidí a mnozí z nich nosili podobně improvizované pokrývky hlavy.

Proklouzla až k současným vnějším hradbám, ale dál už to nešlo. U brány totiž stáli čtyři vojáci, a každého, kdo chtěl projít do další části, pečlivě kontrolovali. Ti, kdo měli pokrývky hlavy, je museli

sejmout, aby jim do tváře nepadl ani ten nejmenší stín. Co tak navíc pozorovala, tak kdykoliv se o průchod pokusil někdo vyšší než malí muži Korvelínova národa, odešel s nepořízenou zase zpátky. Ne, že by se o to mnoho Nakrylanů pokusilo, nejspíš už věděli, že by je dále nepustili.

Vyčkávala ve stínu blízkého domu a tiše bránu pozorovala. Hledala její slabiny a mezery v pozornosti strážných. Bylo ale zřejmé, že tudy cesta nepovede – strážní kontrolovali dokonce i své druhy, kteří se nejspíš vraceli z obchůzky... A to byli ozbrojení a oblečení do stejné uniformy, jakou měla hlídka před branami. S každým z nich navíc vojáci prohodili pár slov: zpravidla se ptali na důvod, proč byli pryč a proč se chtějí vrátit do hlubší části města.

Stáhla se do ulice dál od hradeb a postupovala okolo. Místy se mezi domy vrátila, aby si hradby prohlédla a posbírala další podrobnosti.

Zabralo jí to celý den, než obešla město kolem dokola. Stíny se tak aspoň mezitím prohloubily, a když se stáhla do malé temné uličky, nikdo ji nemohl vidět. S pocitem úlevy rozmotala cípy pokrývky před tváří a zhluboka se nadechla. *Čerstvý vzduch*, povzdechla si spokojeně.

Zavřela oči a na pozadí víček si skládala obrázek města kolem jeho současně vnějších hradeb. Stejně jako dříve byly opatřené čtyřmi vstupy, jeden vedoucí do každé světové strany, tak jako cesty vedoucí od města. Všechny čtyři byly opatřené pevnou železnou bránou, jež se na noc neprodyšně zavírala. S tím, co věděla o pečlivosti Korvelínova národa však nepochybovala, že za kusy oceli se skrývá ještě padací mříž. Všude po hradbách přecházeli ostražití vojáci s luky stále v pohotovosti. Mezi žádnými dvěma sousedícími muži nikdy nevznikla mezera větší než dvě stě stop. Před setměním se počet mužů zdvojnásobil a rozestupy tak klesly dokonce na polovinu.

„A teď pěkně pomalu sáhneš po váčku s penězi a podáš mi ho,“ ozval se jí u ucha chraptivý hlas a na kůži se jí přitisklo něco ostrého.

Po zádech jí přeběhl mráz a v první chvíli ucukla, aby se ohlédla po zdroji hlasu. Tlak na její kůži v tu chvíli zesílil. Jiné varování nepotřebovala, a tak strnula.

„No... nebo si to mám vzít i s tím ostatním?“

Pochybovala, že by to udělal, když jí dával na výběr. Navíc by tak vyvolal mnohem víc rozruchu než tichým přepadením ve tmě. Rozhodla se mu ale na oko vyhovět.

Sjela levou rukou k pásku směrem k měšci. Těsně před ním ale nepatrně změnila směr a sevřela rukojeť nože, prozřetelně umístěného hned vedle. Pomalu ho vytáhla. Spoléhala na to, že přes ni zloděj neuvidí, co přesně vzala. Ostří neslyšně vyklouzlo z koženého pouzdra. Zloděj nejspíš ani nepočítal s tím, že by u sebe žena nosila nůž... a uměla s ním zacházet jinak než při vaření.

A právě to byla jeho největší chyba. Tysie prudce máchla nožem za svými zády, takže mužovu zbraň srazila dřív, než stihl zareagovat. Čepel jí protrhla oblečení a způsobila mělké škrábnutí na kůži, ale toho si nevěšimala a bodla.

Muž se ani nebránil. Její rychlý pohyb ho vyvedl z míry, a navíc sražený nůž pořezal na hřbetě ruky také jeho. Tysiin útok tak byl smrtící, a on se opřel do zdi a svezl se po ní k zemi. Oči ji dál upřeně pozorovaly, ale už neviděly nic.

Tysie se rozhlédla na obě strany, aby se ujistila, že to nikdo neviděl. Byla sice v právu, ale kdyby přitáhla pozornost a oni by ji poznali, k ničemu by jí to nebylo.

Okolí zůstávalo prázdné a temné. Znovu se podívala na mrtvého, který ji překvapeně a vyčítavě sledoval, a přemýšlela, co s ním. Byli sice v postranní uličce, takže bylo nepravděpodobné, že by ho někdo našel teď v noci, s východem slunce však do uličky vklouzne usvědčující šero. Pak už bude jen otázkou času, než si ležícího muže někdo všimne.

Nakonec se k mrtvému neochotně sehnula. Položila ruce na zem a snažila se na ně nabrat co nejvíce špíny. Aby trochu lepila, musela

využít i krev prýšící z těla před ní. Potom špínou umazala tváře mrtvého a pokusila se ho položit do nějaké více pohodlné polohy, zády k hlavní ulici, tak aby to vypadalo, že jde jen o spícího žebráka a aby nebylo vidět krvavou skvrnu na oblečení. I tu se pokusila pokrýt špínou, bylo však stále zřetelné, že velkou část tvoří krev. Sebrala ze země jeho nůž a zastrčila si ho za opasek.

Odstoupila a kriticky své dílo zhodnotila. Byla sice tma, i tak ale došla k závěru, že v uličce „spí“ neobvykle čistý žebrák. Špinavý měl jen obličej a kousek košile, které navíc z nejrizikovějšího směru nebyly vidět. To by ji prozradilo snad ještě rychleji, než kdyby ho předtím nechala, jak byl.

Několikrát ho převalila ze strany na stranu a výsledek se aspoň trochu zlepšil. Znovu ho naaranžovala do spící pozice a potom procházela sousední uličky, dokud nenašla prázdnou láhev od vína. Postavila ji před hlavu mrtvého a obemkla její hrdlo jeho chladnými prsty.

Otřela si ruce do kalhot nad jeho kotníky, kde byly nejčistší. Nápadné krvavé skvrny na rukou by mohly vyvolat nepříjemné otázky. Protáhla si záda a uvažovala, co dál.

Nebo aspoň chtěla. Myšlenky se jí pořád stáčely k přepadení. Vyčítala si, že byla tak nepozorná a dovolila lupiči, aby ji překvapil. Bylo čiré štěstí, že ji tak podcenil. Počítal s obyčejnou bezbrannou ženuškou, která se roztřeše, jakmile na ni někdo v temné uličce promluví, ne s ostřílenou válečnicí s pohotovými reflexy. Proti své vůli se musela usmát. *A to měl ještě štěstí, že ze světa vymizela magie.*

A dost! Potrásla hlavou. Opravdu se musí soustředit na svůj úkol a vymyslet co dál.

Vyšla na onu širokou ulici vedoucí kolem dokola městem. Teď už byla liduprázdná, ale na rozdíl od uliček, jako byla ta, z níž vyšla, tady visely přede dveřmi do domů olejové lampy, které vrhaly na okolí matné světlo.

Bylo ho jen málo, takže se prozatím neobtěžovala zakrývat si tvář. Zůstávala však v pohotovosti pro případ, že by se k ní někdo blížil a ona by musela cípy rychle uvázat.

Kroky ji dovedly do míst, kde kdysi stával její dům. Ten však padl se vším v jeho okolí a na jeho místě teď stála malá dřevěná chatrč. V jejích útrobách se svítilo a za okny se míhaly stíny jejích obyvatel.

Tam přespát rozhodně nemohla, ale přivedlo ji to k řešení. Musela jen najít opuštěný dům a vloupat se dovnitř. S trochou štěstí by se jeho obyvatelé nemuseli vrátit dost dlouho na to, aby stihla najít, co potřebují, a zase odjet.

Štěstí jí přálo a potemnělý domek našla jen o pár ulic dál na východ. Šlo o prosté kamenné stavení s jedinou místností, oknem v každé stěně a komínem čouhajícím nad doškovou střechu.

Přešla k zadní stěně domu, kam nebylo z hlavní ulice vidět a zkusmo zatahla za okraj okenice. Byla zajištěná, ale dost se kývala a poskakovala v pantech. Stačilo trochu zapáčit nožem a dvířka vyskočila. Vymrštila po nich rukou a pokusila se je chytit, ale sevřela naprázdno. Na poslední chvíli padajícím kusům dřeva nastavila nohu. Kousla se do rtu, aby nevykřikla bolestí. Přes veškerou její snahu okenice hlasitě zarachotily na dlažbě.

Přikrčila se a přejížděla očima okna v okolí, jestli se nějaké z nich neotevře, aby zvědavý soused zjistil, co se stalo. Uličku ale opět naplnilo ohlušující ticho a nezdálo se, že by někoho hluk upoutal.

Narovnala se, a ještě jednou se rozhlédla po okolí. Potom se protáhla okenním rámem dovnitř a nešikovně umístila okenice zpět na jejich místo. Alespoň jednu výhodu ten hluk měl. Teď si mohla být jistá, že uvnitř opravdu nikdo není.

Dům se ponořil do absolutní tmy. Bez světla z ulice nebylo vidět ani na půl palce před sebe. To ale ani nepotřebovala. Opatrně rukama prozkoumala nejbližší okolí, a když našla prostor, kde jí nic nepřekáželo, spokojeně se uložila na zemi. V domku bylo teplo, takže ani nepotřebovala pokrývku.

Během pár minut usnula.

Ráno ji probudil čirý ruch z ulice, který okenice nedokázaly dostatečně utlumit. Spala dobře, ale po noci na podlaze byla trochu rozlámaná. Na druhou stranu, na cestě tomu nebylo jinak a na zemi spala posledních deset dní, takže už si stačila zvyknout. Krátce se protáhla, aby se tělo trochu vzpamatovalo, v rychlosti posnídala tvrdý chléb a vodu ze svých zásob a vydala se na další prohlídku města.

Opatrně otevřela okenice, aby vyklouzla stejně nepozorovaně, jako se včera dostala dovnitř. Tentokrát už je aspoň nemusela vysazovat. Za oknem se zastavila a poslouchala, jestli někdo nezačne volat na poplach, ale slyšela jen hluk z hlavní ulice. Znovu za sebou narovnala okenice tak, aby vypadaly jako zavřené. Nezajistila je však háčkem, aby se mohla vrátit jednodušeji než předchozího dne. Omotala si svou roztrhanou pokrývku kolem obličeje a vykročila.

Ulice už byly plné hlučícího davu. Drobné postavy, která vklouzla mezi lidi si však nikdo z nich nevšímal, měli své vlastní problémy.

Tysie se kolem sebe rozhlížela na všechny strany a prohlížela si každou tvář, do které viděla. K jejímu zklamání viděla jen samé mladé lidi, nikoho, komu by vlasy zdobily šediny. Aspoň jeden jediný šedý vlas... Nevěřila, že by kdokoliv mladší sbíral staré svitky, dokumenty či aspoň příběhy. O to spíš, že by tím proti sobě mohli obrátit dobyvatele.

Protlačila se ulicí na druhou stranu, kde byl mezi domy klid. Našla jeden z nejstarších a nejsešlejších a zaklepala na dveře.

Trefa! poskočila v ní jiskřička naděje, když jí otevřel stařík téměř bez zubů, zato však s dlouhými šedými vlasy, které mu zplihle visely z hlavy v několika málo pramenech.

Nutila se však ke klidu. To že našla starého muže ještě nic neznamenalo. „Dobrý den...“

„Karmel?“ zachroptěl muž. „Jsi to ty, dcerunko?“

„Ehm...“ Tysie zaváhala. Byla v pokušení zalhat mu a předstírat, že jeho dcerou opravdu je. Mohla by se pak sama přímo podívat u něj v domě po jakýchkoliv zajímavých svítcích. Nebo by ho snáz přesvědčila, aby jí prozradil, jestli doma nějaké staré texty nepřečlovává. Nakonec ale nápad zavrhl. Nechtěla lhát lidem, kteří stáli na stejné straně jako ona. Zkusí to nejprve po dobrém. Bez lži a úskoků.

„Je mi líto, pane. Nejsem vaše dcera,“ odpověděla a dala si záležet, aby v jejím hlase zazněla lítost. Když se nad tím zamyslela, tak jí také zjevně osamělého starce líto bylo. „Přišla jsem za vámi s drobnou prosbou.“

Muž si povzdechl. „Ach jo... kde je ti konec, Karmel?“

Tysie okamžik připadalo, že muž směřuje otázku jí, že si stále myslí, že za ním přišla jeho dcera. Nejistě přešlápla z nohy na nohu. Nevěděla, co na to říct. Naštěstí jí ale otázka nepatřila.

Muž si znovu povzdechl. „Omlouvám se. Nechtěl jsem vás obtěžovat svými starostmi. Ale nevím, jak bych vám zrovna já mohl pomoci. Nejsem bohatý, nejsem chytrý...“ Uchechl se. „A mladý už vůbec ne.“

„Ne, ne. O nic z toho nejde...“

„Nu, tak mám spoustu zkušeností, to je pravda,“ pokračoval stařík, který byl očividně rád, že si s někým může popovídat. „Byl jsem v bitvě o Argsbow, když na nás zaútočil Tardit. Byl jsem tady dokonce už i v bitvě s Orinitem, a dokonce si pamatuju i to, když proti nám jednou překvapivě vytáhl Akyl. Panečku, to bylo ale velmi, velmi dávno. Víte, já jsem se v Argsbow narodil. Našel jsem si tady ženu, založil rodinu a vychoval i vnoučata. Jenom ta moje nezbedná dcera utekla. Ale ona se vrátí, myslím, že jen potřebovala zjistit, jaké je to jinde. Kdyby tak věděla, že by se to dozvěděla i kdyby tady zůstala. Já jsem totiž město také jednou opustil. Jen jednou jedenkrát. Bylo to vlastně celkem nedávno, tehdy, když tady bojovali pán Iryn s paní Venou. Tehdy jsem raději odjel dřív, než vypukla ta velká bitva...“

Tysie byla v první chvíli odhodlaná toho muže nepřerušit, pomalu jí ale docházelo, že s takovou by jeho vyprávění nebralo konce. „Ne, nejde mi ani o vaše zkušenosti,“ využila pohotově krátkou odmlku. „Víte, můj syn je blázen do tajemství naší země a rád pátrá po zapomenutých vědomostech,“ líčila předem připravený příběh. Zacukaly jí koutky, když si uvědomila, že začala stejným obratem, jaký používal i stařík. „Chtěla bych mu udělat radost, tak pátrám po nějakých starých sveticích. No a napadlo mě, jestli byste třeba doma neměl nějaký, který bych od vás mohla odkoupit nebo si jej aspoň opsat. Nejvíc ho fascinuje magie,“ dodala rychle.

Staříkovi po tváři přeběhl výraz zděšení. „Proboha, tiše!“ zašeptal úzkostlivě. „Je mi líto, ale nic pro vás nemám,“ odpověděl rychle. „Ale dám vám radu. Tohle raději nechte plavat, pokud se nechcete i se synem dostat do potíží. Věřte mi... menší nebezpečí je pro vás oba, když mu dáte ostrý meč, i kdyby byl mimino... Všechny písemnosti shánějí a pálí místní úředníci. A lidi, co jim stojí v cestě, ti prostě... mizí.“

Tysie jeho reakce nijak nepřekvapila, trochu to čekala. I tak ji to ale zklamalo. Poděkovala tedy muži za varování a odešla. Nepřítomně procházela ulicemi a přemýšlela. Teď už bylo jasné, že to nebude mít zdaleka tak jednoduché, jak doufala. Lidé se očividně hodně báli a ona musela být opatrná dokonce i se svým příběhem. Kdyby se ho doslechl nějaký vlezdoprdelka, hned by to naprášil Korvelíňanům, a ona by musela utíkat jako o život... *nebo spíš doslova o život*, opravila se.

Navíc ji neúspěch deptal. Když jí ten stařík otevřel, byla si téměř jistá, že aspoň něco mít bude. I kdyby to nebylo něco, co jim pomůže.

Otřepala se ale, a pokračovala ve svém hledání jakékoliv starší osoby ve městě, která by aspoň vzdáleně působila jako někdo, kdo se zajímá o knihy. Se zbohatlíky se ani neobtěžovala. Ti žili na vysoké úrovni a určitě by udělali vše, aby se dostali ještě výš. Zvlášť, pokud by jim k tomu mohlo pomoci udat někoho jiného.

Svou historku musela poněkud upravit – především prodloužit, tak aby to déle znělo jen jako nezávazné tlachání a mohla lépe poznat svůj protějšek, než spiklenecky zašeptala, po čem pátrá. Její postup se tak ještě více zpomalil, zatímco odměnou jí dál byly jen vytřeštěné oči a další a další varování.

Za ten den prošla sotva pár domů, ale i tak jí začínalo být jasné, že ve vnější části nepořídí, a bude muset najít způsob, jak překonat vysoké hradby mezi ní a hlubinami města.

Přesto se chabé naděje nevzdávala a pokračovala v hledání ve vnějším okruhu ještě několik dní. Bylo to jednodušší než snažit se najít cestu přes opevněnou a dobře střeženou zeď. Mezitím zmizela i mrtvola zloděje, který se ji pokusil prvního večera okrást. Pach hniječím masa nejspíš někoho upozornil, že nejde jen o spícího opilce nebo žebráka. Ani tak se nezdálo, že by někdo začal pátrat po tom, kdo za vraždou stojí.

Pátého dne už Tysie musela připustit dílčí porážku a vrátit se k ulicím vedoucím blíže u hradeb, aby začala hledat cestu skrz.

Odbočila do úzké uličky a nepatrně zaváhala, když u jejího protějščího ústí zahlédla dva uniformované muže. Zkušenosti jí ale nedovolily dát toto zaváhání nějak znát na svém kroku, a dál kráčela vyrovnaně, ne však sebevědomě. Potřebovala působit spíš poníženě a ustrašeně. Zlomený člověk, kterých je všude kolem plno, je nebude zajímat tolik, jako vzdorovitý, kterého by mohli zlomit.

Vojáci ji upřeně pozorovali, ale nic víc nedělali. Jen tam stáli, jako kdyby se chtěli zašít a povídali si, každý opřený o stěnu jednoho domu.

Zatajila dech. Projde. Určitě ano.

Právě v tu chvíli se ale muži odpoutali od stěn a udělali krok k sobě, čímž uličku beze zbytku zahradili.

Udělala ještě několik kroků. Doufala, že by to mohla být jen náhoda a oni se zase rozestoupí. Anebo test, jestli nemá co skrývat, když se pohybuje takovou zapadlou uličkou. Místo toho ale sáhli po topůrkách seker, které jim visely u boku.

Zastavila. K jejímu zděšení se za jejími zády ozval ještě jeden krok v podání nejméně dvou nohou. Byla v pasti.

Tasila svůj nůž, i malý nůž muže, kterého zabila první noc ve městě. Buď uteče, nebo zemře. Kdyby přežila v zajetí, Dwyrovi by už nepomohla.

Rychlým pohledem zkontrolovala situaci za svými zády. I tam byli dva vojáci, oba s mečem v ruce. Všichni byli vyzbrojení líp než ona. *To nasere*, pomyslela si hořce a znovu si posteskla po časech, kdy by je všechny srazila jediným kouzlem. Tehdy by byl útěk z podobné situace hračkou.

Nebyl ale čas litovat věcí, které nemohla změnit. Muži stále vyčkávali, jak se zachová a ona je nemínila nechat čekat dlouho. Vyrasila proti dvojici před sebou. Jejich sekery se do úzké uličky hodily méně, protože se nemohli pořádně rozmáchnout. Zdálo se to proto jako rozumná volba.

Potyčka byla rychle u konce. Tysie srazila obě sekery stranou a rychle bodla do muže vlevo, který se příliš odkryl. Ve stejnou chvíli ji něco tvrdého udeřilo do hlavy a jí se zatmělo před očima.

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 8

Pro Tóminha to byla největší výzva, neb cizinec v něm rozpoutal souboj citu s rozumem. A zdálo se být jen otázkou času, kdy jeho setkání s vlastním synem způsobí porušení jediné smlouvy. První výzvě Tóminh odolal, ale druhá už klepala na dveře. A i když se měla teprve vyjevit, nebyla o nic menší. Jedinou nadějí na zachování rovnováhy tak zůstávali sami cizinci, jež pokračovali ve svém výcviku.

Kapitola 8.: Pod rouškou noci

Dny ubíhaly v jednotném rytmu. Ráno Dwyr s Neialou běhali městem a pilovali svou kondici. Po lehké snídani tvořené především ovocem, se k nim připojili Keret se Steltem, a pomáhali jim zdokonalovat se také v technice boje. Po prvním týdnu připojili i výuku lukostřelby a Dwyr s potěšením zjistil, že s lukem mu to jde mnohem lépe než s meči.

Na rozdíl od místních cvičili jen půl dne, přesto se každý den vraceli domů zmáčení potem a zničením únavou. Dwyr do sebe poté naházel oběd a odpoledne trávil zavřený v Tóminhově domě a prodíral se horami svitků.

Neiala mu občas pomáhala, ale Dwyr se v její společnosti moc nesoustředil, takže ve výsledku postupovali stejným tempem, jako když četl sám. Po několika pokusech jí proto navrhl, ať střídá trénink s pomáháním jemu, aby se vymanila z jednotvárné nudy. Skutečný důvod jí raději neprozradil.

Od večírku s vojáky několikrát uvažoval, že by se jí s pocity svěřil, ale když právě myšlenku nezavrhl on sám, stalo se něco jiného. Obvykle je někdo vyrušil. A tak začínal uvažovat, jestli to všechno nemá brát jako znamení.

Úspěch nepřinášelo ani studium. Ne, že by v ně po neúspěchu v Pavoučí skále vkládal velké naděje. Přinejmenším naděje, že *on* někdy magii ovládne, v něm tehdy definitivně umřela. Sílu mu ale dodávalo, že Tóminh věděl, že přijdou do města, dřív, než opravdu

přišli. Z nějakého důvodu sem teda přijít museli! Bylo to psáno v jejich osudech!

Hlavou se mu honily nejrůznější teorie. Nejčastěji se točily kolem myšlenky, že mu mají svitky prozradit, kde je jeho otec. Pokaždé se u těchto myšlenek poušmál, ale byl v tom spíš smutek. Věděl, že to je jedna z těch méně pravděpodobných možností.

Něco se v nich ale skrývat musí! opakoval si do zblbnutí, když odkládal stranou další a další svitky o historii, o přírodě a o náboženství a bez váhání zahazoval stále delší seznamy zaklínadel, o nichž už teď věděl, že ta mu nijak nepomohou.

Ten den tam byl sám. Měl za sebou už deset svitků, jeden nudnější než druhý, a úspěch byl jako vždy v nedohlednu.

Protáhl si záda a natáhl se po dalším svitku. Okamžitě ho ale odložil na druhou hromádku, tam kde se hromadily texty, které už přečetl. Byl to jen nějaký seznam. Nevěděl, jestli významový slovník nebo přehled kouzel, a bylo mu to jedno. Ani z jednoho by nic užitečného nevzešlo.

Vstal a přešel k oknu. Poslední svitek sice jen bleskově prolétl, i tak měl ale pocit, že nad ním proseděl celé hodiny, jak byl unavený. Za poslední dny prošel tolik svitků, že když zavřel oči, létaly mu před očima písmenka. A to mu zbýval ještě jeden celý regál, plný tak, že se jednotlivé svitky daly stěží vytáhnout. *A pak miliony svitků jinde ve světě*, pomyslel si hořce.

Sledoval prázdnou ulici pod oknem, jak se leskne v odpoledním slunci. Povzdech si. Ještě zbývalo příliš mnoho času, který dnes mohl věnovat čtení.

Chopil se dalšího svitku. Text se věnoval pohybu měsíce Uritu po obloze a ve složitých technických výrazech a rovnicích vysvětloval i proč je někdy měsíc na obloze vidět a někdy ne. Dwyr se na slova mračil a snažil se pochopit jejich význam, ale marně.

Nakonec svitek dočetl až dokonce, a to i přestože polovině slov nerozuměl. Pochopil z něj totiž, že jde o pohyb měsíce, a věděl, že

kdysi lidé věřili v jejich spojení s magií. Byla to chabá naděje, ale nemohl riskovat, že by to bylo právě to, co hledá, a on by to zahodil.

Pokud ale měsíce s magií opravdu souvisely, ve svitku o tom nebyla ani zmínka. Od začátku až dokonce byl věnovaný jen a pouze technickému popisu zdánlivě nepředvídatelného pohybu měsíců.

Z mrzutého zamyšlení ho vytrhlo důrazné zaklepání.

Překvapeně se rozhlédl po pokoji, jako kdyby už ten někdo byl s ním uvnitř. Potřásl hlavou a šel otevřít.

Za dveřmi stál Tóminh. V jindy klidné a nečitelné tváři se odráželo patrné rozrušení.

„Pane Tóminhe,“ řekl Dwyr překvapeně a kývl hlavou na pozdrav. „Stalo se něco? Mám odejít a pokračovat jindy?“

Vládce však zavrtěl hlavou. „Ne, má pracovna je ti k dispozici kdykoliv budeš chtít.“ Pohlédl na prázdnou druhou nejnížší polici své knihovny. „Ačkoliv se zdá, že mnoho času už potřebovat nebudeš.“ Zavřel oči a krátce se odmlčel, zřejmě si rovnal myšlenky. „Přišel jsem za tebou ale kvůli něčemu jinému. Dole sedí Cestor... má pravá ruka. Říkal jsem si, že by ses k nám možná měl přidat.“

„Dobře,“ souhlasil Dwyr zaraženě. Zahodil svitek o pohybu Uritu na hromádku *přečteno* a následoval vládce Pouště po schodech do místnosti, kde je Tóminh poprvé přivítal. Čekal tam na ně ošlehaný zrzavý muž s širokými rameny. Dwyr nepochyboval, že to musí být velký válečník a podívoval se nad zjevným kontrastem jeho postavy k atletické postavě místního vládce. Seděl se zkříženými nohama u nízkého stolu a z mělkého šálku popíjel horký čaj. Zachytil mladíkův pohled a krátce mu kývl na pozdrav.

„Dwyre, dáš si čaj?“ zeptal se Tóminh, zatímco usedal naproti svému pobočníkovi.

Dwyr s díky odmítl, usadil se a zvědavě zíral na cizího muže.

Tóminh to postřehl a v rychlosti je představil. Potřásl si rukama.

„Cestor byl poslední dva dny na cestách,“ vysvětloval Tóminh. „Potřebovali jsme několik věcí, které si tady sami nemůžeme obstarat, tak jel do Utemu vyměnit je za něco z toho, čeho máme nadbytky.“

O Utemu Dwyr v životě neslyšel, bylo mu ale jasné, že to bude nějaké město, pravděpodobně to nejbližší, a tak zůstal zticha a nechal Tóminha mluvit.

„Kromě toho je to ale i výborná příležitost, jak posbírat nějaké informace. Zjistil prý něco, co bys měl slyšet i ty.“

Cestor přikývl. „Městem kolovaly zvěsti... myslím, že je šířili sami Korvelňané, aby si upevnili pozici a zaseli strach. Zajali nějakou Tysie.“ Smutně pohlédl na Dwyr. „Myslím, že tak se jmenovala tvá matka, nemám pravdu?“

Dwyr na něj zíral se směsicí zděšení a nechápavosti. *Zajali matku?* Žaludek se mu sevřel obavami a hlava mu pracovala na dvě stě procent ve snaze pochopit, co se stalo, a hlavně jak se to mohlo stát. O jejich domečku přece nevěděl snad nikdo kromě Malvora. Neviděl důvod, proč by mělo malé stavení upoutat pozornost Korvelínova národa. To už by spíš pochopil, kdyby klepali na brány Tóminhlanu.

Uvědomil si, že mu Cestor položil otázku a pořád ještě čeká na odpověď. „Ano,“ řekl jako v mrákotách. „Jak...“ snažil se zeptat, co se stalo, ale víc toho přes knedlík v krku nedokázal vysoukat. Cokoliv mělo víc než tři písmena, se najednou zdálo nad jeho síly.

Cestor se naštěstí dovtípil, co má mladík na jazyku. Nebylo koneckonců těžké uhodnout jeho myšlenky. „Detaily asi budou trochu příkrášlené, ale hádám, že sedí aspoň to, že ji chytili přímo v Argsbow. Nic by nezískali, kdyby si vymysleli, že ji chytili ve městě, které si hlídají asi nejlépe. Spíš naopak. A prý tam působila jako buřič a snažila se podrýt autoritu vládnoucí vrstvy. Při zatýkání zabila jednoho muže, ale ten druhý ji dostal. Ale těžko říct, co z toho je pravda a co ne. Hádám, že takhle by to příkrášlili, i kdyby do nich vrazila s plnou náručí potravin a měla plné ruce, takže by se nemohla bránit.“

Dwyrovou tvář prolesklo poznání, když si vzpomněl, jak jeho strýc matce říkal, aby šla hledat do Argsbow. Alespoň jeden dílek tak začal do příběhu zapadat.

„Zmetci mrňaví!“ uklouzlo Tóminhovi.

Překvapeně na něj pohlédl. Takto otevřený projev emocí u vládce Pouště ještě nezažil.

Cestora to zřejmě zaskočilo úplně stejně. Varovně na Tóminha zvedl prst. „Nezapomínej, že my musíme zachovat nestrannost. Můžeme Dwyrovi poskytnout informace, ale otevřených názorů bychom se měli v tomto případě vyvarovat.“

Tóminh nad jeho slovy mávnul rukou, ale v obličejí se mu opět usadil nečitelný výraz. Dwyr na okamžik zauvažoval, co to mělo znamenat, ale musel si připustit, že volají důležitější starosti.

„Musím pro ni,“ vyhrkl a začal se zvedat od stolu. „Musím ji zachránit. Pomůžete mi?“

Oba muži mu gestem naznačili, ať ještě sedí. Zdráhavě poslechl, aby je neurazil a nepřipravil se o cennou pomoc. Bylo to ale, jako kdyby seděl na hřebících. Každá buňka v těle na něj křičela, ať se hned zvedne a utíká do Argsbow. Je to přece jeho matka!

„Jak jsem říkal,“ odpověděl Cestor „nemůžeme dělat nic, než ti poskytnout informace...“

„Ale pomůžeme ti,“ přerušil ho Tóminh, za což si od svého druha vysloužil nelibý pohled. On si jej však nevšímal. „Konečně – informace přímo z vosího hnízda by se nám určitě hodily. A Cestore...“ obrátil se k pobočníkovi. „Tohle můžeme. Když využijeme cestu, kterou po nás využije někdo jiný, tak za to přece nemůžeme.“

„Zahráváš si,“ varoval ho Cestor prostě. Potom ovšem pokrčil rameny. „Je ale pravda, že asi nemáme co ztratit.“

Dwyr těkal pohledem od jednoho k druhému a opět měl pocit, že mu nějaký důležitý detail unikl. Začínalo ho rozčilovat, jak ho neustále

házeli do moře informací, aniž by mu pomohli v něm plavat. Rozhodl se raději změnit téma k něčemu, čemu bude rozumět.

„Kdy můžeme vyrazit? A jak to uděláme?“

„Zítřa. Ráno,“ odpověděl Tóminh bez váhání. „A to druhé promyslíme podle situace na místě. Potřebujeme zjistit, co všechno se ve městě změnilo od doby, kdy jsme měli poslední možnost si je prohlédnout.“

Rozhostilo se ticho.

Dwyr dál tékal pohledem od jedné zamyšlené tváře k druhé, ale zdálo se, že oni si ho nevšímají. *Skoro jako by zkameněli*, napadlo ho. Odkáshlal si. „Chtěli jste mi ještě něco?“

Tóminh zavrtěl hlavou. „Pokud tě nezajímá, že jsme mohli koupit jen pár sazenic a napřesrok nás čeká trochu chudší úroda, tak potom už nic. Můžeš se vrátit ke studiu. Nebudeme tě zdržovat.“

Dwyr vykročil ke schodům, na nejnižším stupni ho ovšem ještě jednou zastavil vládčův hlas. „Řekni o tom prosím i Neiale. Chtěl bych, aby šla s námi... Je šikovná a její zručnost s charisem se nám může hodit.“ Neuniklo mu zamračení Cestora a opravil se. „*Tobě* se může hodit. My zbraněmi zasáhnout nemůžeme.“ Omluvně se usmál.

Dwyr to přešel mlčením. Jen kývl, aby ho ujistil, že ho slyšel a pochopil. Dál nad tím nepřemýšlel – pomoc je pomoc, ať už je jakkoliv malá. A on byl odhodlaný pobít třeba celý Korvelínův národ. Matku prostě osvobodí!

Vrátil se do pracovny, ale samým rozčilením a starostmi se nedokázal soustředit. Pochodoval po místnosti sem a tam a znovu a znovu se vracel k tomu, co právě vyslechl. Do Argsbow šla jeho matka určitě kvůli Malvorovi, ale co ten zbytek? Jak se to mohlo stát? Jak ji objevili? A kde je vlastně strýc Malvor? A doslechl se o tom taky? Nejspíš ano... on sám byl v jednom z nejvzdálenějších koutů Nakrylu a zpráva se k němu dostala. Takže ať už byl starý válečník kdekoliv, musel být blíž ke zdroji a už to určitě slyšel... Ale co udělá? Nebo

snad už udělal? Jediné, co věděl jistě, bylo, že ani Malvor to nenechá jen tak být.

Nakonec se smířil s nevyhnutelným a naskládal svitky zpět do police. Světla už stejně rychle ubývalo, a brzy by na písmena neviděl.

S těžkou hlavou se vrátil do domu, který jim Tóminh zapůjčil, a vylíčil Neiale, co se odpoledne dozvěděl.

Ani na okamžik nezaváhala a vyslovila to, o co ji měl (a chtěl) požádat. „Zachráníme ji,“ řekla odhodlaně.

Vděčně na ni pohlédl a přikývl. „Tóminh mi taky slíbil pomoc. Chtěli bychom vyrazit zítra po východu slunce.“

„Opravdu?“

Dwyr tázavě zvedl obočí.

„Jestli mě ještě jednou obelžeš tak jako před tím, než jsi šel do Pavoučí skály, začnu tě přivazovat k posteli.“

Zacukaly mu koutky. „Ne, tentokrát opravdu.“ Zvážněl a kajicně dodal: „Promiň.“

Chvilí si ho zkoumavě měřila, než přikývla. „A plán?“

Dwyr pokrčil rameny. „Prý to vymyslíme až cestou...“

Zašklebila se. „Dobře, že s námi jde Tóminh. Tvůj poslední plán tě málem stál život.“

„Jenže od té doby jsem se s meči zlepšil a vezmu si i luk,“ odsekl Dwyr, který by už raději téma Pavoučí skály nechal za nimi. Potom se zamyslel. „A vůbec... tehdy jsem žádný plán neměl. Teď ho mít budeme, jen čekáme, než uvidíme město. Já třeba jsem v Argsbow ještě nikdy nebyl ani jsem ho neviděl.“

Musela uznat, že na tom, co Dwyr říká, je kus pravdy, ale nahlas to říct nechtěla. „Kdybys trochu hledal, určitě bys v té hromadě svitků u Tóminha nějaký plánek našel.“

Zavrtěl hlavou. „Na to není čas. Navíc, kdo ví, jak starý by byl. Dnes může to město vypadat jinak.“

Zadívala se na něj pohledem, který jasně říkal pohrdavě *no jistě...*

Tu noc toho Dwyr příliš nenaspal. Ležel na posteli a hleděl oknem ven. Čekal, kdy tmu konečně protrhnou první paprsky slunce, které ohlásí nový den. Zatím ale viděl jen stříbrný svit měsíce, jež se líně plazil nocí.

Házela sebou na posteli, v rukou i nohou cítil neovladatelné cukání a tělo měl napjaté a připravené vyskočit a utíkat.

Lehký spánek na něj dolehl až těsně před rozedněním. Když se světem začínalo rozlévat šero, jen jedinkrát mrkl a najednou už se pokoj halil chladným ranním světlem. Alespoň takový pocit z toho měl Dwyr.

Malátně vstal a protíraje si ospalé oči dovrával do společné místnosti. Neiala už tam byla a skládala do vaku polovinu ovocného tácu, který jim přinesli k snídani.

„Spal jsi dobře?“ zeptala se.

V odpověď jen něco neurčitého zabručel a natáhl se po džbánu s vodou. Byl prázdný. S povzdechem se odebral ke schodům vedoucím ke studni. *Zrovna když to člověk potřebuje...*

Došoural se k vědru a začal je spouštět dolů. V myšlenkách bojoval s hlasem, který mu říkal, že by si mohl ještě chvíli zdřímnout a nic se nestane, když vyrazí o chvíli později. To místo u studny vypadalo tak pohodlně...

Potrásl hlavou. Jeho matka má potíže, nemůže ztratit ani vteřinu. Už měl být dávno na cestě.

Vytáhl vědro a chvíli zíral na svůj odraz ve vodě. Původně se chtěl jen napít, ale teď měl pocit, že to by mu k probuzení nestačilo. Ponořil do nádoby celou hlavu.

Studená voda mu pronikla do očí i do nosu a jako by pokračovala až k mozku. Užíval si ten chladivý pocit a po tváři se mu rozlil spokojený úsměv. Několikrát si lokl, aby zahnal žízeň i sucho v ústech, a pak vytáhl hlavu. Mezi splihlými vlasy mu hrál odhodlaný výraz. *Jdeme na to...*

Vyběhl za Neialou. „Tak jdeme už?“

Rty se jí roztáhly v úsměvu. „Najednou jsi nějak plný energie. Kdo tě tam dole vyměnil?“

Dwyr pokrčil rameny. „A záleží na tom?“

„Já myslím, že to byl vodník,“ hádala na oko zamýšleně.

„Překlopil jsem na sebe vědro,“ vysvětlil. „Tak jdeme?“

„Já nachystaná jsem.“ Ukázala na batoh vedle dveří.

Dwyr kývl a odešel do pokoje. Popadl svůj batoh, hodil do něj tři košile a troje kalhoty a během několika vteřin se vrátil do jídelny. „Já taky.“

Tóminh s Cestorem už na ně čekali u brány. Navzdory tomu, jak sveřepě se vždy tvářili vojáci na stráž, oni dva vypadali uvolněně, i teď, když byli vyzbrojení dlouhými meči a chystali se na výpravu. Na sobě měli podobně jako ostatní vojáci Tóminhlanu černé tuniky, které jim nejspíš měly pomáhat v nepozorovaném pohybu na temných místech. Kolem nich poklidně postávali čtyři osedlaní koně s plnými sedlovými brašnami.

„Dobré ráno,“ pozdravil je Tóminh. „Doufám, že jste se dobře prospali. Na dlouhou dobu to bylo naposled.“

Dwyr v duchu zaúpěl, ale na venek se to projeвило jen v sotva postřehnutelném šklebu.

„A tady...“ Tóminh podal Dwyrovi krátký meč. Cestor vedle něj podával Neiale dlouhý charis, se kterým bojovala dříve v Pavoučí skále. „Rovnou jsme vám vyzvedli zbraně, abychom se nemuseli zdržovat. Snad jsme vybrali dobře.“

Neiala přikývla.

Dwyr trochu zaváhal. „Možná...“

Ale Tóminh už vrtěl hlavou a ukázal na sedlo jednoho koně. Byl k němu přivázaný luk s povolenou tětivou. „I s tímhle jsem počítal.“

Dwyr se neubráníl úsměvu. Tóminh byl zkrátka spojenec k nezaplacení. S ním nemůžou selhat. „A kde je zbytek?“ zeptal se.

„Zbytek?“

„No... ostatní vojáci, kteří s námi půjdou.“

Cestor se zamračil. Tóminh vrtěl hlavou. „Nikdo jiný s námi nejde,“ vysvětlil vládce. „Ani neměl jít. Nevedeme s Argsbow válku. Už tak nás jde víc než obvykle. A víc, než by mělo.“

Dwyr zmlkl a trochu stáhl hlavu mezi ramena. Styděl se za to, s jakou samozřejmostí předpokládal, že jich půjde víc. A ještě víc se styděl za to, že to řekl nahlas. Jako by byl srab, který se bez armády za zadkem bojí vystrčit nos z hnízda.

Ostatní to tak samozřejmě ani v nejmenším nevnímali a jeho skleslosti si vůbec nevšimli. Tóminh nasedal na koně, zatímco Cestor Neiale ukazoval, jak může charis připnout ke straně svého sedla, tak aby ho nemusela celou cestu držet.

Dwyr se oklepal a také se vyhoupl do sedla. Neiala a Cestor následovali jeho příkladu.

Za branou se stočili k jihu a vyrazili krajinou jako čtyři šípy, co nejpřímější cestou k Argsbow. Tóminh s Cestorem jeli vpředu, nesli se na hřbetech svých koní vznešeně a s rovnými zády. Dwyr s Neialou za nimi byli naklonění k šíjím svých zvířat a nemotorně poskakovali v sedlech.

„To je teda jiná jízda než cesta sem,“ vyhekl Dwyr a okamžitě toho zalitoval, protože se málem kousl do jazyku.

Neiala mlčela a raději se soustředila, aby sladila pohyby se svým koněm.

Ani Dwyr už proto nic neříkal a řídil se jejím příkladem.

Tóminh se po nich ohlédl. Na rtech mu pohrával pobavený úsměv a rozhodl se ještě více popohnat koně svými patami. Říkal si, že jim neuškodí, když se naučí, co je to spěch. A oni navíc opravdu spěchali.

Malvor stál na okraji malého lesa na sever od Argsbow. Nechtěl je zatím varovat, že už tam je, a toto byl nejbližší úkryt, ze kterého si mohl aspoň trochu obhlédnout místo, kde věznili Tysie.

Zachmuřeně se odvrátil a vracel se k malému palouku, kde si postavili tábor. Co viděl ho příliš nepotěšilo, a to toho ani moc neviděl.

Jedinou pozitivní zprávou bylo, že město má stále jen dvoje hradby, tak jako když je viděl naposled. Korvelíňané s posilováním obrany očividně ustali, snad usnuli na vavřínech po rychlém vítězství. Vedle opevnění, kterým disponovalo jejich hlavní město Gerián, bylo Argsbow stěží chatrčí.

Gerián. Při té vzpomínce se otřásl. Nechtěl by jej dobývat. To město bylo vystavěné tak pro praktičnost, že žádná armáda neměla sebemenší šanci. Argsbow pro ně ale bude také těžký oříšek. Jeho obrana byla promyšlená skvěle, a přestože s armádou se dobýt dalo, on měl stěží sebranku...

Stromy se rozestoupily a odhalily mu výhled na mýtinu posetou desítkami stanů a další se nacházely i v okolním porostu. Mezi stany rázovali muži ozbrojení meči i kopími, ale často jen vidlemi. Museli vzít za vděk vším, co bylo. Od chvíle, co se před dvěma týdny dozvěděl, že Tysie zajali, potají skládal armádu z každého, kdo chtěl a měl odvahu pomstít se Korvelínovu národu a vyhnat jej zpět na jeho ostrov. Byli mezi nimi členové vojenských posádek z menších měst, která nepřátele zatím nezajímala tolik, aby tamní vojáky pozabíjeli, a vystačili si s tím, že je zakázali. Byli mezi nimi i vojenští veteráni. Ale hned polovinu z dvou set mužů, které měl k dispozici, tvořili sedláci.

Co Malvora pobavilo nejvíc, byl fakt, že řada z nich se chtěla jejich nepřátelům pomstít za to, že zabili jejich příbuzné během první návštěvy, kdy táhli proti Veně. V době, kdy stál na druhé straně také on.

Velitelský stan postavili přímo uprostřed palouku. Ačkoliv říkat tomu stan vyžadovalo značnou nadsázku. Neměli možnost sehnat si někde stan dost velký na to, aby se v něm mohli pohodlně radit, a tak vzali šest mladých stromků, jejich konce zakopali hluboko do země, aby pevně držely, a nahoru uvázali dva malé stany pro jednoho svázané dohromady, aby vytvořily provizorní střechu. Stěny chyběly, a o nějakém soukromí tak nemohla být vůbec řeč. Proto se alespoň dohodli, že kolem poradního místa rozestaví své čtyři stany, které

obývali každý zvlášť, aby si tak vynutili jakýsi prostor, v němž vládl poměrně klid.

Tři vysloužilí vojáci s tvářemi posetými spoustou vrásek a jizev už tam postávali kolem stolku, ke kterému byla přišpendlená mapa, ale taktice se zřejmě nevěnovali. O plánek před nimi ani okem nezavadili, gestikulovali rukama a něčemu se hlasitě smáli.

Byl za to rád. Jejich vyhlídky nebyly nijak dobré a všichni to věděli. Bylo dobře, že na to nemysleli a dokázali se uvolnit. Utápět se v tom, by jim nijak nepomohlo. Doufal, že i ostatní to tak mají, ale obával se, že přinejmenším branci tak zkušené nebudou. Leda by jim pomsta zatemnila mysl.

„Pánové,“ kývl jim na pozdrav.

Bručivě mu odpověděli a tváře jim zvažněly. Čas legrace skončil, teď museli vyřešit důležitější věci.

Malvor vzal brk a kalamář, které ležely vedle plánu Argsbow a okolí, a rychle načmáral kolem města řadu malých domečků, aby mapu více připodobnil současnému vzezření.

„Domky kolem města by nám mohly docela dobře pomoci,“ podotkl. „Když se k nim po malých skupinkách přiblížíme během noci, nikdo si nás nevšimne. A pak už nás budou krýt domy až k hradbám.“

Rozhlédl se po třech tvářích, které napjatě poslouchaly. Muži krátce kývli, aby jeho domněnky potvrdili, ale dál mlčky vyčkávali.

Byl by radši, kdyby zareagovali něčím víc, ale už se smířil s tím, že většina rozhodnutí a plánů zůstane na něm. Časy, kdy tito veteráni vedli bitvy, byly dávno pryč, navíc on znal lépe Argsbow i jeho nové vládce. Byli tam tedy spíš od toho, aby mu řekli, kdyby přehlédl nějaký malý detail... anebo by vymyslel úplnou pitomost.

„Jak to vypadá u hradeb zatím bohužel nevíme. Dnes v noci se tam teda vydám já sám, abych si to prohlédl. Nad ránem se vrátím. Vy zatím začnete vyrábět žebříky. Bez těch se jen sotva obejdeme.“

Další kývnutí.

„Připravte pro jistotu i nějaké beranidlo, ať se kdyžtak nemusíme zdržovat. A zítra v noci zaútočíme. Nebo se aspoň přesuneme k prvním domům.“

Ještě jedno kývnutí.

Aspoň, že to bylo poslední, pomyslel si, když se otáčel k odchodu.

Našel nejbližší ohniště a usadil se na vyvrácenou kládu vedle. Nad vyhaslými ale stále ještě žhnoucími uhlíky se houpal rezavý kotlík, na jehož dně se líně převalovaly zbytky nějaké řídké polévky. Sebral prázdnou misku ze země a trochu polévky do ní nabral. Chutnala příšerně, byla to skutečně spíš jen horká voda, ale aspoň zahřála v žaludku.

Upíjel polévku a přes okraj misky pozoroval pobíhající vojáky. Dvě stě mužů... a kolik je nepřátel ani nevěděli. Bylo ale jasné, že to bude číslo v řádech tisíců, možná i desítek tisíců. A navíc měl nepřítel strategickou výhodu. On ale musel Tysie dostat ven! Neodpustil by si, kdyby ji tam nechal...

Snad postě si povzdechl, že se mu nepodařilo najít Iryna. Pár kouzel by se jim teď hodilo a rozhodně by aspoň trochu srovnala šance.

Kolem něj prošel zavalitý muž se sekerou přehozenou přes rameno. Ve stejnou chvíli se krajinou rozlehly hlasité rány, jak se muži pustili do stromů.

Zamračil se. Hlasitý zvuk se mu vůbec nelíbil. Až do města se sice nést nemohl, ale kdyby někdo zabloudil k lesíku, hned by se o nich dozvěděl... Budou muset posílit hlídky.

Vstal a zamířil ke kraji paseky, od něž zvuky přicházely. Právě včas, aby viděl, jak se špička jedné jedle otrásla a začala padat. Vzduch naplnilo snad ještě hlasitější praskání a Malvor zaskřípal zuby.

Než stihl přijít na místo, kde muži pracovali, poroučely se k zemi další čtyři stromy.

Nakonec se nám ti sedláci vlastně hodí. Aspoň mají zkušenosti s kácením stromů, napadlo ho. Půjde to rychle a nezavalí tábor.

Pět kmenů zatím leželo bez povšimnutí na zemi, ale opodál vyčkávaly desítky vojáků s krátkými sekerkami na dříví v rukou, aby se do nich mohli pustit a osekat všelijaké přebytečné větévky. Zatím asi nechtěli riskovat, že jim nějaký další strom spadne na hlavu a raději pozorně sledovali své druhy.

Další desítka mužů totiž stála ve dvojicích u dalších pěti stromů a jedna i druhá sekera se střídavě zakusovaly do mohutného kmene a vysekávaly stále větší díru. Mužům po čelech stékal pot a svaly se napínaly námahou, jeden z nich už byl dokonce ve tváři celý rudý. Žádný z nich však na svých úderech nedával znát únavu ani nepožádal o vystřídání.

Kácení stromů přilákalo i další vojáky, které velitelé do úkolu nezapojili, a kteří byli zvědaví, co se děje. Postávali o kus dál a jen sledovali padající stromy.

Malvor k nim pokročil a deset z nich si vzal stranou. Rozdělil jim směry, kterými se mají vydat, aby hlídkovali, kdyby se někdo dostal na doslech k táboru. Sám se potom vydal přímým směrem k Argsbow, odkud by čekal špeha nejvíce.

Proplétal se mezi stromy a zvuky kácení k němu doléhaly čím dál slaběji. Očima přitom propátrával okolí a hledal sebemenší náznak pohybu. Sám postupoval pomalu a obezřetně, aby byl co nejméně nápadný a aby mu nic neuniklo. Pod nohou mu zapraskala větvička, a on ztuhl.

Kolem něj se ozývalo jen šumění listů a skřípění větví ve větru. Okolí ale bylo plné stínů, ve kterých se mohl ukrývat kdokoliv. Mhouřil oči a snažil se je prorazit pohledem, ale marně.

Minuty plynuly a stíny se stále hýbaly jen v rytmu stromů.

Právě, když si pomyslel, že tak dlouho by nikdo nehnutě stát nevydržel, a napjal svaly, aby udělal další krok, z nedalekého křoví něco vystřelilo jako blesk a hnalo se to k okraji lesa.

Prudce se za tím pohybem ohlédl a srdce mu vyskočilo až do krku. Byla to ovšem pouze liška.

Vydechl a už mnohem uvolněněji poslouchal, jak se tlukot jeho srdce zpomaluje do normálu.

Počkal, dokud se mu tep úplně nezklidnil, a potom pokračoval v cestě k městu. Po pár krocích se přistihl, že jeho pozornost po falešném poplachu poněkud opadla, a přinutil se znovu napnout všechny smysly. To, že byl poslední poplach falešný, přece neznamenalo, že ten příští už nebude skutečný...

Znovu se ozvalo zapraskání větvičky, a Malvor ztuhl. Byl si jistý, že zpod jeho nohou zvuk tentokrát nepřišel. Přišlo to odněkud za jeho zády. Směrem od jejich tábora.

Myšlenky mu běžely jako o závod. Bylo to další zvíře? Poslali za ním někoho se zprávou nebo aby ho přivedl zpět? Nebo to tentokrát mohl být nepřítel?

Přál si otočit se, aby zjistil, co to opravdu bylo, ale netroufal si udělat další pohyb. Mohl by ho snadno prozradit, ukázat nepříteli, kde je, a hlavně nepřítele varovat, že tam vůbec někdo je... Když se nepohne, může doufat, že ho ukryjí stíny lesa.

Hleděl k loukám, které prosvítaly za hradbou stromů už jen několik kroků daleko, a napínal uši, aby mu nic neuniklo.

Z dále k němu doléhaly poslední tlumené zvuky kácených stromů, ale jeden zvuk, ne tak výrazný, se ozýval kousek za ním a možná pět kroků vpravo. Skoro se ztrácel ve zvucích lesa, přesto... na tom šumění listů bylo něco nepřirozeného. Něco *lidského*.

Co nejpomaleji se začal krčit a současně rukou mřít k jílci meče. Oči měl přimhouřené a přehrával si před nimi možné scénáře. S trochou štěstí si jej nepřítel – a on si byl jistý, že tentokrát už to nepřítel je – nevšiml a bez nejmenšího tušení projde kolem něj. Při troše smůly si jej všiml a pokusí se ho napadnout.

Šustění se nesnesitelně pomalu blížilo. Na jeho pozadí začínal rozeznávat i jemný dusot nohou. Ať to byl kdokoliv, byl zručný v tichém pohybu, i když jej asi nikdy necvičil v lese. A rozhodně se o tichý pohyb snažil.

Uslyšel sotva znatelný nádech. Kroky se zastavily přímo za ním, přišlo tedy na druhou variantu...

Vykulil oči usilovným soustředěním. Právě teď ten špeh napřáhl meč, aby udeřil. Bodne? Sekne? Odkud přijde úder?

Bleskově vyhodnotil situaci a kotoulem se vrhl vlevo, kde bylo více prostoru. Za ním se ozval svist čepele a tupá rána, když se ostří zakouslo do země.

Ještě v pohybu tasil vlastní meč a otočil se k nepříteli čelem.

Malá žena už ale pochopila, že svou šanci promarnila a soubojem by příliš riskovala. Už běžela k okraji lesa, zjevně mířila k městu, aby jeho okupantům odhalila přítomnost malého vojenského oddílu.

Malvor upustil meč a vytáhl z boty nůž. Utíkat za dívkou by nemělo smysl. Byla rychlá a mrštná, a i kdyby ji dostihl, podařilo by se mu to až na širém prostranství před městem, kde by byli všem na očích, a přítomnost jejich vojska by tak nejspíš nezůstala o moc větším tajemstvím, než kdyby zvěd utekl.

Měřil si vzdálenost k běžící dívce a snažil se odhadnout, kde bude, až ji nůž dostihne. Tíše při tom klel. Chtěl ji zranit a zajmout živou, ale les mu to příliš neulehčoval. V podstatě mohl mířit jen na dívčina záda a doufat, že to nebude smrtelné zranění.

Dívka už byla na samém kraji lesa, právě natahovala ruce před sebe, aby mohla rozhrnout křoví mezi posledními stromy. V tu chvíli se jí však mezi lopatky zanořila ostrá čepel a ona se okamžitě svalila k zemi.

Nebylo pochyb, že rána byla smrtelná, přesto se Malvor rozběhl k místu, kde dívku viděl naposledy, aby jí zkontroloval tep.

Povzdechl si. Ani jí nemusel sahat na zápěstí. Dívka ležela nehnutě mezi kopřivami a upírala prázdný pohled do země pod sebou. Když ji otočil na záda (s dalším klením, neboť ho při tom vydatně požahaly kopřivy), na příliv nového světla nijak nereagovala.

Prohlížel si její bezduchou tvář. Byla pokreslená jakýmisi černými pruhy a křivkami. Nic takového v životě neviděl. Trochu to

připomínalo zabarvení sazemi a špínou, které se často používalo pro lepší krytí ve stínech. Obrazy před ním však byly tvarované s nevidanou pečlivostí a pokrývaly tvář jen na několika místech. Navíc se barva nedala setřít ani rozmazat. Dokonce mu ani neobarvila prsty.

Zatlačil jí oční víčka, částečně z úcty k mrtvým, částečně proto, aby sám utekl jejímu prázdnému pohledu. V rychlosti jí prohledal kapsy, kdyby tam snad našel něco zajímavého, nejlépe něco, co by jim nějak pomohlo v blížícím se střetu. Našel ale jen dvě zlaté mince, jakýsi náhrdelník se zářivě červeným kamenem (zřejmě talisman), kapesník a zmuchlaný kus pergamenu se vzkazem od milého. Chvilí jej zkoumal, kdyby šlo o šifrovanou zprávu, ale nakonec usoudil, že jde opravdu spíš jen o osobní psaní, které bylo pro dívku něčím důležitým.

Krom obsahu kapes už u sebe měla jen nůž, jež třímala v bezvládné ruce a kterým se ho pokusila zabít, a prsten s diamantem na prsteníčku levé ruky. Klenot zvláště kontrastoval s divokým vzhledem vyvolaným její pomalovanou tváří.

Odtáhl ji co nejbližší ke křoví a složil jí ruce na prsou, kde svíraly nůž.

„Promiň, víc pro tebe udělat nemůžu,“ omluvil se jí. Za jiných okolností by jí zajistil aspoň nějaký pohřeb, byť se ho pokusila zabít a patřila k nepříteli. *Ačkoliv, možná by ji to urazilo víc než tohle*, usoudil. Korvelňané koneckonců věřili v jiné bohy, a mohli tak mít i jiné zvyky.

Vrátil se o kus zpátky, aby měl čas zasáhnout, pokud by se někde objevil další špeh. Příliš tomu nevěřil, nemohl ale vyloučit možnost, že tam byl ještě někdo další, kdo zůstal hlídat tábor, aby posbíral více informací.

Našel si hluboký stín u kořenů jednoho dubu a sedl si zády opřený o kmen. Zkřížil nohy, aby se mu nesesdělo tak pohodlně a zavřel oči. Okamžitě začal pečlivěji vnímat všechny zvuky v okolí. Snažil se zařadit si každý z nich a zapamatovat si jej, aby ho rychle rozpoznal

od jakéhokoliv nepatřičného zvuku. Kdyby kolem něj teď chtěl někdo nepozorovaně projít, byl by téměř bez šance.

Nejtěžší bylo odmyslet si hluk, který k němu doléhal z města. Ten totiž pocházel od lidí a přes velkou vzdálenost se k němu nesl dost slabě. Což byly přesně vlastnosti zvuků, které on potřeboval hledat v lese. Po nějaké chvíli se mu ale přece jen podařilo utlumit ho v hlavě a soustředit se jen na nejbližší okolí.

Seděl tam dlouhé hodiny, aniž by se cokoliv stalo. V jeden moment se mu do vědomí vetřel nový zvuk, během zlomku vteřiny však pochopil, že je to liška, která přišla očichat mrtvé tělo. Mršina ji nijak zvlášť nezaujala a šelma po chvíli odpelášila zpátky do hlubin lesa.

Když krajinu zahalila opona šera, otevřel oči a pomalu se zvedl. Opatrnými kroky, jako kdyby byl také on sám špehem, se začal krást zpět k táboru a očima přitom ještě naposled pátral v podrostu, kdyby se snad někde objevil další zvěd Korvelínova národa.

Teprve, když vkročil do světla plamenů a mezi první stany, upustil od kradmého pohybu i od pátrání.

Utrhl si kus masa, které se právě opékalo nad ohništěm, a hladově se do něj zakousl. Bylo ještě trochu tuhé, nedodělané a vlastně ani nevěděl, co to jí, ale na tom v tu chvíli nesešlo. Naházel svou porci do sebe, jako by šlo o závod. Potom popadl jeden potrhaný batoh, hodil do něj tenkou přikrývku, vak s trochou vody a dlouhý nůž, a takto vybavený znovu vyrazil k městu. Meč nechal pro jistotu ve svém stanu, připadalo mu, že by s ním byl trochu moc nápadný.

Tentokrát nijak neřešil, kolik hluku nadělá a lesem se prodíral jako na výletě. Teprve, když opustil ochranu stromů a daleko před ním se vynořilo město, přikrčil se a opatrnými kroky se plížil přes volné prostranství k domům.

Po obloze se honily divoké mraky a co chvíli zakryly trojici zářících měsíců. Toho večera to byly červený Otur, žlutý Init a modrý Veratu. Malvor oblaka pečlivě pozoroval a pohyboval se vždy jen

tehdy, když ho ukryla před zářícíma očima do tmy. Než jej opět zalilo světlo, svezl se do trávy, kde vyčkával na další stín.

Byl to pomalý postup, ale snižoval šanci, že jej někdo zahlédne. A on si netroufal odhadovat, jak by město zareagovalo, kdyby zpozorovalo návštěvníka, jenž se k němu plíží pod rouškou noci.

Zítřka snad bude méně světla, zadoufal, když byl asi v polovině cesty opět přinucen lehnout si na zem. Kdyby svou skupinku potřebovali přesunout po menších částech už té noci, měli by co dělat, aby to stihli do svítání. Skoro vždy totiž z noční oblohy shlíželo alespoň jedno zářící oko.

Konečně dorazil do skrytu nejbližších domů a mohl se narovnat. Protáhl si ramena a krk a hlasitě vyfoukl. *Tak... už jen dvakrát*, pomyslel si hořce. Nedělal si iluze, že se z města po osvobození Tysie dostanou nenápadně.

Shodil si ze zad batoh a vytáhl z něj příkrývku. Tu potom vyválel ve špíně na zemi a přehodil si ji přes ramena. Suchý prach na ní nedržel ani zdaleka tak, jak by si přál, v neklidném světle ohňů, by to však mělo obstát. Znovu si hodil batoh na záda, natáhl přes něj provizorní plášť a vyrazil k hlavní ulici.

V matném světle lamp, které visely na verandách okolních domů a ozařovaly vchody, se i v pozdní noční hodině dosud míhalo několik shrbených stínů, většina z nich však záhy zapadla do některé z bočních uliček.

Malvor rychle přelétl pohledem okolí, aby se ujistil, že se žádné oči neupírají jeho směrem. Potom vypajdal na hlavní ulici, sklonil hlavu, shrbil záda a širokými obloučky kráčel vpřed. Nohy se snažil pokládat nejistě a plést jednu do druhé, nakolik se jen odvažoval, aby neupadl, ale aby se pohrdavému oku zdálo, že se to brzy stane. S potrhanou a špinavou pokrývkou přes ramena a s velkým hrbem na zádech, který mu vytvářel batoh, by teď každému připadal jako nemocný žebrák. Sotva by někoho napadlo, že by to mohl být zvěd.

První skutečná zkouška na sebe nedala dlouho čekat. Odpotácel se sotva pár desítek stop, když se v dálce vynořili dva strážní. Ležerně opření o kopí postávali uprostřed ulice, ale zrak upírali opačným směrem a dosud si jej nevšimli. Přesto pokračoval ve své roli a přibližoval se spíše vrávoráním než chůzí, takže trvalo dlouho, než zkrátil vzdálenost mezi nimi. Co nejhlasitěji dávivě zakašlal.

Oba muži se po něm trochu znechuceně ohlédli a poodešli více ke kraji, aby byli od nemocného, pokud možno co nejdál, kdyby dovrávoral až k nim. Hlavně ale *nechutného žebráka* zaregistrovali, vzali ho jako součást města, a zcela tak o něj ztratili zájem.

Malvor cítil v duši netrpělivost, ale nutil se ke klidu. Toužil slyšet, co si povídají. Avšak kdyby zrychlil, mohlo by se jim to zdát podezřelé. O to spíš, že by pak poblíž dvojice znovu musel zpomalit, aby si mohl poslechnout co nejvíce.

Mučivě pomalu se přibližoval a napínal uši, aby zachytil něco z jejich slov hned, jakmile to bude možné. Zatím byl ovšem příliš daleko a oni mluvili moc potichu. Využil toho, aby znovu zakašlal a dodal své roli na věrohodnosti.

Tentokrát už si od strážných nevysloužil ani nejkratší pohled, ba ani náznak ohlédnutí.

„... tak jsem jí dal pěkně zabrat,“ dolehlo konečně k jeho uším. O chvíli později sebou málem trhl, když noc prořízl jejich hlasitý smích. V domě napravo se na chvíli rozsvítilo a bylo slyšet zlostné dupání. To však náhle utichlo a o chvíli později i světlo znovu zhaslo. Obyvatele domu zřejmě při pohledu na ozbrojeného nepřítele odvaha opustila.

Jeden z vojáků po dveřích vrhl pohrdavý úšklebek, než se vrátil k hovoru se svým druhem.

„Jak sou přerostlí, tak sou zbabělí.“

„Vyhnat je daleko od města a popravit,“ přitakal jeho druh. Krátce se ohlédl po Malvorovi, který se právě potácel kolem nich. „Dřív, než to tu zamoří.“

Po krátké odmlce se znovu ozval první muž. „Tak co takhle jim pár domů rovnou podpálit?“

Ještě děsivější než samotná otázka bylo hrobové ticho, které ji následovalo. Malvor už je minul a byl k nim otočený zády a možná jen díky tomu jim unikl mimovolný pohyb jeho ruky směrem k pásku, ač na něm žádná zbraň nevisela. Nakonec ho nezarazila ani tak nepřítomnost zbraně, jako spíš bleskurychlé uvažování. Dva muže by nejspíš dokázal zabít a nakrátko by tak zabránil vypálení domů... ale přítomnost jeho malého vojska by pak dlouho tajemstvím nezůstala, a jejich plán by padl. A oni s ním.

O úder srdce později se k jeho nesmírné úlevě ozvalo smutné zamručení. „Jó, kdyby... Ale zítra bychom viseli. Víš, že Dermin to odsuzuje jako genocidu.“

„Ále... Dermin je debil.“

„Je. Ale co naděláš...“

„Hmm... tak dem radši na panáka...“

Vykročili ulicí opačným směrem, než kam se potácel Malvor. Ten počkal, dokud zvuk jejich kroků zcela neutichl, a potom se jako opilý sesul ke zdi nejbližšího domu, spustil hlavu na prsa a předstíral spánek, zatímco si opakoval rozhovor strážných a snažil se utřídit si myšlenky.

Tiše zaklel, když přes veškeré úsilí zjistil, že se dozvěděl jen tolik, že hlavní slovo má teď v Argsbow nějaký Dermin, který má dost rozumu na to, aby proti sobě neobrátil podrobené obyvatele tím, že by jim vzal veškerou naději.

Chvíli čekal, zda opět neuslyší nějaké kroky.

Kolem něj panovalo absolutní ticho. Odvážil se tedy koutkem oka rozhlédnout po okolí, a když nikoho neviděl, mátožně vstal a pokračoval ve své vrávoravé prohlídce města.

Obešel téměř čtvrtinu města až dorazil k východní silnici vedoucí k branám do druhé části Argsbow. Tam konečně odbočil, aby si hradby prohlédl zblízka.

Co zjistil, ho moc nepotěšilo. První potíží byla v tom, že Korvelňané ochránili vstup do další části města ocelovými vraty. Než přišli, a ještě před skončením Aryvovy války, tuto úlohu sehrávala silná mříž, přes kterou by mohl alespoň nahlédnout do hlubších částí města, ale takto jim nezbude než improvizovat. Druhý problém představovali vojáci procházející po ochozech, jež si v jedné ruce nesli dlouhé kopí a v druhé olejovou lampu. Nebylo jich mnoho, ale i tak se nemohl odvážit příliš zvednout hlavu a dlouze zkoumat zdi, aby nepokazil zdání opilého žebráka. Nehledě na to, že kolem byla spousta temných uliček, z nichž by se mohl každou chvílí vypotácet někdo z obyvatel a nepochybně by užasl, proč si žebrák s takovým zaujetím prohlíží obranné prvky města.

Poodešel kus do ústraní a praštil sebou ke zdi domu, jako by si ji vyhlídl jako svůj dnešní polštář. Tam mohl konečně trochu bezpečněji obrátit hlavu k vrcholu hradeb a skrz přimhouřená víčka sledovat, co se tam děje.

Při pohledu na jednolitý kus kamene bez spár nešlo Korvelínovu národu upřít až nadpozemskou dovednost zpracovávat nerosty. Hlavou mu prolétla vzpomínka na jeho jedinou návštěvu jejich ostrova, kdy spatřil jejich hlavní město, Gerián. Dokonalou, nedobytnou pevnost, která byla od pohledu chladná a nehostinná, zato však každým kouskem účelná. Stejný dojem v něm teď budila i zeď, která v Argssbow dělila podmaněný národ od dobyvatelů.

Vrchol hradeb tvořilo nepravidelné zubaté cimbuří, které trochu připomínalo horský hřbet. Jeho účel Malvor neznal, nepochyboval však, že i toto neobvyklé řešení bude mít jako každý výtvar Korvelňanů své jedinečné využití při obraně.

Prozatím si obrázek jen vstípl do paměti a dál přejížděl očima po vrcholu hradeb. Ze svého „lůžka“ viděl nahoře po ochozu přecházet čtyři strážné. Pohybovali se až těsně u cimbuří, takže ochoz byl zřejmě velmi úzký. Muži, na které dohlédl, měli na hlavě kožené čapky a vysoké přilbice, z nichž okolí bedlivě pozorovaly podezřívavé oči,

navzdory tomu, že obvykle zřejmě mnoho práce neměli. Alespoň Malvor zatím neslyšel o žádných nepokojích.

Spokojeně se ušklíbl, když mu pohled sklouzl na lucernu, kterou každý voják držel vysoko před sebou levou rukou. Přece jen dělali chyby. Světlo je oslepovalo a ve tmě tak nedohlédli ani zdaleka tak daleko, jak by mohli.

Na druhou stranu... připustil si neochotně, hned poznají, když se někomu z nich něco stane. A bohové vědí, co je může jistit z druhé strany hradeb.

V nepohodlné pozici u stěny domu a předstíraje neklidný spánek tam vydržel dvě hodiny. Pozoroval pohyb mužů na hradbách a snažil se zapamatovat si každou maličkost. Vojáci se za tu dobu prostřídali jednou. Nic moc jiného se však na jejich hlídkování zkoumat nedalo. Chodili přesně, jako kdyby měli předepsaný manuál – vždy třicet kroků na jednu stranu, otočka, návrat a totéž na druhou stranu. Naprosto stejným a rovnoměrným krokem.

Možná tam mají předkreslené stopy, napadlo ho sarkasticky.

Bylo na čase jít dál. Trhl sebou a začal se kolem sebe rozhlížet, jako kdyby se právě probudil a nechápal, kde je. Mátožně se zvedl a chvíli zůstal opřený o zeď. Potom odvrávoral mezi domy směrem k hlavní ulici vedoucí kolem celého města.

Stále ještě předstíraje opilého žebráka ji překročil, potom se konečně odvážil narovnat a zahodit svou masku. Ve stínu jednoho domu si strhl příkrývku z ramenou, smotal ji a nacpal zpět do tlumoku. Potom si pospíšil zpět na sever, kde bylo město nejbliž k lesu.

Došel až na kraj Argsbow a pohlédl k východu. Zdálo se mu, že nad horizontem vidí tenkou bledou linku. Do rána však stále ještě bylo poměrně daleko.

Znovu se ponořil do stínu mraků ženoucích se po obloze a s krátkými přestávkami, kdykoliv dopadalo na pláň světlo některého z měsíců příliš jasně, přeběhl zpět do bezpečí za hradbou stromů.

Ještě naposled se ohlédl po městě, které se před příchodem rána halilo do větší tmy než za celou noc, jak lampy v jeho nitru pohasínaly. Víc než co jiného teď připomínalo temnou neproniknutelnou pevnost.

Přesně v tuto chvíli musíme zaútočit, rozhodl se.

Z ničeho nic si uvědomil, jak ho noční dobrodružství unavilo. Ruce i nohy mu ztěžkly a na hlavu, jako kdyby mu padl těžký mrak, který mu znemožňoval dále přemýšlet. Oční víčka mrkala o sto šest, jak se snažil udržet se při vědomí. Sebral proto poslední síly a vydal se k táboru.

Později toho dne, když se konečně trochu prospal, sešel se znovu s ostatními veliteli, aby doladili taktiku pro noční útok. Ačkoliv podle jejich dosavadního jednání byl smířený s tím, že jim spíše jen vysvětlí svůj pohled na věc a oni mu ho odsouhlasí. O to spíš, že oni sami město zblízka neviděli a budou muset spoléhat jen na jeho popis.

„Pánové,“ pokynul jim svým tradičním pozdravem.

Odpovědí mu bylo jen tiché bubnování kapek na plachtu. Začínalo pršet.

Přelétl pohledem ostatní tváře. Pobavilo ho, když viděl nepřítomné výrazy a rozespálé pohledy. Jako kdyby to byli oni, kdo byl v noci na výzvědách. *Zřejmě si chtěli naposledy vyrazit z kopýtka...* napadlo ho. Ale neměl jim to za zlé.

O to spíš nicméně nemělo smysl očekávat nějaké připomínky. Mohl být rád, že vnímají, že je tam s nimi a nespouští z něj oči.

„Dnes v noci se po menších skupinkách a z více směrů přiblížíme až k městu. Budeme se ale držet plus mínus na severní straně. Ukryjeme se mezi domy, muži s žebříky tak blízko hradeb, jak jen to půjde, aby je stráž na ochozech neviděla. Budeme muset spoléhat na to, že obyvatelé první části budou spát nebo nepůjdou donášet nepříteli. Ti, kteří půjdou první, musejí prozkoumat blízké okolí, a když narazí na hlídku, musejí ji odstranit.“

Všem jim pohlédl do očí, aby se ujistil, že mu rozuměli. Tentokrát už ani nekývli, přesto se zdálo, že přece jen udrželi pozornost.

„Nad ránem město pohasíná, zbude jen pár lamp. V tu chvíli zaútočíme. Strážní budou unavení a nikoho nepřekvapí, když zhasne lampa na cimbuří. A tamtudy přelezeme.“

Málem vyskočil, když promluvil muž stojící přímo proti němu. Starý veterán s jizvami posetou tváří, avšak rezavými vlasy a vousy, které stále ještě zářily jako oheň. Což bylo o to zvláštnější, že už dlouho žil v lese a daleko od přepychu.

„Zhasne lampa?“ podivil se. „Jak... zhasne lampa?“

Malvor pokrčil rameny. „Sestřelíme ji. A strážné taky.“

„Ale co hluk?“ namítl voják, který tak zcela vyvrátil jeho pochyby o tom, zda poslouchají. Naopak, Malvor žasl, jak moc se najednou dokázal tento muž do plánování zapojit.

Ještě víc ho ale překvapilo, když odpověděl druhý z velitelů, plešatý hromotluk s neústupným výrazem ve tváři. „Chce to dobře načasovat. Ale pokud bychom ve stejnou chvíli způsobili hluk jinde, tohoto by si nemuseli všimnout. Přehlušíme to a odvedeme pozornost.“

Malvor si mnul bradu a přemýšlel nad tím návrhem. Pravdou bylo, že se stejnou otázkou si lámal hlavu i on sám od chvíle, kdy plán vymýšlel. Doteď si říkal, že to budou muset prostě risknout. Nápad Riverna zněl ovšem jako rozumné řešení.

Pomalou přikývl. „Stačí nějaké zavýsknutí jako při zábavě. První zavýsknutí bude signál pro střelce, že vzápětí přijde druhé, které má sloužit jako clona.“

„Zavýsknutí? Aby bylo slyšet přes celé město?“ nesouhlasil Orwen, onen muž s rezavým porostem, který jako první přišel s nějakou připomínkou.

„Ne, hned u hradeb, jen prostě trochu jiným směrem. Vždyť, co by se někdo na severu nemohl vracet z krčmy domů...“ vysvětlil Malvor.

Ani Rivern zřejmě ještě nevyčerpal nečekanou zásobu slov, poněvadž řekl: „Zavýsknutí bude lepší jen jedno a trochu delší. Pokud v tu dobu budou střelci nachystaní, stihnou zareagovat. A stráž upoutá spíš první zavýsknutí než to druhé.“

Orwen pomalu přikývl. S touto odpovědí byl zřejmě spokojený. Studna jeho připomínek ale ještě dna nedosáhla. „A co vnitřní hradby?“

Malvor pokrčil rameny. „K těm se bohužel na obhlídku nedostaneme. Ale o to spíš můžeme doufat, že třeba zůstanou jejich brány otevřené. Když všechny, koho tam nechťejí, drží venku už první hradba... A pokud ne, nemáme jinou možnost než vyřešit, jak si s tím poradíme, až na místě.“

Odpovědí mu byly jen odevzdané výrazy.

Bral to jako znamení, že další připomínky k jeho plánu už nemají a že taktiku akceptují.

Konečně přes svět padla černá opona. Mezi stromy pobíhaly tiché stíny, které spěchaly k okraji lesa. Občas někomu z nich zapraskala pod botou větvička a v tu chvíli jim to znělo, jako by se k zemi zřítil drak. Malvor při každém takovém zvuku nadskočil, a to i přestože věděl, že až k městu se takový zvuk nikdy nemůže donést. A pokud by je někdo slyšel v lese, stejně by je za chvíli musel vidět vybíhat do volné krajiny...

Zastavili na samotné hranici lesa.

Děšť mezitím ustal, ale tmavé mraky dál halily měsíční svit. Přálo jim štěstí.

Chvíli jen tiše pozorovali prostranství a naslouchali zvukům z okolí a lehkému dusotu svých druhů. Když doběhli i poslední vojáci, opět bylo slyšet jen šustění listů.

„První skupina vyrazí,“ zachroptěl Malvor a pozoroval asi dvacítku stínů, které se rozptýlily a vyrazily rychlým poklusem k městu. Po chvíli muži zpomalili, aby nebyli tolik nápadní a o úder srdce později

už je Malvor ztratil na pozadí noci. Jen občas a velmi krátce zaznamenal nějaký pohyb, a i tehdy si nebyl jistý, jestli to nebyl spíš zákmit pochodně na hradbách.

Vedle něj se ozvalo hlasitější zašustění, a když se tam podíval, uviděl osamělý stín, který v tu chvíli vyrazil k městu.

Nesouhlasně mlaskl. Jeden z mužů, kteří měli vyrazit s první skupinou, se zřejmě zapomněl a nechtělo se mu čekat na další druhy. Nemělo ale smysl dál se tím zabývat.

„Druhá skupinka vyrazí vpravo. Jděte půl míle a pak se stočte k městu,“ rozdával další pokyny. „Třetí skupina vlevo, obloukem kolem města a běžte ze severovýchodu.“

Potom čekali v tichosti dlouhé minuty. Malvor vyhlížel na louku před městem a snažil se ve tmě odhalit své druhy. Až když měl pocit, že na krátký okamžik zahlédl jednoho muže ze skupiny nalevo, tedy ze skupiny, která musela absolvovat delší cestu, a ještě o několik minut později, aby měl jistotu, že doběhli až do města, vypustil další skupinu.

„Čtyřka... přímo. A vezměte žebříky.“

Další stíny vyrážely po dvou a mezi sebou nesly dlouhé žebříky. Jedna čtveřice mezi sebou nesla i mohutný kmen, který jim měl v případě potřeby posloužit jako beranidlo. Všichni byli mnohem nápadnější a jakoby neohrabanější než předchozí skupinky, ale mohli aspoň doufat, že noc už je dost hluboká, aby je skryla.

Čas se neskutečně vlekl. Malvor posílal k městu jednu skupinku za druhou a pozoroval, jak se plíží stínem. Přesně jak se domluvili na odpolední poradě. On se měl přesunout až jako poslední.

Vyslal další skupinu a ohlédl se, aby si ověřil, kolik jich zbývá. Deset. Právě včas. Bylo už dlouho po půlnoci a blížil se čas, kdy chtěli vzít hradby ztečí.

Vrátil se pohledem k louce před nimi. Vypadala prázdná. Jediný pohyb představovala tráva zmítající se v nočním vánku.

„Tak jdeme,“ zavelel Malvor a vyrazil v čele poslední skupiny.

Oné noci byla cesta přes otevřený prostor jednodušší než večer předtím. Kdyby šel sám, nejspíš by celý úsek přeběhl na jedenkrát. Běželi však ve skupince, ač trochu rozptýlené, kterou by bylo snazší zahlédnout, a tak třikrát gestem zavelel, aby muži zastavili a lehli si do trávy. Chvilí tak čekali, potom se odplazili kus vpravo nebo vlevo a pokračovali dál.

Doběhli k prvním domům a přitiskli se k jejich stěnám.

Malvor přeletěl pohledem louku, kterou nechali za sebou. Vypadala pořád stejně nehybně. Nikdo by nepoznal, že se tamtudy právě prohnala armáda.

Armádička, poupravil svou myšlenku s úšklebkem.

„Pane, děje se něco?“ ozval se mu u ucha nějaký šepot.

Malvor opět nasadil nečitelný výraz. Potřásl hlavou. „Jdeme,“ odvětil pouze a ponořil se do úzké uličky mezi nejbližšími domy.

V hluboké tmě téměř okamžitě zakopl. Tiše zaklel a ohlédl se do čeho to kopl. Bylo to měkké, takže měl tušení, co tam najde, ještě dřív, než mu zrak padl na dvě bezvládné postavy. Seděli tam opření o zeď, s hlavami na stranu, jako kdyby jen spali. Když však o ně zakopl, nevydali ani hlásku. Oba to byli muži, vojáci ve tmavých uniformách s kresbou kamenného města na hrudi. Při bližším pohledu našel i vlhké skvrny od krve, jejichž dolní okraje končily jen kousek nad znakem.

Některá ze skupinek se zřejmě cestou dostala do menších potůčků a těla odklidila právě do této uličky. Zadoufal, že zabítí vojáků nikdo neviděl. Kdyby ano, mohlo by jim to značně zkomplikovat situaci.

Vstal a opět vyrazil na cestu. „Opatrně, ať o ně nezakopnete,“ utrousil šepem přes rameno.

Rychle se prosmýkli ulicemi až dorazili na dohled hradeb. Tam Malvor zanechal svou skupinku o samotě a vydal se hledat lučištníky.

Už byli na smluveném místě a s luky sice nenapjatými, ale připravenými v rukou. Stále ještě jim zbývalo trochu času, podle jeho odhadu tak půl hodiny. Posadil se proto na zem vedle mužů a v tichosti

čekal. Bezděčně hladil jílec meče u svého pasu a pozoroval oblohu pro případ, že by se na ní objevily první známky rozbřesku příliš brzy.

Minuty ubíhaly jedna za druhou. Lučištníci vedle něj se nervózně ošivali a co chvíli cvičně natahovali tětivu.

Konečně Malvor prolomil ticho. „Sterone, běž,“ řekl polohlasně.

Oslovený krátce kývl na srozuměnou a tiše, ale neuvěřitelně mrštně se odplížil mezi domy na západě. O chvíli později lučištníci pokročili blíž k hradbám, do míst, kde už nebyli tak dobře krytí, zato ale měli dobrý výhled na stráž i na pohybující se lampu. Bylo jich pět. Dva namířili na vojáka na hradbách, dva další na světlo v jeho ruce, a jeden stál s lukem napjatým jen napůl a pozoroval veškerý pohyb na ochozech. Ten měl zasáhnout, jen pokud se stane něco neočekávaného.

Malvor naslouchal tichu noci a svému bušícímu srdci. A pak to uslyšel. Nejprve hlasité, houpavé zavýsknutí, které však hned vzápětí nahradil děsivý chechot, z něž běhal mráz po zádech.

Drnčení tětiv přes hluk neslyšel, viděl ale dva šípy, co se zapíchly muži na hradbách do hrudi, a jak přepadl přes ochoz do ulice na druhé straně. O chvíli později přivřel oči, když i přes vzdálený smích uslyšel tříštění skla rozbité lampy.

Hradby před nimi se ponořily do tmy.

Přelétl pohledem po nejbližších dvou strážích, ty ale nerušeně pokračovaly ve své obchůzce.

Nervózně se ošil. Opravdu to mohli přeslechnout? Že by to on slyšel, jen protože se na to tolik soustředil? Nebo si to dokonce přímo představoval a žádný zvuk k nim ve skutečnosti nedolehl?

Ale co ta náhlá tma? Myšlenky mu nedopřávaly klidu. Copak mohli obránci přehlédnout, že tak náhle pohasla jedna část ochozu? To se stali až tak moc bezstarostnými?

Další jeho myšlenky přehlušily tiché kroky, jak se k nim sbíhali muži z okolních ulic. O hradby se se sotva slyšitelným t'uknutím opřela desítká bytelných žebříků. Jeden vojákům vyklouzl z rukou a

zařinčel o poznání více, stále však nepřicházela žádná reakce. Vojáci nezaháleli a okamžitě se začali hrnout po žebřících k ochozu. Ti první už byli téměř nahoře.

Zničehonic zpoza hradeb vyskočily desítky háků. Některé neškodně sklouzly po dřevě, ale většina se pevně zaklesla o nejrůznější příčky v horní polovině a dlouhá lana za nimi se napjala. Malvor nestihl ani zděšeně zalapat po dechu, když se jejich cesta přes hradby vyšvihla do vzduchu i s několika muži, kteří ji právě zdolávali, a vysokým obloukem přelétla mimo jejich dosah. Vzduch naplnily zděšené výkřiky mužů, kteří najednou ztratili pevnou oporu a řítili se nahoru a dolů. Ještě horší ale bylo ostré křupnutí a hrobové ticho, které je následovaly.

Ještě dva údery srdce okolí vyplňoval šokovaný klid.

„Kryjte se! Za domy!“ zakřičel Malvor z plných plic. Jeho tušení se vzápětí potvrdilo, když přes hradby vykouklo dvě stě obránců s luky připravenými ke střelbě.

Vrhl se do úkrytu a poslouchal, jak šípy škrábou o kamenné zdi. K jeho sluchu ale pronikly i další bolestné výkřiky jeho mužů, kteří tak rychlí nebyli.

Blížil se dusot dalších nohou. Jejich muži už to ale být nemohli. I ten zvuk byl nějaký kovovější.

„Musíme pryč,“ pronesl do ticha spíš pro sebe než pro koho jiného. Svou šanci dostali... a selhali. Prozatím.

„Ústup!“ zavelel.

V tu chvíli se mezi domy všude kolem nich vynořili obránci.

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 9

Úkol Tóminhova syna stále nepřinášel ovoce. Čas se krátil a naděje ubývalo. O to hůř, že jeho úkol byl jen střípkem ve velké skládačce. Když navíc jeho pomocnice padla do zajetí dřív, než na cokoliv přišla, začínalo se jeho poslání hroutit. A tak, než aby přišlo všechno vniveč, rozhodl se Tóminh zasáhnout. A vydal se i se svým synem přímo do jámy lvové. Do srdce říše Korvelíňanů.

Kapitola 9.: Poslední setkání

„Tak... jsme tady,“ prohlásil Dwyr zřejmý, když se na západním obzoru vynořilo Argsbow. Ne, že by je někdy předtím viděl, ale jeho mohutnost byla nezaměnitelná, takže neváhal ani na okamžik. Navíc jim Tóminh ráno sliboval, že k Argsbow toho dne přijedou, a odpoledne už pokročilo. Ve městě se rozsvěcovaly první pochodně a lampy, které proti temnému obzoru s vířícími bouřkovými mraky, vypadaly jako pomrkávající očka.

Měli za sebou osm dní náročné jízdy. Dwyr s Neialou se sotva drželi v sedlech, od hlavy k patě byli pokrytí potem a prachem. Ani nedávná sprška na tom nedokázala nic změnit. I koně pod nimi vypadali, že cestu zvládají lépe než oni dva.

Na Tóminhovi ani Cestorovi nebyly žádné známky únavy patrné. Z toho, jak je znali z Tóminhlanu, by nikdy neřekli, že budou schopni vydržet takové vražedné tempo, natož aby takovou rychlost sami zvolili.

„Jsi nervózní?“ zeptala se Neiala starostlivě.

Dwyr raději neodpovídal. Byl našťvaný sám na sebe, že to dal tolik najevo.

Tóminh se obrátil v sedle. „Odpočíte si. Jen se trochu vraťte, ať vás není vidět z města. Mohlo by jim být divné, proč čekáte a nejdete dál.“

„A vy?“

„Obhlédneme si město.“

Dwyr další pobízení nepotřeboval a s povděkem seskočil na zem. Neiala se znechuceně odvrátila, když si začal masírovat rozbolavělé hýždě. Snažil se tvářit, že si toho nevšiml, přece jen s tím ale raději přestal.

Jejich cesty se tak nakrátko rozdělily. Dwyr s Neialou se začali vracet po silnici, kterou přijeli, zatímco Tóminh s Cestorem pokračovali k městu.

„Divím se, že nepočkají aspoň do tmy,“ nadhodil Dwyr. Myslí se mu míhaly představy, jaké pozdvižení musí vyvolat, když do takového města přijede vznešený muž, jakým je Tóminh. Nebo tam snad žijí samí bohatí a urození, a proto je nevzali s sebou? Byli by to *oni*, kdo by svým špinavým oblečením budil pozdvižení?

„Určitě ví, co dělají. Říkal jsi přece, že takto sbírají zprávy častěji. Třeba se chtějí poptat i lidí, a to bude nenápadnější ve dne.“

Zachmuřeně přikývl. „Stejně bych tam šel radši s nimi.“

„Já vím,“ odvětila soucitně. „Zkus se na to podívat tak, že si aspoň odpočineš a budeš moci přispět k záchraně své matky svými silami.“

„Mými silami...“ ušklíbl se. „Ty kdovíjak velké nejsou,“ pokusil se o vtíp. I když si sám nebyl jistý, nakolik je to vtíp a nakolik to myslí vážně.

V pustém okolí toho moc nebylo, co by jim poskytlo úkryt před všetečnými pohledy, proto se nakonec spokojili s malým shlukem kaštanů hned vedle silnice. Když nic jiného, mohl je stínit aspoň před pozorovateli z města.

Odsedlali koně, ale tábor prozatím nerozbíjeli. O tom Tóminh nic neříkal, takže se klidně mohlo stát, že až se vrátí, budou mít naspěch. Sami se ukryli mezi stromy a usadili se tak, aby mohli potajmu sledovat cestu z města.

„Co tady dělá tvá matka?“ zajímala se Neiala.

„To, co my v Tóminhlanu. Měla zkusit zjistit o magii, co se dá.“

„Tady?“

Dwyr přikývl. Nebyl si vlastně jistý, proč Malvor poslal jeho matku právě do toho nejlépe hlídaného města. Věděl ale, že jeho strýc k tomu měl určitě dobrý důvod. „Někdy je dobré hledat na tom nejneočekávanějším místě. Všude jinde by hledali i oni. Ale ve městě, které mají plně pod kontrolou?“

„Myslíš, že to našla? A proto ji chytili?“

Dwyr si zničeně povzdechl. „Já nevím. Nevím vůbec nic. Pořád se ještě snažím pochopit, jak se to mohlo stát, a hlavně to, že se to *vůbec* mohlo stát!“

Zabořil hlavu do dlaní.

„Promiň,“ pípala Neiala nejistě.

Potřásl hlavou. „To je jedno. Teď je hlavní dostat ji odtamtud.“

„Víš... právě i proto trochu jsem se ptala... Jestli budeme krom toho pátrat i po něčem dalším, co souvisí s těmi kouzly.“

Dwyr sebou trhl. „To mě nenapadlo.“ Zamračil se. „Ale stejně... důležité je najít mamku. Až ji najdeme, řekne nám, co zjistila, a uvidíme, co dál.“

Opatrně se rozhlédla kolem sebe.

„Nemyslíš, že bude mít nějaké plány taky Tóminh?“ zašeptala. „Jsem samozřejmě ráda, že nám pomáhá, ale... nemáš občas pocit, že má on sám něco za lubem? S tím, kolik toho vždycky ví a jak žijí, zatímco se tváří jako neškodná osada. Na tom je něco moc divného.“

Dwyr se zahleděl na město v dálce, kde pro ně právě Tóminh s Cestorem získávali informace. *Nebo pro sebe?* zeptal se ho v hlavě nějaký hlásek, který zněl úplně jako Neiala. Potřásl hlavou. „I kdyby... cíl máme stejný, nebo aspoň podobný. To mi stačí.“

„Dobře. Tak mně taky.“

Rychle se smrákalo. Deštivé šero ustupovalo hluboké noci, a právě když se jim cesta začala ztrácet před očima, rozezněla se na ní kopyta koní, a o chvíli později před nimi zastavili jejich dva společníci.

„Jak jste nás tady našli?“ vydechl Dwyr užasle.

„Nejste zas tak nenápadní,“ podotkl Cestor jízlivě. „Viděli jsme vás už od města.“

„Ale jen my,“ dodal Tóminh rychle. „Ukryli jste se dobře.“

„Dostatečně,“ opravil ho jeho pobočník.

Tóminh obrátil oči v sloup. „Tak jo, dostatečně. Máš pravdu, tak jsem to předtím pojmenoval.“ Vrátil se pohledem k Dwyrovi. „Tak na co ještě čekáte? Kde máte koně? Do sedel, ať můžeme jet!“ pobízela je.

„Ted’?“

„Nebo chceš nechat svou mámu čekat ve vězení?“ přidal se Cestor.

„Cestore! To bylo zbytečné,“ okřikl ho Tóminh. „Ano, Dwyre. Ted’. Ještě nepůjdeme úplně do města, ale potřebujeme se k němu dostat co nejbliž.“

„A jaký je plán?“ Dwyr pořád nechápavě postával mezi stromy. Neiala už měla napůl nakročeno ke koním, ale čekala s ním.

I Tóminha už to zřejmě začínalo pomalu rozčilovat. „Na to bude čas cestou a snad i potom. Ale teď už opravdu musíme jít,“ naléhal.

Dwyrovi se v hlavě znovu ozval Neialin hlas, že za tím vším je něco, co jim neříkají. Nedalo se ale nic dělat. Měli pravdu alespoň v tom, že nemají mnoho času. Neochotně se proto s Neialou vrátil pro koně a za okamžik už všichni čtyři ujížděli na dohled silnice přímo k městu. Tehdy jim Tóminh konečně vyložil jejich plán.

Nebo tu část, která nám je určena, zašeptal hlas znovu. Potřásl hlavou, aby se ho zbavil, a soustředil se opět jen na Tóminhovo líčení.

„Do města proklouzneme chvíli před svítáním, mezerou mezi hlídkami na východě. Sehnali jsme ve městě dostatečně dlouhé lano i něco jako hák, takže přes první hradby přelezeme vrchem. Počítejte s tím, že to půjde dost ráz na ráz, bude to muset jít všechno plynule. Přelezeme, na druhé straně odpálíme Agérandův elixír, otevřeme si vstup do tunelů pod městem, a těmi se dostaneme až k vězení.“

Dwyrovi se zatočila hlava přívalem otázek, které se tlačily jedna přes druhou, každá z nich chtěla být tou první zodpovězenou. V první

chvíli z něj tak vyšla jen jakási nesrozumitelná směsice písmenek, sotva víc než neurčitý zvuk.

„Co prosím?“ zeptal se Tóminh trpělivě, zatímco se Cestor vedle něj otrásal potlačovaným smíchem. Neiala na něj jen nechápavě hleděla. „Nejdřív se zhluboka nadechni, a pak to zkus znovu,“ poradil mu vládce Tóminhlanu.

Dwyr okamžik váhal, otázky se dál dožadovaly bezprostředních odpovědí a jemu se nechtělo ztrácet čas uklidňováním se. Věřil, že napodruhé je naskládá za sebe... dokud mu nedošlo, že ani neví, kterou by začal. Přinutil se proto poslechnout a zhluboka se nadechl. Musel připustit, že to opravdu k něčemu bylo.

„Proč teda jedeme tak brzy a spěcháme už teď? Do úsvitu je hrozně daleko. Jak víte, že mezi hlídkami budou stejné mezery i v noci a nad ránem? Co když prostě večer, když jsme přišli, hlídkovalo méně mužů, protože bylo větší světlo? Odkud máte Agérandův elixír? A do jakých tunelů se chcete dostat? Vždyť byly přece zničeny, když Touren shodil půlku města v obraně před Černou Magií.

„Páni, to je otázek,“ zasmál se Tóminh. „Už se nedivím, že z nich předtím vznikl takový paskvil. Ale aspoň vidíš, že je dobře, když jsme se jimi nezdržovali na tom vašem tábořišti. Pokusím se ti odpovědět na všechny, ale ne vždy to asi půjde... Zkusím to vzít popořadě: První bylo, proč jedeme teď, že? Tak to je celkem prosté – potřebujeme předtím sledovat situaci, kdyby došlo k něčemu, co jsme nečekali. Hlídka... v tom nám prostě věř. A když tam mezera nebude, vytvoříme si ji sami. Pak ses ptal na elixír?“ Počkal si na Dwyrovo přikývnutí, částečně i protože pochyboval, že mladík stále udrží pozornost a hlavou mu nevíří další a další otázky takovou rychlostí, že odpovědi se tam zkrátka nedostanou. Zdálo se však, že Dwyr to zvládá.

„To už je trochu delší vysvětlování. Když se tady Korvelňané poprvé objevili – tedy, když jsme se o nich poprvé doslechli v Tóminhlanu – chtěli jsme o nich zjistit, co se dá. Po letech bádání,

když už jsme se vlastně smřřili s tím, že víc se toho už asi nedozvíme, jsme náhodou narazili na někoho, kdo jim ukradl Agérandův elixír, což byla mimořádná příležitost prozkoumat to. Tak jsme od něj část odkoupili a dlouhé roky jsme věnovali tomu, abychom přišli na to, z čeho se vyrábí, a jestli je možné jej vyrobit i z místních zdrojů.“

„Takže tohle je nakrylský Agérandův elixír?“ zajímala se Neiala.

Tóminh zavrtěl hlavou. „Ne, vyrábí se z nerostu, který u nás zřejmě není. Máme zbytek toho, co jsme koupili.“ Chvíli bylo slyšet jen dusání koňských kopyt. „Co byla ta poslední otázka?“

„Že jsou tunely zavalené,“ připomněl Cestor, který až dosud nejevil o jejich rozhovor sebemenší zájem.

„A jo... No, tak přesně kvůli tomu musíme ty první hradby překonat vrchem. Touren tehdy zničil bezmála dvě celé části města, výbuch ale musel končit u posledních hradeb. Bezpečně tak, aby nehrozilo, že se zřítí a aby nejbližší budovy nepadaly na obránce nebo netvořily cestu přes hradby. Takže až kus za nimi. Když se do chodeb probouráme těsně u vnitřních hradeb, najdeme neporušené cesty.“

„Ale...“ Dwyer zaváhal, jak myšlenku formulovat, aby z toho nevznikl další nesmysl. „Touren tehdy potřeboval výpočty, které umí jen Korvelňané, a znalost tunelů. Do té doby se bál, že zničí celé město, ne? Co když se to stane teď?“

Tóminh s odpovědí chvíli váhal. „Výpočty už jsme zvládli a o chodbách toho víme dost,“ řekl nakonec.

„Navíc je větší část chodeb zasypaná z minule, takže by většina města zůstala stát,“ dodal Cestor. „Propadl by se jen střed.“

„Jenže tam je moje mamka!“ ohradil se Dwyer.

Cestor se zazubil. „Neboj, chlapče. To byl vtip. Máme to vypočítané... Stejně by se do té jámy postupně sesunulo celé město,“ zamumlal si spíš pro sebe. Poslední poznámku slyšel jen Tóminh, který to na sobě nedal nijak znát.

„Sesedněte z koní,“ zavelel. „A buďte tiše. Ostatní otázky budou muset počkat. Cestore, ty jed' hlídat na sever. Víš, kde nás najdeš.“

Poslechli ho a ve třech postupovali dál k městu vedle svých koní. Dwyer horečně přemýšlel nad tím, co je na severu tak důležitého, že právě tam to stojí za hlídání, zatímco na jihu ne... Ovládl se ale a otázku držel za zuby, pamatuje na Tóminhův rozkaz... i neochotu odpovědět mu na některé z předchozích otázek.

Stála tam hora, kde taťka učil mamku kouzlit, uvažoval. Co když to místo našli i Korvelíňané? Co když mamku drží právě tam? A Tóminh je vede špatně... ale nevědomky, nebo záměrně? Při té myšlence se otrásl a nijak mu nepomohlo, ani když si uvědomil, jak přitažená za vlasy je taková představa. Do které se navíc nesmyslně zamotával. Přemýšlel přece nad tím, proč jel Cestor hlídat na sever... Ale přece...

Ze spleti myšlenek ho vytrhlo, až když Neiala jdoucí před ním zastavila. Vyhlédl jí přes rameno.

Tóminh stál u zdi nejbližšího domu. Otočil se čelem ke svému koni a položil mu obě dlaně na oči. Když ruce odtáhl, zvíře mělo spuštěná víčka a zdálo se, že hluboce spí. Vládce jim pokynul, aby udělali totéž.

Musí být výborně vycvičení, pomyslel si Dwyer, zatímco fascinovaně zkoumal svého koně, který teď kromě stěží postřehnutelného dýchání stál jako socha.

Usadili se zády opření o zeď domku, ale nikdo z nich neměl na spánek ani pomyšlení. Dwyer s Neialou upírali zrak na sever a čekali, kdy se objeví Cestor, zatímco Tóminh pozoroval východní obzor a byl u toho stejně nehybný jako jejich koně. Za celou dobu byl jeho jediným pohybem úsměv, když se jeho společníci začali posunky dohadovat, jestli je vzhůru nebo spí s otevřenýma očima. Ani jim ovšem neunikla změna v jeho výrazu, z čehož pochopili, že je „poslouchá“, a tak už se jen netrpělivě vrtěli.

Zničehonic Dwyrovi na rameno dopadla něčí ruka, a byl by nejspíš vykřikl, kdyby mu ta druhá neucpala ústa. Jeho šok však stačil vyburcovat Neialu. Její charis stále vězel v sedle, a tak se na nepřítele vrhla s holýma rukama.

Bylo to opravdu na poslední chvíli, že si všimla, jak se na ni z útočnickova obličejce šklebí Cestorova tvář. Narazila do něj, ale aspoň mu nijak neublížila. Oba se svalili na zem. Cestor při tom pustil Dwyra, který naštěstí stihl celou situaci vstřebat a nepokusil se vykřiknout na poplach netečnému Tóminhovi podruhé. Přesto se obával, že jeho zběsile bušící srdce musí být slyšet i na opačném konci města.

Cestor k nim totiž oproti jejich předpokladům nepřišel ze severu kolem města, ale proklouzl jeho ulicemi jim za záda. Trochu na to doplatil i on sám, jak si Dwyr se zadostiučiněním povšiml, když viděl, jak si vládcův pobočník mne bok, do kterého Neiala narazila trochu nešikovně loktem.

„Promiň,“ omlouvala se právě šeptem.

Přerušilo ji nepřijemné syknutí. Tóminh stál na nohou a upíral na ně přísný pohled.

Bylo to poprvé, co jej Dwyr s Neialou viděli rozčileného, a tak když si přiložil prst na rty na znamení, že mají být zticha, báli se už i jen zhluboka se nadechnout. Navíc se trochu styděli, protože vládce Pouště měl pravdu. Jejich úkol přinejmenším ve své rané fázi spočíval v utajení, a oni v posledních minutách natropili dost hluku, aby vzbudili obyvatele nejbližších domů. Alespoň ty, co by měli jen lehký spánek.

Chvíli jen tiše stáli a naslouchali, ale zdálo se, že štěstí jim zatím přeje.

Tóminh trochu pookřál a napětí kolem nich, jako kdyby se také trochu rozptýlilo. Tázavě kývl na Cestora a ten mu něco dalším kývnutím potvrdil.

Jaká to byla otázka se dozvědět Dwyr s Neialou hned vzápětí. Tóminh jim úsečně pokynul, aby si vzali zbraně a následovali ho.

Zatímco Dwyr odvažoval luk ze sedla, napadlo ho, kde asi nechal svého koně Cestor. S sebou ho očividně nepřivedl, takže ho nejspíš

musel nechat na severu, zřejmě podobně uspaného, jako byla i jejich zvířata.

Cestorova ruka ho opět poplácala po rameni, ale tentokrát už nadskočil jen trochu. Voják ukazoval na temnou uličku vlevo od domu a druhou rukou mu jakoby bránil v cestě opačným směrem.

Dwyr znamení pochopil. Nechal tedy luk prozatím povolený a běžel za Tóminhem a Neialou. Cestor jejich družinu uzavíral.

Jen kousek za okrajem už na ně čekala prostorná ulice, která se obtáčela kolem celého Argsbow a byla zdejším centrem obchodu. Teď však zela prázdnotou, jak celé město zatím spalo. Rychle ji přeběhli a na druhé straně se opět vděčně ponořili do stínu. Zdrželi se jen na zlomek vteřiny, kdy se zatajeným dechem poslouchali, jestli je někdo nezpozoroval.

Dwyr měl pocit, že odněkud zprava slyšel několikery kroky, přicházely však trochu více z hloubky města, a bylo tedy nemožné, aby jakkoliv souvisely s jejich přechodem osvětleného prostranství. Tóminh vypadal, jako by si jich ani nevšiml, a dál sebevědomě pokračoval vpřed. Zkontroloval si to tedy u Neialy, která jen pokrčila rameny a následovala vůdce jejich skupiny.

Propletli se řadami dalších domů až se před nimi konečně vynořila více než čtyřicet stop vysoká hradba kamení se zubatým okrajem připomínajícím horský hřeben, kterou nemohli nijak obejít. Tóminh je odvedl podél zdi několik kroků vlevo. Odházel stranou pár popraskaných kamenů a odkryl smyčky dlouhého pevného lana, na jehož jednom konci bylo něco jako ve spěchu vyrobená kotva s třemi háky. Podal ji Cestorovi, který právě přiběhl jako poslední a očima ještě propátrával uličku, z níž přiběhli.

Když se v ní několik okamžiků nic nepohnulo, vypadalo to, že ho to uspokojilo. Přijal od netrpělivě vyhlížejícího Tóminha lano a odstoupil si do mezery mezi dvěma domy, aby získal lepší úhel. Několikrát zakroužil paží a spodním obloukem vyhodil hák do vzduchu.

„Jak to že tady nejsou stráže?“ podivil se Dwyer znovu.

„Mají starosti jinde,“ odpověděl Tóminh. „Ale buďte tiše, nebo tady nebudou chybět dlouho.“

Ticho noci prořízlo hlasité třesknutí, jak kotva narazila na kámen, až všichni čtyři zatnuli zuby a přikrčili se v očekávání poplachu.

„Luk,“ sykl Tóminh.

Dwyer začal upevňovat tětivu, ale ve spěchu se mu luk smekal a potřeboval několik pokusů, než zbraň připravil k pohotovosti. Potom už se všichni čtyři jen krčili a naslouchali zvukům okolí. Dwyer měl v napůl napjatém luku založený šíp a očima těkal po ochozech a hledal strážného na obchůzce nebo jiného přivolaného nenadálým ruchem.

Minuty se nekonečně vlekly. Dwyer s Neialou se v nočním chladu roztrásl. Studený pot na zádech jim promáčel košile. Nikde se ani závan větru nepohnul. To jim ale na klidu nijak nepřidávalo, neboť to jen umocňovalo nepříjemný pocit, že město vyčkává na jejich příchod.

Tóminh s Cestorem oproti tomu vypadali naprosto klidní. „Kolik?“ zeptal se vládce sotva slyšitelným šepotem.

Jeho pobočník chvíli uvažoval a zkoumal oblohu. „Třicet... plus, mínus.“

Tóminh přikývl. „Běž první. Dwyre, ty půjdeš hned, jakmile bude nahoře. Ať nás můžeš jistit lukem. Pak Neiala, a já nakonec.“

Cestor se mezitím chopil volného lana, zapřel se nohama do hradeb a začínal stoupat.

Dwyer ho chvíli pozoroval a doufal, že se mu podaří staršího muže napodobit.

„Doufám, že jste to cvičení neflákali,“ utrousil Tóminh, když viděl, kam se mladík dívá. Nedal mu ale šanci rýpnout si, že teď je to on, kdo zbytečně mluví a riskuje, že je prozradí, a hned pokračoval: „Až budeš nahoře, jen rychle obhlídni vnitřek města, a pokud tam nebude nikdo a nic, co by si žádalo tvou okamžitou pozornost, otoč se a hlídej to tady. Kdyby se nám vynořili za zády, budeš nám muset získat čas, abychom stihli vyšplhat na hradby.“

Proletělo mezi nimi lano, jak jím Cestor nahoře škulbl, aby je upozornil, že může šplhat někdo další.

Dwyr proto jen kývl, aby Tóminhovi potvrdil, že pokyny pochopil. Hodil si luk přes rameno, chytil se lana a začal stoupat. Přemítal při tom nad tím, že Cestor měl možnost připomínat jim volný konec. *Přinejmenším je to dobré znamení, že na nás na druhé straně zatím nečíhá žádné překvapení*, říkal si.

Na obavy ze šplhání si vzpomněl až těsně pod vrcholem, kdy potěšeně zjistil, že mu to nedělalo žádné potíže. V tu chvíli, jak už to tak bývá, mu podklouzla noha, ale udržel se a po úlevném výdechu pokračoval dál.

Cestor pozoroval město uvnitř hradeb. Zřejmě ale zaslechl jeho funění nebo ho zahlédl koutkem oka, a když už byl Dwyr nahoře, otočil se a vtáhl ho na ochoz.

Navzdory Tóminhovu rozkazu se Dwyr ze všeho nejdřív ohlédl do vnější části, aby se ujistil, že jeho společníkům pod hradbami pro tuto chvíli nic nehrozí, a on má čas přelétnout pohledem také úsek, který je teprve čeká.

Neiala se právě chytila volného lana a uvazovala si je kolem hrudníku, aby k sobě připoutala charis. Potom začala šplhat za nimi. Tóminh stál pod ní a bystrými očima těkal po okolí. V ruce držel meč, připravený udeřit. Okolní ulice ale zůstávaly tiché a nehybné.

Otočil se proto dovnitř a přejížděl očima také tamní domy.

Druhá část byla vystavěná v dlouhých paprscích z domů, které v pravidelných intervalech narušovaly příčné ulice jdoucí kolem dokola přes celé město. Pro zachování geometrie se tak domy mezi dvěma příčnými ulicemi směrem od středu města stále rozšiřovaly a ty nejdál od čtyř společníků byly dvakrát menší než ty na bližším konci paprsku. Za každou oválnou ulicí se počet paprsků dvojnásobil, a tak byly tamní domy opět úzké jako ty na začátku předchozího paprsku. Každý dům měl právě dvě patra, všechny byly stejně vysoké a zdobily je střechy z pálených tašek. Většina oken již byla prosklená, jen tu a

tam bylo vidět přetrvávající dřevěné okenice. Před každými dveřmi visela olejová lampa, většina jich však v pokročilé noční hodině stačila vyhasnout a zápraží se nořila do tmy. Ulice byly dlážděné oválnými kameny zakopanými do země, tak že byly sotva vidět, a často je přehrazovaly velké bedny či dřevěné vozíky vystlané slámou.

„V pohodě, hlídej u Tóminha,“ řekl Cestor. „A pomoz kdyžtak Neiale,“ dodal zbytečně. Neiala měla k vrcholu ještě daleko, ale Dwyr už se nakláněl přes okraj a natahoval k ní ruku. Věděl přece, že okolí je prázdné. Před chvílí je prohlížel...

V tu chvíli někde hlasitě zavrzaly dveře. Dwyr sebou leknutím trhl a rychle se rozhlédl. Koutkem oka viděl, že Neiala uprostřed cesty zkameněla, ačkoliv jí pomalu podklouzávaly nohy. Oči rozšířené hrůzou upírala na něj, sama se po zvuku otočit odmítala, aby na sebe nepřítáhla pozornost.

Ulice ale zůstávaly tiché, temné... a co bylo nejdůležitější – také prázdné. Pro jistotu je prohlédl ještě podruhé – i když jen opravdu zběžně, protože měl strach, aby se Neiala udržela – a potom kývl na znamení, že může pokračovat. Za chvíli k ní dosáhl a podal jí ruku, aby jí pomohl s posledními stopami.

Vděčně ji přijala a s jeho pomocí se vytáhla nahoru.

Dwyr si oddechl a pomohl jí odvázat charis. Volný konec provazu hodil zpět pod hradby a zamával jím, dokud nenarazil do Tóminha. Potom už se soustředil na město za ním, tak jak to po něm vládce původně chtěl. Připravený odstranit první náznak nebezpečí.

„Dobrý?“ zeptala se ho Neiala a postavila se vedle něj.

Zamračil se ve snaze uchovat si soustředění a raději jen krátce přikývl. Naštěstí se Neiala podle plánu připojila k Cestorovi a hlídala cestu před nimi. Nenápadně vydechl, když mu do nosu přestala pronikat její vůně.

Tóminh byl rychlý jako blesk a během chvilky byl nahoře a smotával lano.

Dwyr povolil luk a přesunul se na druhou stranu ochozu, kde se připojil k hlídkující dvojici. Tóminh se přidal o zlomek vteřiny později.

„Budeme muset trochu vlevo, chodba, kterou hledáme, je víc na jihu,“ zašeptal, zatímco zkoumal město pod nimi. Stále stejně tiché a nehybné jako dosud. „Někde nějaký pohyb?“

Všichni tři zavrtěli hlavou.

„Tak jdeme.“ Vrátil lano Cestorovi, který si jej přehodil přes rameno, aby je mohli ještě použít, pokud bude potřeba. „Držte se při zemi. Dwyre, ty mi buď v patách a měj luk připravený. Cestor půjde poslední.“

V hlubokém předklonu se rozběhli k jihu, aby našli schody do ulic. Uběhli ale jen pár desítek kroků, když Tóminh zvedl ruku, aby je zastavil, a přidřepł co nejmíc k zemi.

Překvapivě to byl právě Cestor, kdo na to nebyl připravený a narazil do Neialy. Ačkoliv ho Dwyr podezřívál, že to udělal schválně, aby jí oplatil, jak do něj asi před půlhodinou narazila ona sama.

„Co je?“ sykl Cestor. „Nemáme čas!“

Tóminh se po něm přísně ohlédl. Potom pokynul Dwyrovi, aby šel blíž. Když byl mladík vedle něj, ukázal na vzdálené světlo, které přecházelo po hradbách sem a tam. Právě v nejzazším bodě vojákovy obchůzky se ve slabém světle jeho lampy, vynořilo ze stínu schodiště, k němuž mířili.

Vládce ukázal na luk a na vojáka a tázavě zvedl obočí.

Otázka byla jasná: *Dokážeš ho zabít?*

Kéž by byla stejně snadná i odpověď, pomyslel si Dwyr. Před očima si přehrával každý střelecký pokus z cvičiště, na který si vzpomněl, a přemýšlel, z jaké dálky střílel a jak to dopadlo. Rozhodně nebyl špatný střelec, ale v takovéto situaci ještě nebyl. A hustá tma mu na jistotě nijak nepřidávala.

Dokážeš to! rozkázal si v duchu. Olízl si rty a roztřeseně přikývl.

Tóminh si ho starostlivě prohlížel, ale nakonec mu povzbudivě kývl a poplácá ho po rameni. Stáhl se do pozadí, aby mu dopřál klid, a taky aby se vzdálil z dohledu hlídky, kdyby snad měl voják neobyčejně ostrý zrak.

První záměr mu moc nevyšel, pomyslel si Dwyr, zatímco se snažil zklidnit dech a znovu a znovu si opakoval slova, kterým si zoufale přál uvěřit. *Dokážeš to*. Byl si ale až příliš vědom tří párů očí za svými zády, které se na něj upíraly a vyčkávaly, a tíhy, kterou s sebou přinášelo to, že na něj spoléhají.

Nesměl na to myslet. *Dokážeš to*.

Pomalou nátlakem se dotkl koutku úst. Srovnal hrot s přecházejícím vojákem a odhadoval, jak dlouho potrvá let šípu a kdy bude nejlepší vystřelit. Lehce jej zvedl a zamířil kousek vedle místa, kde se muž na své cestě otáčel. Počkal, než tam přijde z opačného konce, a pak tětívu pustil.

Štěstěna stála při něm. Šíp vnikl muži do krku a prošel skrz na druhou stranu. Voják dopadl na zem a zmítal se ve smrtelné křeči, ale nebyl schopný výkřiku. Lampa, která dopadla na ochoz vedle něj, se jako zázrakem nerozbila.

Dwyr založil další šíp, aby muže dorazil a ušetřil ho bolesti, ale Tóminh ho zadržel.

„Poběž,“ zašeptal soucitným hlasem. „Nemůžeme plýtvat šípy ani časem.“

„Ti skrčci si takový soucit nezaslouží,“ překvapil je Cestor nenávistnou poznámkou.

Proto to musel být tentokrát Tóminh, kdo mírnil jeho. „Víš, že jsou v tom trochu nevině.“

„Nikdo je nenutil brát to tu útokem,“ zavrčel jeho pobočník.

„Říkali jste, že spěcháme!“ sykla Neiala zlostně. Chytila Dwyrův ruku a cílevědomě je vedla ke schodišti.

Dwyr se navzdory nepříjemnému zážitku musel usmát. Obdivoval tuhle Neialinu vlastnost převzít velení i v situaci, která je pro ni zcela nová a neznámá.

Tóminh se naštěstí rychle vzpamatoval, a jen co se ocitli v ulicích pod hradbami, znovu se ujal vedení.

Nad druhou částí města se vznášelo něco děsivého. Snad protože už ji Korvelňané skutečně obývali... Všichni čtyři se za běhu neustále rozhlíželi kolem sebe. Každé dveře viděli, jak se otevírají v záplavě zlatavého světla zevnitř a ven z nich pochodují oddíly připravených obránců. Každé zabzučení komára a cupitání myši bylo předzvěstí tichého domlouvání se nebo hlasitého volání na poplach, které zburcuje místní posádku a varuje ji, že jsou tam vetřelci. A každý vůz či hromada beden přes ulici byly pasti připravené už už sklapanout a uvěznit je jen kousek před cílem jejich cesty.

A přece město zůstávalo prázdné a tiché a krabice a vozy stály nehnutě na svých místech, a sice s komplikacemi, ale nechávaly je projít. A jim nezbývalo než klást si znovu a znovu tutéž otázku: *Co na ně Korvelňané chystají?*

Konečně se ze tmy před nimi vylouply i druhé hradby.

Tóminh prudce zabrzdil a strhl je zpátky za roh. „Je tam stráž,“ naznačil rty nehlučně. „Kolik?“ zeptal se Cestora stejným způsobem.

Pobočník mu ukázal holou dlaň. *Pět.*

Vládce přikývl a pokynul mu do uličky k hradbám. Cestor mu kývnutí opětoval a opatrně se vplížil ukazovaným směrem. Dwyr s Neialou se ho pokusili následovat, ale Tóminh jim gestem naznačil ať počkají.

Nestěžovali si. Byli rádi, že dostali chvíli čas, aby popadli dech. Dwyr obzvláště. Měl pocit, že se rychle blíží chvíle, kdy ho Tóminh znovu požádá o přesnou střelu.

Tma před nimi Cestora znovu vyplivla. Dwyr si docela oddechl, že tentokrát už se nepokoušel o žádné překvapení. Nejen kvůli

prozrazení, ale i protože teď už byli ozbrojení a nemuselo by se to obejít bez zranění.

Pobočník je svolal k sobě, aby dali hlavy dohromady a slyšeli ho, i když bude mluvit jen šepem. „Dva vojáci, dlouhá trasa,“ vyjmenovával heslovitě. „Nejméně tři minuty.“

Dál se nedostal, poněvadž právě v tu chvíli k nim přes ztichlé město dolehlo jakési vzdálené zavýsknutí. Tóminh stihl sotva zaklít a začal hledat po kapsách, když výskání nahradilo děsivé zachechtání, při němž Dwyre, Neiala, a dokonce i Cestor vystrašeně poskočili. Jen vládce Tóminhlanu si zachoval duchapřítomnost, vytáhl jakýsi váček a křesadlo, zapálil ho a hodil mezi domy dřív, než stihl smích doznít.

Někde napravo se ozval zvuk tříštěného skla.

Než se však mohli zamyslet, odkud se zvuk bere, od hradeb před nimi se ozvalo tlumené *puf!* a z ulice vyrazila oblaka prachu.

„Dwyre! Stráž!“ zavolal Tóminh trochu hlasitěji než dosud, aby mu bylo rozumět i přes bubnování kamínek dopadajících na zem.

Dwyre se zhluboka nadechl a vrhl se do oblaku prachu. Běžel ulicí na druhou stranu vyřídit strážné, než si dají dvě a dvě dohromady. Výbuch byl naštěstí jen slabý, aby nenarušil podloží města, takže mohli doufat, že strážní aspoň na okamžik zaváhají, než spustí volání na poplach.

Vytvořená díra byla blíž a víc na kraji, než čekal, a přes zvířený prach ji neviděl. Noha se mu smekla po jejím okraji, ale se štěstím nesjel dovnitř, jen tvrdě dopadl kolenem na dlažbu. Zatnul zuby a doklopýtal na druhý konec uličky.

Po jeho pravé ruce se ozývaly vyděšené výkřiky, byly ale příliš daleko, než aby se jimi nechal rozptylovat. Jeho přátelé byli prozatím v bezpečí, musel se soustředit na svůj úkol.

Ve vzduchu byla stále ještě mračna prachu, přes která jej sice strážní nemohli vidět, ale stejně tak on neviděl je. Bez rozmýšlení si vybral levou stranu a s lukem připraveným okamžitě střílet a s hrotem šípu naměřeným do výšky hradeb běžel k okraji mraku. Věděl, že

tentokrát bude mít jen málo času – strážný možná nebude očekávat ani jeho ani útok na svou osobu, zato ho však uvidí dřív, než něco rozezná on sám.

Prach se rozestoupil a jeho na chvíli oslepil čistý výhled. Právě na tak dlouho, aby se strážný překvapeně zastavil a instinktivně před sebe nastavil kopí, ne však na tak dlouho, aby se stihl ze svého překvapení vzpamatovat a ztropit poplach. Šíp mu vnikl přesně do levého očního důlku a na místě ho zabil.

Dwyr začínal být na svou pohotovou střelbu náležitě pyšný, i když mu bylo jasné, že svou roli v obou zásazích té noci sehrálo i štěstí. Povznesená nálada mu ale nevydržela dlouho.

„Poplaaaach!“ ozval se křik z pravé části ochozů. „Útok! Vražda! U vnitřní hradby!“ volal muž, jenž sice nemohl vidět Dwyr, zato mu však zřejmě neunikla smrt jeho druha.

Dwyr zaklel a prodíral se prachem na druhou stranu. Škoda už byla napáchaná, mohl ale zabránit tomu, aby voják prozradil obráncům další detaily. Když se prach stihne usadit, přinejmenším jim chvíli potrvá, než zjistí, kudy utekli...

Těsně kolem levého spánku mu prosvítl šíp a rozčísl mu vlasy. Pozdě a zbytečně uskočil stranou a narazil ramenem do domu. Nedal se ale rozhodit a okamžitě střelbu opětoval.

Smutně se pousmál. Nejspíš by to byl další přesný zásah, co by si připsal, jenomže voják s lukem byl stále ještě natočený trochu bokem, a tak se mu šíp zavrtal do ramene, čímž mu sice znemožnil další střelbu, ale rozhodně ho nemohl umlčet. A taky, že toho voják využil.

„Jihovýchod! Jsou na jihovýchodě!“ volal do tmy, pro jistotu ukrytý za cimbuřím, aby nedal Dwyrovi možnost svou chybu napravit.

„Dwyre, sem!“ ozval se z řidnoucího prachu Tóminhův hlas.

Vklopýtal zpátky mezi domy, kde matně rozeznával obrysy jednoho muže a nějakých hranatých předmětů. Když přišel blíž, viděl, že trojice jeho společníků nezahálela a dověkla do uličky několik

dřevěných beden, kterými obestavěla díru v zemi, aby se nedala tak snadno najít. Vedle stál Tóminh a ukazoval mu, aby skočil dolů.

Dwyr se do jámy opatrně spouštěl, až mu nakonec na hladkém kameni sklouzly prsty a on dopadl na dno. Cestor s Neialou na ně netrpělivě čekali.

Tóminh už visel z otvoru také a Cestor si pospíšil, aby mu rameny podepřel nohy. Vládcе tak mohl přes otvor z větší části přetáhnout jednu z beden, než do tunelu spadl i on.

Ocitli se v téměř naprosté tmě. Shora k nim kolem bedny pronikal jediný proužek šera, za nímž viděli zeď domu v uličce.

„Tak. To by je mohlo chvíli zdržet,“ pochvaloval si Tóminh, zatímco si oprašoval ruce.

Všichni čtyři chvíli jen tiše stáli a oddechovali po chvíli napětí. Přesto neměli času na rozdávání, a tak je Tóminh brzy pobídl, aby pokračovali. Opustili proto proužek zdánlivého světla a ponořili se do tmy hluboké jako sama země. Cestou se všichni přidržovali levé stěny, aby se někdo neoddělil, kdyby dorazili na nějaké rozcestí.

„Jak to, že to tady není osvětlené?“ podivil se Dwyr ustrašeným šeptem. Tma a vlhko mu až nepříjemně připomínaly zážitky z Pavoučí skály, ačkoli věděl, že tady na žádného obřího pavouka nenarazí. Navíc se i ty nejtišší zvuky nesly ozvěnou daleko před nimi, a on by nerad vyvolal další poplach. *Jednou bylo až až...* říkal si. „Copak sem nechodí?“

„Přesně to si myslím,“ odvětil Tóminh zadumaně. „Pořád jsme v tunelu, který vede do částí, které jsou zbourané už celé roky, a pokud jsme neminuli nějakou odbočku – a to si nemyslím – tak opravdu nevede nikam jinam. Tak co by tady dělali... Navíc si nemyslím, že i kdyby tady něco bylo, pouštěli by se někam daleko a hluboko. V horách žili dlouhé roky z donucení a nemyslím si, že by se hnali do podzemních tunelů, když nad zemí v pevnosti je toho dost a dost.“

Jen o chvíli později se jeho slova ukázala mylná, nebo přinejmenším pochybná. Tma před nimi se začínala pozvolna

rozplývat, až přišli na šeré rozcestí a levá chodba se rozzářila ohnivým světlem pochodní.

A přece si spíš oddechli, než aby si dělali starosti. Ve světle se jim dýchalo mnohem volněji než v dusivé tmě, kterou sem přišli. Navíc už nepotřebovali oporu ve studených zdech. V teple pochodní se všichni čtyři trochu víc narovnali a jejich mysli pookřály.

Osvětlená chodba mohla dle jejich odhadu směřovat přibližně do středu města, tedy tam, kam potřebovali, a tak pokračovali tamtudy. V okolních stěnách se teď začínaly objevovat desítky dveří, ale Tóminh kolem nich procházel bez povšimnutí a vedl je chodbou dál. Cestor sice vzadu hlídal, aby jim nikdo nevpadl do zad, ale i tak se Dwyr neustále ohlížel a čekal, kdy se některé z dveří otevřou a vypustí na ně obránce. Neiala, která kráčela před ním, na tom byla podobně.

Dorazili na další rozcestí a Tóminh zastavil.

Ztratili jsme se! Jsme v háji! blesklo Dwyrovi hlavou.

„Rozdělíme se,“ prohlásil vládce Tóminhlanu. „Odsud už to zvládnete sami. Já s Cestorem si potřebujeme taky něco zařídit.“

Dwyr s Neialou na něj šokovaně pohlédli. Takový obrat v událostech si nepředstavovali ani v nejčernějších snech a vůbec nevěděli, co by si měli počít. Až dosud je vedl Tóminh. To on měl plán a ve městě se očividně vyznal. Oni ani nevěděli, kde by měli začít hledat. Snad s výjimkou toho, že žalář by měl být *někde* v podzemních tunelech, což ovšem s ohledem na jejich rozlohu a sedm pater, přes která se rozprostíraly, byla dost chabá informace.

Tóminh se omluvně usmál. „Jak jsme říkali už od začátku, naším úkolem nebylo najít Tysie, ale získat informace. Nemohli jsme a nemůžeme udělat víc než vám ukázat, kudy se sami dostaneme do města, abyste s námi využili tuto cestu i vy. Stále ale musíme směřovat za svým vlastním úkolem...“

Dwyr cítil lítost v jeho hlase a věděl, že není hraná. Vzpomínal na rozpravu v Tóminhlanu, kde vládci dalo hodně zabrat už jen, aby svého pobočníka přesvědčil aspoň o té pomoci, kterou jim dopřáli až

posud. Mezi těmi muži byl nějaký zvláštní vztah, jako kdyby vládce nemohl udělat nic, co mu pobočník neschválí. Nezbylo mu ale než připočíst to k dalším záhadám a tajemstvím, která město daleko na severovýchodě halila. *Možná, kdyby tady Cestor nebyl s námi...* posteskl si. Ale kdo ví, jestli by se bez něj dostali aspoň tam, kde byli.

Zhluboka se nadechl. „Kudy se dostaneme k vězení?“ zeptal se odhodlaně. Koutkem oka zachytil Neialin obdivný pohled, ale snažil se ho ignorovat. Už tak měl co dělat, aby nepropadl panice.

Tóminh vděčně kývl. Byl rád, že je nemusí zdlouhavě přesvědčovat. „Pokud se nic nezměnilo, měly by být cely v tomto patře, zhruba uprostřed a trochu na sever. Mělo by vám stačit držet pořád stejný směr, dokud nenarazíte na zeď. To bude vězení, jen budete z jeho druhé strany, takže pokud se přidržíte stěny, dovede vás ke vchodu dovnitř. Hned vedle jsou i schody vedoucí na povrch.“

„Vy půjdete kam?“ zajímala se Neiala, která už se z šoku také pomalu probouzela.

Tóminh ukázal na chodbu, která se oddělovala vlevo, ale víc jim k tomu neřekl. Jejich úkol byl jen jejich. Když nepřišla další otázka, popřáli jim on i Cestor hodně štěstí a odpěchali chodbou pryč.

Dwyr s Neialou se po sobě nejistě podívali. Najednou si připadali osamocení a bezradní a nebezpečí, jako kdyby se kolem nich stahovalo smrtící smýčkou.

„Připravený?“ prolomila Neiala ticho.

Dwyr se zadíval do tunelu, na jehož druhém konci měl snad najít svou matku. Srdce měl až v krku, ale dokázal kolem něj protlačit stísňeným hlasem: „Ne, ale i tak pojďme.“

Opatrně vykročili na cestu. Neiala držela charis připravený okamžitě udeřit a Dwyr měl luk neustále natažený do tří čtvrtin. Co nejtíšeji kladli nohu před nohu a otáčeli se kolem dokola, aby si hlídali záda.

Všechny obavy se ale zdály zbytečné. Chodby byly jako vymetené.

Nakonec podle Tóminhových pokynů dorazili až ke zdi, která jim přehradila cestu vpřed. Opřeli se o ni zády, vděční, že aspoň chvíli jim do nich nikdo nevpadne.

Počkali, dokud se jim znovu trochu nezklidní dech, a pak ji začali obcházet zleva. Záda při tom pro pocit bezpečí neustále drželi přitisknutá k chladné stěně a pohybovali se pomalými úkroky.

Dwyrovi, který šel první, se po pravé ruce náhle propadla stěna a on na chvíli strnul. Neiala na něj tázavě pohlédla.

Místo odpovědi se vyklonil a nahlédl do výklenku, k němuž dorazili. Střežily ho těžké dubové dveře po okrajích pobité železem. Nahoře v nich bylo vsazené malé zamřížované okýnko.

Otočil se k Neiale, aby jí dal kývnutím znamení, že jsou na správném místě. Potom se podíval dovnitř.

Zamračil se. Přes okno viděl jen dlouhou místnost s palandami po obou stranách. Většina z nich byla prázdná, jen na dvou nejbližších leželi vojáci, zjevně po opici. Ruce a nohy měli rozhozené do ne úplně obvyklých úhlů a byl by si myslel, že jsou v bezvědomí, kdyby se jim jednou za čas nezvedl při nádechu hrudník. Ústa měli dokořán a koutkem z nich vytékaly sliny. Na sobě měli ušpiněnou šedou uniformu s několika vlhkými skvrnami, jejichž původ si nechtěl domýšlet. Na hrudi měli na rozdíl od svých druhů, které Dwyr s Neialou potkali na hranicích Uritusu, nějaké kamenné město vyšívané černou nití. Zřejmě teda šlo o příslušníky jiného oddílu. Nejspíš to mělo co dělat s jejich králem, jehož božství mnozí příslušníci Korvelínova národa odmítali uznat, a nejspíš proto nechtěli na svých uniformách korunu ani iniciály jeho rodu, C a T. Mezi jejich palandami stál malý čtvercový stůl a na něm prázdné flašky a rozdaná karetní hra. Nikde však nebylo ani stopy po mřížích nebo aspoň řetězech, kde by mohli jeho matku držet.

Neiala ho zatahala za rukáv a ukázala na druhý konec prostoru, ve kterém se ocitli. Spatřil tam točité schodiště a vedle něj temný

výklenek ukrývající další tunel. „Možná se Tóminh spletl,“ zašeptala dívka.

Oba málem nadskočili, když se za jejich zády ozvalo hlasitější zachrápání.

Dwyr přikývl. Pak ale ukázal na dveře, do nichž nahlížel před chvílí a rukou naznačil odemykání.

Ušklíbla se a nadšeně souhlasila.

Musel se usmát taky. Zřejmě jeho plán, aby jim vzali klíče pro případ, že by měli i ty od žaláře, úplně nepochopila, ale z toho nedorozumění vzešel dobrý nápad. Ještě jednou nahlédl přes mříže, a když viděl, že vojáci pořád spí, opatrně otevřel a proklouzl dovnitř. Neiala zůstala těsně u dveří a hlídala, jestli někdo nejde.

Dwyr se držel u země a rozhlížel se kolem. Spáči si ho pořád nevšimli. Opatrně přivřel dveře a za nimi našel háček s těžkým svazkem klíčů.

V duchu zaklel a s pohledem upřeným na klíče přemýšlel, jestli jim stojí za to vojáky zamykat. Budou dost riskovat už když bude cinkající svazek brát, natož pokud ještě budou zkoušet, který klíč pasuje do zámku u strážnice.

Jedno po druhém, napomenul se a přinutil se uklidnit napjaté tělo.

Co nejopatrněji vrátil šíp do toulce a hodil si luk přes rameno. Naposledy se ohlédl po spících vojácích, a natáhl se pro klíče. Pomalu zvedal železný kroužek. Klíče na něm se zvolna pohupovaly a třely o sebe za sice nepříjemného, ale celkem tichého skřípění. Háček byl naštěstí menší než kruh, takže klíče nemusel nijak naklánět. Se zatajeným dechem je přitáhl k sobě a znovu se přikrčil a předklonil, jak nejvíc se odvažoval, aby se stále mohl pohybovat bez zrádného cinkání klíčů a zároveň byl pokud možno celý ukrytý za stolkem. Mravenčími kroky se propířil kolem dveří a znovu je otevřel, aby jimi mohl projít.

Když byl konečně na druhé straně, dlouze vypustil zatajovaný dech a zavřel za sebou.

Cvaknutí západky prořízlo ticho a utnulo chrápání spáčů. Dwyr s Neialou zkameněli na místě.

Vteřiny odbíjely nekonečně dlouho. Podívali se na sebe a už už chtěli vykročit, když se z místnosti za nimi ozvalo nespokojené mlasknutí a vrzání palandy. Brzy se ozvalo nové zachrápání a koncert opilých vojáků začal nanovo. Oba se uvolnili, jak jim z ramen spadlo napětí.

Neiala s otázkou v očích ukázala na klíče v jeho ruce a na zámek. Zavrtěl hlavou a ukázal k průchodu vedle schodů.

Stále stejně pomalým tempem se k němu přišourali. Teprve v tu chvíli se Dwyr odvážil přechytit si klíče a stisknout je pěstí k sobě, aby mohli pokračovat trochu rychleji a zároveň bez obav, že je prozradí cinkání kovu. Volnou rukou tasil meč. Luk by mu nejspíš ve vězení stejně nebyl nic platný.

Ponořil se do úzkého temného tunelu s Neialou v patách. Při prvních krocích několikrát nevědomky narazili zbraní do stěny a vyslali před sebe varování, že jdou. Chodba však byla dlouhá, a tak mohli aspoň doufat, že se tichý zvuk vytratí, než dojde na druhý konec. Potom už si naštěstí na úzký prostor navykli a dařilo se jim postupovat tiše.

„Catime?“ dolehlo k nim zepředu a oni prudce zastavili.

Jako kdyby někdo vypnul všechny zvuky světa, v tu chvíli se rozhostilo tak hluboké ticho, jaké Dwyr nepamatoval za celý svůj život.

„Tak dělej, slyšel jsem tě. Pojď sem. Vzals nějakej chlast?“

Dwyr ještě chvíli váhal, a potom se rozhodl. Jen doufal, že to Neiala pochopí a nenapodobí ho. To by mohlo všechno zkazit. Vyrovnaným krokem vyrazil vpřed, aniž by se snažil své kroky dál jakkoliv tišit.

Šedý obdélník před ním se rychle zvětšoval a brzy už rozeznal i mihotavé světlo pochodně, které končilo právě na hranici tunelu. Ze všech sil se nutil, aby neutíkal. Zadržel dech a pevněji sevřel meč,

kteřý mu ve zpcené ruce nepřijemně klouzal. Pět kroků... Svaly se stáhly připravené udeřit... Čtyři kroky... Srdce mu bušilo jako o závod, oči měl vytřeštěné dokořán a zkoumal každý kout místnosti, kam jen dohlédl. Nevnímal z ní ale nic. Jeho mysl byla s to registrovat jen nepřítel, který se tam někde skrýval. Tři... Dva... Zamrkal, aby dostal z očí pot, který mu stékal po čele. Olízl si rty a roztřeseně se nadechl, jak nejvíc mu to stažené hrdlo dovolilo. Poslední krok...

Stěny se kolem něj rozestoupily a vyplivly ho do podlouhlé místnosti po stranách lemované celami. Hned vedle východu stál malý dřevěný stolec s lampou a za ním jediná židle, na níž se houpal voják.

Jeich pohledy se střetly. Muž se právě chystal něco říct, ale slova mu uvízla na jazyku a úsměv ve tváři zmrzl. Víc už toho nestihl. Dwyrův meč mu prorazil nad ramenem do krku a on zvláčněl jako hadrová panenka.

Dwyr se kolem sebe trhavě rozhlédl, ale nikdo další už tam nebyl. Aspoň do chvíle, než dovnitř proklouzla Neiala.

Vytáhl meč z bezvládného těla a otřel zakrvácenou čepel do jeho oblečení. Potom už běžel na druhý konec místnosti a prohlížel celu za celou.

Vykřikl a vrhl se k mřížím nalevo. „Mami!“

Zhroucená postava u protější stěny se pohnula a pomalu zvedla hlavu. Zpoza špinavých splihlých vlasů se na něj upřela dvojice očí. Chvilí se obával, že jsou slepé. Upíraly se na něj, ale nevnímaly. Potom ale zamrkaly a blýsklo v nich poznání.

„Dwyr?! Jsi to ty?“ užasla a začala se ztěžka zvedat. Byla očividně zesláblá a každý krok jí bolel, ale pospíchala k němu, jak nejrychleji jí zubožené tělo dovolilo. Na sobě měla spíš kusy šedých hadrů než něco, co by se dalo nazývat oblečením. Naštěstí zakrývaly dost, aby se ani jeden z nich nemusel cítit trapně.

Prostrčila k němu ruce a sevřela jeho předloktí. V očích se jí leskly slzy, které Dwyr cítil i v těch svých.

„Dwyre,“ opakovala zalykavě. „Já... já tomu prostě nemůžu uvěřit.“

On sám ze sebe nedokázal vysoukat ani pár slov. Jen se na matku přes mříže usmíval a užíval si, že ji znovu může držet za ruku a že jsou znovu spolu.

Neiala k němu přistoupila. „Dwyre, pospěš. Ještě se musíme dostat odsud.“

Přikývl a začal zkoušet jeden klíč za druhým, jestli bude pasovat do dveří matčiny cely. Ruce se mu pořád ještě třáslly napětím i radostí, a tak mu prvních několik pokusů dalo zabrat. S postupem času se mu ale dařilo nutit se ke klidu lépe a lépe.

„Kdo je tvá přítelkyně?“ zeptala se ho matka tiše a dívala se směrem, kterým Neiala odešla, aby dál hlídala u vstupu do vězení.

„Není má přítelkyně,“ odpověděl s neupřímným úsměvem. „Jmenuje se Neiala, potkali jsme se cestou. A všechno ostatní počká.“

Konečně se ozvalo cvaknutí zámku a dveře se otevřely. Matka se mu vrhla kolem krku a stiskla ho tak pevně, až měl pocit, že ho uškrtní. Ale jemu to bylo jedno a sevřel ji málem stejnou silou.

Po chvíli se odtáhl. „Pojďme odsud.“

„Hej, a co já?“ ozvalo se ze dvou nebo tří dalších cel.

Dwyr je přelétl pohledem, ale nikoho z nich nepoznával. Přesto váhal. Stál na místě a těkal pohledem od klíčů k nejbližší obsazené cele. Byli to nepřátelé Korvelíňanů, stejně jako oni. Ale neměli čas...

Rozhodl se. Hodil klíče vězni a potom se rozběhl za Neialou do tunelu, jímž přišli. Tysie se ještě zastavila u mrtvého vojáka a sebrala mu kalhoty, uniformu i meč. Oblečení jí bylo trochu menší, ale ona sama měla drobnou postavu a dokázala se do něj jakž takž nasoukat. A i když bylo umazané od krve, rozhodně to bylo lepší než zbytky vězeňského stejnokroje.

Chodbičkou proběhli bez větší snahy o skrývání. Zpomalili až když se přiblížili ke světlu na jejím druhém konci. Tam je Tysie dostihla.

Neiala opatrně vyhlédla ven a potom vkročila do světla. Pokynula jim, aby ji následovali a sama zatočila za roh a začala stoupat po schodišti do pevnosti.

Ticho protrhlo kovové cvaknutí.

Všichni tři se prudce otočili a zbraně nastavili před sebe.

Ve dveřích strážnice stál zaražený voják a pozoroval je. Jednu ruku měl stále ještě na klice, druhou se držel za žaludek.

Nikdo z nich se ani nepohnul. Obě strany se odhadovaly a snažily se vymyslet, jak z komplikované situace vybruslit co nejlépe.

Dwyr zalitoval, že nemá v ruce svůj luk. S tím by nepříteli nedal šanci ani vykřiknout. Jenomže zbraň mu visela na rameni a tam byla asi stejně platná, jako kdyby ji nechal v Tóminhlanu. A pro meč byl voják příliš daleko. Kdyby zaútočil, nepřítel by před ním stihl zavřít dveře a vrátit se pro vlastní zbraň...

Už se nadechoval, aby zavelil k útěku, jenže v tu chvíli se rozhodla také Neiala, která zvolila opačnou možnost. Vrhla se do boje.

Přesně jak Dwyr očekával, voják s výkřikem skočil zpět do místnosti a přibouchl za sebou dveře.

Ted' už budou dva...

Jako v odpověď se zevnitř ozval křik, kterým voják burcoval svého druha. „Vstávej, dělej! Napadli nás!“

Dwyr si pospíšil za Neialou, aby aspoň vyrovnal síly, ale dobře věděl, že matka je v tom samotné nenechá. Tak mohli nedostatek zkušeností kompenzovat aspoň početní převahou... Pokud hlouběji v místnosti nečekali i další vojáci.

Neiala otevřela dveře dokořán a uskočila zpět.

Zbytečně. Oba vojáci stáli s meči v ruce po stranách stolku a čekali na ně. Ten vlevo vypadal, že se mu chce pořád ještě zvracet, a ani jeho druh nestihl vystřízlivět. Na nohou se udrželi oba, ale stáli dost nejistě.

Měli jsme raději utéct, napadlo Dwyr znovu, a i tentokrát mu myšlenku z hlavy vytlačila Neiala neohroženě se vrhající vpřed. Pospíšil si za ní.

Nebyl to nijak dlouhý boj. Muži byli skutečně ještě dost malátní a nezmohli se na víc než odvrátit tři údery. Nejpozději ten čtvrtý se stal pro oba osudným.

„A teď rychle pryč odsud,“ pobídl je Dwyr, když bylo nebezpečí zažehnáno.

Jenomže ani tentokrát jim nepřálo štěstí, aby se mohli nepozorovaně vypařit. Sotva vyšli z místnosti, po schodech sestoupil celý oddíl vojáků. A co hůř, střízlivých.

Dva z nich pohotově strhli ze zad luky a vystřelili.

„Neee!“ rozlehlo se chodbou. Míhl se před nimi nějaký stín a šípy srazil.

Dwyr už měl v ruce vlastní luk a okamžitě jednoho střelce zabil. Na druhého se ve stejnou chvíli vrhl druhý stín, v němž záhy rozeznali Cestora. Neiala byla po jeho boku ještě dřív, než stihl Dwyr vystřelit podruhé.

Teprve v tu chvíli si všimli, že desítka vojáků vede vězně. Ten se jim totiž právě vytrhl a řetězy, kterými ho ještě před okamžikem drželi, je tloukl po hlavách a srážel jejich zbraně.

Tu stříbrnou hlavu Dwyr nemohl nepoznat. „Malvor,“ vydechl s úlevou. Třeskot zbraní mu ale rychle připomněl, že se kolem něj rozhořela bitva. V rychlém sledu vyslal další tři šípy, ale pak se musel vrhnout do strany, když si jej jeden z nepřátel s mečem vyhlédl jako svou oběť. Pokusil se ještě natáhnout po vlastním meči, který upustil, jen co po nich vystřelili, ale ostří toužící po jeho krvi se lesklo až příliš blízko, a tak ruku rychle stáhl.

Nepřítel se nezastavil a vrhl se po něm znovu, ale on měl jen luk... a šíp.

Uskočil trochu do strany a dopředu proti muži, který se na něj hnál. Čepel se mu mihla nad hlavou a nejspíš mu zkrátila několik vlasů.

Potom bodl hrotem šípu do mužovy nohy. Nízko vedený útok vojáka překvapil, a on ho nedokázal odrazit.

Dwyr pustil luk a odvalil se zpět ke svému meči. Na malém prostoru a v nepřehledné potyčce se teď jevil užitečnější.

Zraněný voják se k němu otočil čelem, ale tentokrát si jej prohlížel obezřetněji.

Ze strany se přiřítíl dlouhý řetěz a udeřil vojáka do spánku, až se všude kolem rozstříkla krev. Bezvhládné tělo se zhroutilo na špinavou podlahu tunelu.

„Strejdo Malvore!“ zvolal Dwyr a běžel strýce obejmout. Ten ale upíral strnulý pohled někam za jeho záda.

Mamka! zděsil se a prudce se otočil. Až teď mu došlo, že ji po celou, byť krátkou, potyčku nikde neviděl.

Byla v pořádku. Klečela nedaleko a skláněla se nad Tóminhem, který seděl zády opřený o stěnu. Držela ho za ruku a oči jí tonuly v slzách. Vládce před ní měl vysoko v hrudi zabodnutý šíp.

„Iryne,“ zašeptala zajímkavě a volnou rukou ho hladila po vlasech. Tak dlouho čekala, kdy se vrátí, a zároveň doufala, že už se nevrátí. A teď tady byl... Jen aby ji opustil znovu. Tentokrát naposledy.

Usmál se a pohladil ji po tváři. „Tysie. Jak...“ Spodní ret mu pokryla rudá sprška, která jeho další slova přerušila.

„Poznala bych tě třeba poslepu a na konci světa,“ dostala ze sebe přes zadržované vzlyky, a také jí se přes tvář mihl drobný úsměv.

„Promiň mi to... Promiň mi, že jsem se nevrátil.“ Tvář se mu zkrivila bolestí. Když odezněla, zdál se být mnohem klidnější, jako by jen byl nesmírně unavený. „Dwyr,“ vydechl vyčerpaně.

Tysie syna gestem přivolala.

Ten dlouho jen stál a nepřítomně zíral do míst, kde se jeho rodiče nacházeli. Tam, kde se znovu shledali po dvaceti letech. Neslyšel každé slovo, na to mluvil Tóminh příliš potichu. Slyšel ale, jak jeho matka Tóminha oslovila.

Až když se nedalo přehlédnout naléhavost v jejím gestu, vykročil Dwyer jako náměsíčný vpřed. Těch osm stop před ním bylo dlouhých snad osm mil, a když na to později vzpomínal, věřil, že mu to trvalo hodinu, než vedle svého otce poklekl.

Tóminh jeho nepřítomný výraz chápal a soucitně se na něj usmál. „Já vím. Promiň, že jsem ti to neřekl. Jsem ale rád, že se s tebou můžu jako otec aspoň rozloučit.“

Dwyer nevěděl, co na to říct. Položil mu ruku na rameno a doufal, že to bude stačit. Sklouzl pohledem k jeho zranění, kolem kterého se pomalu rozšiřovala rudá skvrna.

Tóminhovi to neušlo. „S tím si nelam hlavu. Už tak jsem dostal víc času, než kolik mi patřilo.“ Znovu se rozkašlal a chrchlal stále větší chuchvalce krve. Když to přešlo, sípavě se nadechl a donutil se opět k úsměvu. „Hlavně jsem dostal čas s tebou,“ vydechl, a to byla poslední slova, co kdy řekl. Pak už jen seděl, každého z nich držel za jednu ruku a šťastně hleděl do Tysiiny tváře.

Ostatní kolem nich stáli tiše a bez hnutí, dokonce i tehdy, když se kolem nich proplížili osvobození vězni, pobrali strážným zbraně a zamířili po schodišti nahoru. Nikdo se neopovážoval narušit atmosféru jejich loučení. Dokonce ani Cestor, který obvykle tolik lpěl na pravidlech Tóminhlanu.

Po několika minutách Tóminh zavřel unavené oči a soustředil poslední síly na to, aby vnímal ruce své rodiny, jak svírají jeho vlastní dlaně. Až nakonec utichl i jeho dech.

Tak odešel z Nakrylu největší hrdina, jenž se nikdy nedočkal poct, které si zasluhoval. Mocný Iryn Reckem, potomek Aryvův, jenž vymanil zemi z područí Černé a Původní Magie. Neznámý mág, jenž se navrátil ze záhrobí, aby odstranil hrozbu Ledového draka. A konečně tajemný Tóminh XIII., poslední vládce Tóminhlanu, jenž dohlížel na svět jako jeho starostlivý otec.

Dwyr s Tysie ještě dlouho klečeli u zesnulého muže a otce. Když jeho ruce začaly chladnout a bylo jasné, že už jej žádný zázrak nezachrání, políbil Dwyr otce na čelo a objal matku.

Ta se na jeho rameni srdceryvně rozeštkala a plakala a plakala. Nechávala vytéct všechny slzy, které až dosud zadržovala. Slzy, které jí vyvěraly z největších hlubin krvácejícího srdce, ale statečně je zadržovala, aby nezkalily poslední chvíle s jejím milovaným mužem. Nepřestávala plakat, ani když už jí došly slzy. Dál se opírala o synovo rameno a otrásala se žalem.

Malvor k nim opatrně přistoupil a položil Tysie ruku na rameno. Sám vypadal, že tomu nemůže uvěřit. „Je mi to moc líto.“

Otřela si slzy a přinutila se otočit k němu čelem. „Děkuju,“ špitla, než se jí znovu sevřelo hrdlo úzkostí.

Cestor si odkašlal. „Neberte to nějak neomaleně, ale zůstat tady nemůžeme. To, že nás ještě nenašli, je jenom neuvěřitelné štěstí. Musíme odsud.“

Tysie ale důrazně zavrtěla hlavou. Podívala se na syna. „Ne. Musíme ještě něco najít.“

Tóminhův někdejší pobočník okamžik váhal, ale potom přikývl. „Dobře. Doprovodím vás, a pak vám odsud pomůžu.“ Podíval se na padlého přítele. „Tak by si to přál.“

Dwyr zatím odepjal otci meč od pasu a položil mu jej na hrud', kde kolem jílce obepjal jeho chladné prsty.

Pohlédl na matku. Ta si právě urovnávala oblečení, aby dala najevo, že už je v pořádku, a v příštím okamžiku kráčela ke schodišti.

Ostatní ji následovali, jen Neiala zůstala pozadu a přistoupila k Dwyrovi. „Zvládneš to?“ zeptala se starostlivě.

Dwyr se přinutil k úsměvu a přikývl. „Je to...“ Zaváhal nad vhodným slovem. „Zvláštní. Jako by mi z hrudi sebrali něco, co potřebuju, ale nikdy jsem nevěděl, že to mám. On byl můj otec... Jenomže otec, kterého jsem znal spíš jen z příběhů. Takže víc pro mě byl Tóminhem, kterého jsem si oblíbil a spoléhal na jeho vedení a

rady.“ Nevesele se zasmál. „Vlastně pro mě byl Tóminh něco jako otec.“

Chytila ho za ruce. „Jsi úžasný.“ Políbila ho na tvář a pospíšila si za ostatními.

V tu chvíli to ale moc nevnímal. Ještě naposledy se otočil a pohlédl na vznešeného muže, který by nebyť šípu v jeho prsou vypadal, že jen spí. „Sbohem... tati,“ zašeptal a rozběhl se do schodů.

Hrdinové z dob dávno minulých – svazek 13, list 10

V Argsbow se Tóminhův osud naplnil. Dar, jež mu Tard před léty věnoval, splatil a navrátil se do nebeského pekla. Smlouva, jež byla porušena, došla svého konce, neb Tóminh nevybral svého nástupce a jeho krev se vsákla do země.

Kapitola 10.: Na sever

Zbytek skupiny dohnal právě ve chvíli, kdy mýjeli přízemí pevnosti a stoupali po točitém schodišti výš.

„Kam to vlastně jdeme?“ vyfoukl zadýchaně.

„Musíme až nahoru,“ zavolala přes rameno Tysie, která je vedla.

„Jdeme pro to, pro co jsme přišli.“

„Ale jak víš, kde to je?“

„Slyšela jsem o tom mluvit strážné,“ odvětila, a pak už z ní nedostal ani slovo.

Brzy se ocitli v prostorné chodbě čtvrtého patra a zpomalili. Nevěděli, co tam mohou očekávat, a raději se semkli k sobě. Dwyr přenechal svůj meč Malvorovi, který s ním uměl zacházet lépe, byť byl zvyklý spíš na obouruční. Sám se rozhodl spoléhat už jen na luk, s nímž se cítil nejjistěji.

Stáli na místě a rozhlíželi se kolem.

„Kudy teď?“ zeptal se Malvor.

Tysie potřásla hlavou. „To nevím. Někde tady by měla být místnost plná svítků, které sebrali ve městě. Ale víc jsem neslyšela... Asi budeme muset prohledat všechno.“

Dwyr potlačil bodnutí lítosti. Předtím matku pochopil tak, že najdou přímo to, co mu umožní používat kouzla, nejen další haldy svítků, které bude muset týdný a týdný pročitat, než přijde na to, že v nich žádná odpověď není...

„Dobře,“ přerušil Malvor ticho. „Rozdělíme si to...“ Otočil se k ostatním. „Já s Tysie projdeme místností nalevo, vy tři si vezměte ty

napravo. Držte se ale pohromadě a pokud možno blízko nás. Kdo něco najde, vyše posla k druhé skupině, ať neděláme zbytečný hluk. Kdo narazí na mrňousy... zakřičí. To už pak bude stejně jedno.“

Přikývli a okamžitě se pustili k nejbližším dveřím, aby si prohlédli, co ukrývají. Cestor v čele, Neiala hned za ním a Dwyr jim oběma vykukoval přes rameno, s šípem připraveným ihned vystřelit.

Otevřela se před nimi malá pracovna vybavená jen stolem a židlí. Za dveřmi byl jediný květináč s vysokou nekvetoucí rostlinou s tlustými oválnými listy, kterou Dwyr nikdy neviděl. Jinak tam nebylo nic. Prohlédli aspoň zásuvky ve stole, ale po nějakých svíticích nebo dokumentech nebylo ani stopy.

Pokračovali dál, ale podobně vypadaly i další místnosti. Těšit je mohlo aspoň to, že stále nenarazili na nikoho z Korvelíňanů, za což nepochybně vděčili časným ranním hodinám. Jenomže za okny už začínal nový den, a bylo jen otázkou času, kdy se to změní...

„Tady! Sem!“ donesl se k nim od protější stěny Tysiin hlas.

Korvelíňané! blesklo Dwyrovi hlavou. Ještě než se ale stihl otočit, uvědomil si, že její hlas nezněl poplašeně... Spíš nadšeně!

Matka se strýcem už v chodbě nebyli, ale od otevřených dveří se ozývaly nějaké zvuky, jako když se někdo přehrabuje v hromadě předmětů. Přeběhli k nim a naskytl se jim pohled na místnost s regály po stranách, z nichž právě dvojice jejich přátel vyhazovala svitky na stůl uprostřed.

Dwyr přelétl pohledem nacpané police a rychle rostoucí hromadu. „Tohle přece nikdy nepobereme!“

Cestor si začal svlékat košili. „Všechno asi ne, ale uneseme toho dost. Dwyre, ty si taky sundej košili a zavaž ji u spodu tak, aby tamtudy nic nepropadlo. Uděláme si z nich pytle.“ On sám už měl hotovo a začal dovnitř cpát svitky po plných hrstech, aniž by na ně bral sebemenší ohledy. Čím víc jich tam nacpou a čím rychleji se jim to podaří, tím líp.

Dwyr si podle pokynů vyrobil vlastní vak, ale dál jen nerozhodně postával, hleděl na regály a váhal, kterými svitky začít. Ve které hromádce se asi mohl ukrývat ten, který hledali?

Vytáhl jeden z police a začal ho rozmotávat, aby nahlédl do jeho textu, ale Cestor ho rázně utnul. „Na to není čas! Prostě něco popadni a nacpi to tam.“

Ještě na okamžik se zastavil se svitkem napůl rozvnutým. Potom ho ale smotal a řídil se Cestorovou radou. Začal brát pergameny namátkou a bez rozmýšlení je skládal do košile.

Napodobil je i Malvor a k překvapení všech i Neiala. Dwyrovi při tom pohledu vypadla celá náruč svitků, ale aspoň tak měl záminku ukrýt se za stůl, než se přestane červenat.

Když byly košile plné, uvázali si je pomocí rukávů přes záda a do rukou popadli tolik kusů, kolik jen pobrali. I tak tam skoro ještě jednou tolik dokumentů zůstalo.

Vyrazili zpátky ke schodům. Cestor jako jediný nenesl svitky také v rukou, jen na zádech. Proto šel jako první s mečem v pohotovosti, kdyby narazili na nepřítelé. Druhý šel Dwyr, který musel přehodit luk přes rameno, ale na rozdíl od za ním běžící Neialy měl nějakou zbraň. Ona musela charis zanechat v pracovně, aby mohla pobrat do rukou další svitky. Skupinu uzavírali Tysie a Malvor, kteří dokázali pobrat pergameny i meč, ale pokud by zbraň potřebovali použít, museli by se zbytku nákladu zbavit.

„Půjdem hlavní bránou,“ vysvětlil Cestor, zatímco jim pod nohama ubíhaly schody. „Nebudou nás tam čekat spíš než u tunelu, kterým jsme přišli.“

Nekomentovali to, jen se soustředili na běh ze schodů. Do přízemí a potom rychle k bráně. Byla zavřená, ale malá branka vedle pouštěla dovnitř jasné sluneční světlo. Vyřítili se jí ven. Na zápraží okamžik zůstali jen stát a mrkali, dokud svět nenabyl svých typických barev.

Ulice zalévalo čerstvé ranní světlo. Okolní sídla, spíše mramorové paláce nežli domy, se v chladném slunci matně blyštěla a dodávala

svému okolí nádech nejrůznějších barev, od čistě bílé, přes modrou, zelenou i žlutou až k černé, která vyvolávala zvláštní stíněný pocit, jako když příliš velký dům nacpou do příliš malé mezery. Dále ve městě vznešenost sídel postupně upadala, jako kdyby chtěla postupně přejít v prosté domy na okraji. Přímo před nimi stála uprostřed náměstí vysoká kašna, z jejíhož vrcholu shlížel velký bílý drak, rovněž z mramoru, jemuž z tlamy proudem tryskala křišťálově čistá voda.

Po prostoru už pobíhalo několik čilých obyvatel. Všichni naráz se otočili za podivnou pětici polonahých vysokých osob, která se tak zničehonic zjevila. Většina z nich při pohledu na Cestorův meč s křikem zmizela do nejbližšího stínu, tři Korvelňané jim však zahradili cestu na sever a tasili meče nebo výhrůžně nastavili kopí. Po uprchlých vězňích nebylo nikde ani stopy, zřejmě se rozprchli ještě za tmy.

Dwyr upustil svitky, sáhl po luku a okamžitě poslal jednoho z vojáků k zemi. Mezitím už se k nim přirtil Cestor, vrhl se na muže s kopím a rychle prorazil jeho obranu.

Poslední voják měl meč a snáz se tak dokázal ubránit Cestorovým výpadům, nakonec ale i jemu čepel prorazila břicho.

Dwyr se sehnul pro svitky, které upustil, a začal je sbírat.

„Nech to!“ přikázal mu Cestor. „Není čas, pokračujeme!“

Rychle popadl aspoň to, co se mu vešlo do dlaně, a pak už běželi dál, přímo na sever. Celou dobu je přítom doprovázely výkřiky lidí, kteří se jim klidili z cesty a volali na poplach, aby varovali stráž, ve které části města byli uprchlíci viděni. Netrvalo dlouho a ulici před nimi zatarasilo dalších pět vojáků.

„Dwyre, dvě ulice vpravo a pak znovu na sever,“ poručil Cestor.

Poslechli ho a odbočili z hlavní ulice, zatímco jejich druh běžel dál stále stejným směrem.

Dwyr napínal uši, kdy uslyší zvuky potyčky, ale buď k žádné nedošlo, nebo její hluk zanikl za všeobecným voláním na poplach. Jen

doufal, že Cestora nepolapili nějakou lstí a ticho, že neznačí něco jiného, než že jim utekl. Neměli ale čas zjišťovat to.

Klopýtali postranními uličkami stále vpřed. Dwyr právě začínal uvažovat, jestli je bezpečné vrátit se na hlavní ulici, když v dálce spatřili hradby a patu schodiště vedoucího na ohoz. Vypadalo to, že Cestor dobře věděl, proč je posílá právě touto ulicí.

Přeběhli poslední metry. Dwyr se zastavil u nejnižších stupňů, aby případně odradil pronásledovatele, zatímco ostatní poběží nahoru. V ulicích za nimi uviděl ale jen zvědavé a ustrašené tváře, jež je pozorovaly z bezpečné vzdálenosti. Ti odvážnější z úkrytu volali na obránce.

Zařadil se proto za svou matku, která běžela jako poslední, a vystoupal na ochozy. Tam se všichni zastavili.

Teprve nyní jim došlo, že lano měl u sebe Cestor a nemají jak se dostat bezpečně dolů. Rozhlíželi se na všechny strany a snažili se vymyslet co dál.

Zprava se k nim řítí strážný s kopím, ale Dwyr jej střelil do nohy a přinutil ho tak zastavit. Znepokojeně pohlédl na toulec, kde mu rychle ubývalo šípů. Zbýval poslední...

Vzduchem se rozezněl třeskot zbraní. Ohlédli se tím směrem, ale v cestě jim stály domy. Teprve, když zvuky souboje nahradil smrtelný výkřik, uviděli, jak na ulici pod hradbami vyběhl Cestor s mečem i uniformou umazanými od krve.

Vrhl se na schody a v mžiku byl u nich. Už cestou shodil lano z ramene a teď beze slova zahákl kotvu o hranu ochozu a shodil smyčky do ulice na druhou stranu. „Rychle!“ vybídl je stručně. Potom se otočil, aby hlídal ulice za nimi. Tam se totiž začínali objevovat první vojáci.

Neiala už byla v půli cesty. Dva vojáci ale právě dobývali schody nalevo a další trojice napravo.

„Mami, meč!“ zavolal Dwyr. Nečekal na odpověď a vytrhl zbraň matce z ruky, až se jí z paží vysypalo několik svítků. Co nejrychleji

běžel ke schodům nalevo, aby proti mužům získal strategickou výhodu. Cestor měl schodiště napravo dál a neměl proto tolik času, přesto se postavil trojici, která už dosáhla ochozu.

Dwyr dostihl své nepřátele právě včas, aby je ještě uvěznil na schodišti. Byli však na něj dva, a i přes jeho výhodu jej brzy přinutiti začít couvat. Věděl, že jakmile se dostanou do širšího prostoru nahoře, je s ním amen. Proto podnikl zoufalý pokus o protiútok. Nebýt toho, že přišel jako zcela nečekané překvapení po předchozí obraně a že v sobě skrýval všechno jeho zoufalství, nejspíš by nevyšel. A i tak přinesl úplně jiný výsledek, než zamýšlel.

Současně bodl mečem proti muži vpravo a vyrazil pěstí proti tváři toho druhého. Jeho zbraň srazila připravená ocel protivníka, ovšem jen do boku vojáka nalevo, který uhýbal jeho pěsti. Rána nebyla smrtelná, ale zaskočenému muži vypadla zbraň a sklouzla přes hranu schodiště. Pokusil se po ní ještě natáhnout, ale jeho prsty pročísly vzduch naprázdno. Voják ztratil rovnováhu a poroučel se za svou zbraní.

Dwyr se otrásl při zvuku lámaných kostí.

Škrábnutí do boku ho probralo do reality. Vojákův uspěchaný úder mu prořízl kůži, ale nabídl mu příliš sebejistého muže jako na stříbrném podnose. Udeřil mu jílcem do čela. Voják omámeně zavrával a do hrudi mu prorazila čepel.

Dwyr se ohlédl po Cestorovi, který si se svými nepřáteli poradil o poznání rychleji. Teď mu ukazoval pochvalně zvednutý palec. Potom ho mávnutím přivolal.

Ostatní tři jejich společníci už byli na druhé straně hradeb, takže další vysvětlení Dwyr nepotřeboval. Chytil se lana a co nejrychleji se po něm spustil. Ztěžka dopadl na nohy, ale rychle se zase narovnal a zadíval se na ohoz.

„Drž ho napnuté,“ volal Cestor shora. Posunul kotvu tak, aby ji pak mohl trhnutím uvolnit a začal šplhat dolů. Cestou se co nejvíc přidržoval stěny, tak aby lano čelilo co nejmenšímu zatížení. Hned,

jakmile to bylo bezpečné, seskočil zbytek vzdálenosti na zem. Vzal si od Dwyrů lano a zkušeným pohybem ho uvolnil.

„Běžte!“ ucedil, zatímco je smotával, aby se mu pohodlně neslo. „Za chvíli vyběhnou bránou a já bych se jim do té doby rád ztratil.“

Jako na povel se ozvalo chřestění řetězů, jež vyťahovaly za bránou ukrytou mříž.

„Jdeme,“ zavelel Dwyr a vedl je severovýchodně, aby se ztratili v menších, temnějších uličkách. Cestor je brzy dohonal a ujal se vedení, načež byl asi spokojený s tím, jak se vzdálili od hlavní ulice, a stočil se na sever.

Tato část města zůstávala překvapivě pustá – buď tam v tu chvíli nikdo nebyl, nebo se bál vystrčit nos ještě dlouho poté, co už proběhli. Dwyr za to byl rád a doufal, že je to znamení, že všechny potíže už nechali za zády. O to víc ho udivovalo stále vážnější držení těla Cestora, který běžel těsně před ním. Jako kdyby váhal, kudy se dát, přestože směr měli od začátku jasně daný – pokud možno co nejpříměji na sever. A teď dokonce zvolna zpomalovali... Měl snad v Argšbow ještě další úkol? Nebo ho mrzelo, že tam nechali Tóminha a uvažoval, že se pro něj vrátí?

Jestli ano, jdu s ním! rozhodl se Dwyr. *At' si říká, co chce... je to můj otec!*

Skutečnost ale byla úplně jiná a on se na vedoucího muže vyděšeně vrhl, když ten začal zničehonic vykřikovat „Honem!“ a „Tady jsou!“, na kolik jen stačily jeho plíce. Strhl je do prachu ulice a chvíli se jen kutáleli ve zmeti končetin. Zastavili, až když narazili do zdi.

Cestor z pusy odtrhl Dwyrův dlaň a zakřenil se na něj. „Super, bude to znít věrohodněji, jak jsi mě ut'al. Ale teď už mě pusť!“

Dwyr se ani nehnul. Matně vnímal, že se kolem nich shromáždili i ostatní, ale nevšímal si toho a zatřásl s mužem před sebou. „Co to děláš? Chceš, aby nás dostali?! Prodal jsi nás?!“

Voják pod ním trochu zvážněl, ale v oku mu zůstávala jiskřička pobavení. „Slez ze mě, spěcháme! Bylo to nutné, ale pokud nebudeme hned pokračovat, tak zbytečné.“

Dwyr neochotně ustoupil, ale měřil si Cestora nedůvěřivým pohledem a nevypadal, že by se chystal běžet dál.

Cestorovi to neuniklo. „Kdyby nevěděli, že jsme tady, poběží nás odříznout od brány, a k té my bohužel musíme dost blízko,“ vysvětlil stručně, aby už mohli pokračovat.

Dwyr sklopil zrak, a i ostatní se tvářili trochu zahanbeně, že jej podezírali ze zrady. „Promiň,“ zamumlal.

„Pojďme,“ vybídl je Cestor pobaveně. Sebral dva svitky, co jim při pádu vypadly a znovu vyrazil.

Své volání zopakoval ještě dvakrát, přičemž ani v jednom případě si neodpustil na oko ustrašené ohlédnutí přes rameno po Dwyrovi, jenž mu běžel v patách. Tomu to trochu zlepšilo náladu, když viděl, že to druhý muž bere s humorem.

Potom konečně dorazili k mase kamení, která je oddělovala od poslední části města a svobody za ní.

Cestor ucukl, když mu před očima přelétl šíp. Ani se neohlédl, jen Dwyrovi ukázal směr a stočil se doleva, kde ležela nejbližší brána.

Dwyr odhodil meč a setřásl z ramene luk. V toulci nahmátl poslední šíp a jemu se najednou roztřásl ruce. Tentokrát bude mít opravdu jen jeden jediný pokus.

Rychle se ohlédl směrem, kterým odlétl šíp, jež minul Cestora, ale z toho zbyla jen hromada třísek u paty nedalekého domu. Přelétl pohledem do míst, odkud musel šíp přiletět, a spatřil vojáka s opět připraveným lukem, jenž právě napjal tětivu.

Na poslední chvíli se vrhl ke zdi a šíp následoval osud svého předchůdce. Běh událostí jej přinutil přestat myslet na to, co by se stalo, kdyby minul, a jemu se tak podařilo uklidnit ruce. Vykročil zpoza rohu a jediným plynulým pohybem zvedl luk, natáhl tětivu a

vystřelil do míst, kde vojáka viděl naposledy. Šíp se muži zavrtal přesně doprostřed čela.

Dwyr si přehodil luk přes rameno, sebral ze země meč a pospíšil si za ostatními.

„To byl poslední šíp,“ zavolal na Cestora, ale nepřišla žádná odpověď.

Srovnal krok s Malvorem. „Strýčku, hod' mi ty svitky do toulce, ať máš volné ruce,“ navrhl mu a gestem ho pobídl, aby mu dal dokumenty, které držel v náručí a bránily mu v efektivním využívání meče.

Malvor nabídku s povděkem přijal, a protože tam zbylo ještě dost místa, odpomohl Dwyr od několika svitků také matce a Neiale.

„Rychle na ochoz!“ pobídl je Cestor a ukázal na schody. Sám pokračoval dál k bráně, aby se vypořádal s dvojicí, která ji tentokrát střežila zevnitř.

Dwyr se ujal vedení a běžel nahoru, když ho Malvor zničehonic strhl. O zlomek vteřiny později jim nad hlavou přeletěl šíp.

Instinktivně sáhl po luku a šípu, ale v toulci nahmátl jen pergamen. Zaklel. „Jsme v prdeli! Nemáme šípy.“

„No, Dwyre!“ okřikla ho matka. „Jak to mluvíš?“

„Rychle dolů,“ přerušil je Malvor, který si jako jediný uvědomoval, že si střelec brzy najde novou pozici, kde před ním nebudou krytí okrajem ochozů. „Běžte k bráně. Budeme ji muset otevřít.“

Dorazili právě ve chvíli, kdy si Cestor poradil i s druhým mužem na stráži. Překvapeně se po nich ohlédl.

„Vrchem to nejde,“ odvětil Malvor na jeho nevyslovenou otázku a rozrazil dveře na levé straně.

Dwyr vběhl do dveří vpravo a rozhlédl se kolem sebe. Místnost za nimi byla prakticky prázdná, vyplňovaly ji jen čtyři dřevěné lavice, u každé stěny jedna, a vysoký dřevěný sloup, jež asi metr nad zemí

obepínalo ozubené kolo s dlouhými silnými výběžky, které zřejmě sloužily jako madla, aby se dalo sloupem snáze otočit.

Vrhl se k mechanismu a zatlačil. Kolo sebou cuklo a nepatrně se pootočilo, ale pak zastavilo a odmítalo se dál hnout. Dwyr hekal a funěl a tlačil ze všech sil, ale marně.

Svalil se na madlo před sebou a sbíral síly na další pokus.

„Dwyre! Pojď sem rychle!“ uslyšel strýce z protější strany oblouku brány. Nechal proto kolo být a běžel za ním.

Za druhými dveřmi to vypadalo úplně stejně a ostatní už stáli kolem mechanismu k otevírání brány a čekali na něj.

„Pohni, máme jen chvíli, než nás doženou,“ pobízel ho strýc.

Dwyr se vrhl do kola a zatlačil. S pomocí ostatních se tentokrát dal mechanismus do pohybu a z venku se k nim doneslo skřípění železných vrat.

„Dobré, tohle bude stačit,“ rozhodl Cestor a kolo se zastavilo.

Vyběhli zpátky na ulici. Levá vrata brány byla pootevřená s těžší pro jednoho muže, aniž by se musel protáhnout bokem, víc ale nepotřebovali. Rychle proběhli skrz a konečně se ocitli ve vnějším okruhu. Za nimi ještě zaškrábal o bránu šíp.

Ponořili se znovu do úzkých ulic mezi domy na pravé straně a spěchali k okraji města.

Atmosféra kolem nich se změnila jako mávnutím kouzelného proutku – lidí kolem přibylo, ale i když se jim urychleně klidili z cesty, zůstávali jen tiše stát a čekali až jim uprchlíci zmizí z dohledu. Nikdo z nich neměl nijak zvlášť snahu varovat obránce, kde je jejich kořist.

Vběhli do jedné z nejužších a nejtemnějších uliček ve městě a zastavili, aby popadli dech a aby se zaposlouchali, kde jsou jejich pronásledovatelé.

Pravidelný dusot těžkých bot se ozýval nepříjemně blízko, zdálo se jim ale, že se možná trochu vzdaluje.

„Musíme se někde schovat,“ prolomil mlčení Cestor, zatímco vyhlížel za roh domu. „Ztratili nás, ale budou hlídat a až k lesu

bychom se nepozorovaně nedostali. Počkáme, až si budou myslet, že jsme je obelstili a utekli na jih.“

„Jenomže kde se tady chceš schovat?“ zeptal se Dwyer.

Cestor se rozhlédl kolem, vybral si jednu okenici a ramenem ji rozrazil. Přepadl dovnitř, načež se oknem ven vyvalily poplašené výkřiky následované několika ranami pěstí. Ostatní si za ním pospíšili, ale ještě, než stihli prolézt rámem, zvuky potyčky utichly.

Na druhé straně našli malou temnou místnostku vybavenou jen měkkou matrací se sametovým přehozem, která vyplňovala více než polovinu z celého prostoru, a malými nočními stolky s pohaslými olejovými lampami, na každé straně postele jeden. Zemi zakrýval ošoupaný starý koberec s jednoduchým motivem opakovaně lomené čáry na okrajích. V protější stěně byly otevřené dveře vedoucí do jiných částí domu, z nichž vytékala záplava zlatavého světla, která do místnosti vnášela tlumené šero a v jejímž proudu se daly rozeznat tři postavy. Cestor se tyčil nad obtloustlým plešatým mužem v prvotřídním obleku s krajkovým límcem a mířil mu špičkou meče pod bradu. Muž ležel na zemi s roztaženýma rukama a nohama a pomrkával, jako by nechápal, jak se tam ocitl. Z nosu mu tekla po líci tenký pramínek krve. Jeho žena stála hned u dveří s rukou přitisknutou k vyděšeným rtům. Kolem rozměrného pasu měla uvázanou tak čistě bílou zástěru, až se zdálo, že ve tmě by musela svítit. Pod zástěrou prosvítaly volné červené šaty zdobené stříbrnými nitěmi, které měly kolem lemů rovněž načechrané krajky. Měly hluboký výstřih, jako kdyby žena chtěla vybízet, aby se každý podíval na její vzdouvající se poprsí, na němž se blyštěl zlatý klenot se smaragdem velkým jako pěst, jež visel na masivním rovněž zlatém řetězu, který obepínal její krk. Zdálo se, že jim Cestor vybral za útočiště dům někoho, kdo si i po vpádu Korvelíňanů (nebo dokonce až od něj) žil náramně dobře.

A neuniklo to nejspíš ani Cestorovi. Počkal až se muž pod ním trochu vzpamatuje a bude mu věnovat svou pozornost, a řekl: „Vypadáš jako schopný obchodník, a já mám pro tebe návrh. Tvůj

život výměnou za bezpečné útočiště po několik málo příštích hodin. Pak vypadneme a ty si můžeš dál syslit svoje bohatství... Co ty na to?“

Muž si ho chvíli prohlížel se směsicí vzteku, strachu a vypočítavosti. Potom se pokusil přikývnout, než si uvědomil, že mu na krku spočívá špička meče a takový pohyb by nemusel být moudrý. „A-ano,“ vykoktal.

Cestor se spokojeně usmál a vzdálil meč od mužova hrdla, aby ten mohl vstát. „Spravte ty okenice, ať někoho neupozorní, že jsme se sem vloupali,“ pokynul svým druhům. „Dwyre, ty pojď prosím se mnou do kuchyně.“ Otočil se k jejich hostitelům zády, aby neviděli, co dělá, a poťukal prstem na lano.

Dwyr přikývl a následoval ho i s obyvateli domu do vedlejší místnosti.

Ocitli se v pokoji, který zřejmě sloužil jako kuchyně i jako jídelna. Jeho největší část zabíral masivní dubový stůl zdobený různými vlnkami a jinými oblými tvary vyřezanými do dřeva. V jeho středu jej zakrýval čtvercový krajkový ubrus, jehož dva rohy volně přepadaly přes delší hranu desky. Na každé straně stolu také stála jedna židle s rubínově červeným polstrováním a s opěrkami pro ruce. Nad stolem, přesně uprostřed visel ze stropu křišťálový lustr s jedinou svící uprostřed, světlo však čirý materiál kolem rozprostřel po celé místnosti a nejspíš i s pomocí dávných kouzel mu umožnil prozářit každý kout. Podél celé pravé stěny stála řada skříní, zpola vysoká až ke stropu, zpola jen do výšky pasu a zakrývala ji kamenná deska, na níž ležel velký nůž a hlávka zelí. Jak se zdálo, vyrušili ženu právě, když se rozhodla začít chystat oběd. Nad deskou bylo prosklené okno, avšak nyní zakryté dřevěnými okenicemi. Nalevo stěnu zabíral cihlový krb s plápolajícím ohněm a velký obraz s výjevem, kde stál majestátní muž v černém plášti a v záři modrého měsíce Verata na temné obloze. Vzadu za ním stála armáda v černých uniformách, která však jako by byla trochu rozmazaná, aby dala více vyniknout postavě vpředu. Aryvovi, prvnímu a největšímu z temných mágů,

přínejmenším do doby než přišel Iryn. Na protějším konci stěny byl výklenek se schodištěm vedoucím do horních pater. Poslední zeď, ta, jež byla přímo naproti nim, zela prázdnotou, byly tam jen dveře vedoucí někam dál. Zemi pokrýval huňatý bílý koberec, který teď přichází k nelibosti obyvatel bezohledně pošlapali.

Cestor přirazil dvě židle zády k sobě. „Sednout,“ přikázal. Muž i žena ho strnule poslechli, zvědaví i ustrašení, co je čeká. Když si Cestor stáhl z ramene smyčky lana, obchodník se přece jen dovtípl a vystartoval ze své židle. Přesně mířená rána do nosu ho do ní ale rychle vrátila.

Žena, jež pořádně neviděla, co se za ní odehrává, a pouze slyšela ránu a cítila, jak se její židle nárazem posunula, přidušeně vykvikla. Očima plnýma strachu vzhledla k Dwyrovi, který však dál jen stál a hlídal ji. To ji přece jen na chvíli uklidnilo vědomím, že jí možná neublíží.

„To přece nemůžete! Takhle dohoda nezněla!“ protestoval muž a mával kolem sebe rukama, aby ho Cestor nemohl svázat. Další rána ho ale zasáhla do spánku a znehybněla ho, takže je mohli konečně oba spoutat.

„Potom vás pustíme,“ slíbil Cestor ženě. „Jde nám jen o to chvíli to tady přečkat, než se naši kamarádi venku uklidní.“ Vrhł pohled po bezvládném muži. „Až váš muž přijde k sobě, vyříd'te mu, že pokud bude zkoušet volat o pomoc, křičet nebo jinak vyvádět, dostanete oba dva jako roubík jeden svůj drahocenný rukáv a zapomeneme, že byste taky mohli potřebovat pít.“

Žena roztřeseně přikývla.

„Jsem rád, že s vámi je rozumnější řeč. Je v domě ještě někdo?“

Zavrtěla hlavou.

„A může dnes někdo přijít? Čekáte někoho?“

Další zavrtění.

Dwyr s Cestorem se uvolnili. Když byly o chvíli později i okenice jakž takž opravené, vypadalo to, že jsou skutečně na chvíli v bezpečí

a mohou si odpočinout. Cestor jako jediný zůstával na pozoru. Nejprve prohledal zbytek domu, aby si ověřil, že jim žena nelhala, a potom bez ustání hlídal dvojici zajatců. Ostatní si posedali na zem u zdí všude kolem. Tysie se zhroutila vyčerpáním a žalem ze ztráty Iryna a nehybně spala roztažená na měkkém koberci. Malvor ji starostlivě sledoval. Dwyr seděl s pohledem upřeným do podlahy mezi svými chodidly. A Neiala, ta za ním přišla a usadila se vedle něj.

„Jak to zvládáš?“

Pokrčil rameny.

Chvilí bylo ticho, než vyslovil nahlas myšlenku, která mu už dlouhé minuty běžela hlavou. „Neměli jsme ho tam nechávat. Vždyť on by nás tam přece taky nenechal!“ Ponuře ztlumil hlas, takže mu skoro nebylo rozumět. „Měli jsme ho odnést a dopřát mu důstojný pohřeb.“

„To ale není tvá chyba.“

„Ale je,“ ohradil se Dwyr okamžitě. „Vždyť... jsem přece jeho syn. Kdo jiný by se o něj měl starat až do posledního okamžiku?“ Zavřel oči, aby zabránil slzám vytrysknout ven. „I když nás opustil...“

„On vás ale neopustil,“ řekl Cestor chraptivě. Bylo vidět, že i jemu se mluví o mrtvém příteli těžko. „Chtěl pro vás lepší svět. A to mohl, jen pokud Iryn umřel a zrodil se Tóminh. A to není žádná fráze ani metafora. On si na nic ze svého předchozího života nepamatoval. Až dokud jsi nepřišel. A neměl si vzpomenout ani tehdy, ale... stalo se. Možná je to dobře. Možná to tak Tard skutečně zamýšlel. I když o tom dost pochybuju.“ Zmlkl a víc jim nevěnoval pozornost.

Jeho slova Dwyrovi přece jen trochu pozvedla ducha a nakrátko se usmál. „Jo... táta byl hrdina každým coulem.“

Potom už seděli v tichu také oni dva. Naslouchali zvukům z ulice. Vypadalo to, že navzdory nočním událostem ve městě zavládl obvyklý čilý ruch, který jen zřídka přerušil dusot vojenských nohou. Podle kroků odhadovali, že po nich obránci pátrají ve čtyřčlenných skupinkách, do domu ale nezamířila ani jediná.

Intervaly mezi průchody hlídek se natahovaly, jak obránci přesouvali své pátrání stále více na jih. Ve tváři obchodníka, kterému vnikli do domu a který se mezitím stihl znovu probrat k vědomí, se zračila stále větší sklíčenost a vzdalujícím se krokům naslouchal se směsicí vzteku a zklamání. Buď tolik toužil, aby „lupiče“ v jeho domě někdo potrestal, nebo – a to se jim z jeho povahy zdálo pravděpodobnější – se nevzdával naděje, že jim nějak vyklouzne a udá je, a snad si za to vyslouží bohatou odměnu. Cestorovo varování však po předchozích ránách bral dostatečně vážně a výkřiku, který by hlídka mohla, ale nemusela zaslechnout, se neodvážil.

„Půjdeme,“ rozhodl Cestor po jedné obzvlášť dlouhé mezeře mezi dvěma oddíly pátračů. „Běžte dveřmi, hned jsem tam.“

Obchodník si jeho slova okamžitě špatně vyložil a začal lamentovat nad svým osudem, smlouvat a naříkat, že mu přece jejich dohoda měla zachránit život.

Dwyr s ostatními zatím vyšel na prosluněnou ulici. Mohlo být právě pozdní odpoledne, slunce už bylo daleko za polovinou své pouti. Nebyli ještě na hlavní ulici obepínající celé město, i tak se ale dostali do poměrně rušné části, a kolem nich pobíhaly desítky lidí. Naštěstí vypadali všichni jako Nakrylané a čtyřem uprchlíkům nevěnovali víc než letmý pohled, dokonce i když si nesli košile přes rameno jako batohy.

Vzápětí se k nim připojil i Cestor s lanem znovu omotaným kolem ramene. „Musel jsem ho omráčit, aby neviděl, kudy odcházíme od jeho dveří, a neběžel jim to hned vyžvanit. Ženská má takový strach, že bych se moc divil, kdyby se pohnula dřív, než on přijde k sobě. Leda by se stejně bála také jeho.“ Protlačil se do čela a vedl je nejpřímější cestou na sever.

Před okružní ulicí ještě na chvíli zastavili, aby měli jistotu, že nikde kolem nejsou vojáci. Rychle přeběhli na druhou stranu, proplekli se domy na okraji, a pak už se před nimi konečně vynořila širá louka a za ní vytoužený les skýtající definitivní bezpečí.

Na přímou cestu přes volné prostranství ale bylo stále ještě příliš mnoho světla, a tak je Cestor odvedl kus doleva, kde k lesu a dvěma nízkým horám v jeho sousedství vybíhala široká prašná cesta. Provoz na ní byl jen chabý, přesto mohl dobře posloužit, aby nepůsobili tak nápadně, jako kdyby vyrazili přes louku. Cestor je navíc rozdělil na dvě části – nejprve poslal Malvora a obě ženy v závěsu za jedním vozem, aby taková skupina nebyla nápadná, potom se sám vydal s Dwyrem za nimi.

Jak tak vytrvale kráčeli k lesu a město se jim za zády zmenšovalo úmorně pomalu, začal Dwyer přemýšlet o jejich útěku a směru, který nabrali. Cestor jim sice v první chvíli vysvětlil, proč vyrazili z pevnosti bránou a pokračovali na sever, to ale neodporovalo tomu, aby se teď vrátili na východ, kde předchozího večera nechali koně. Zeptal se na to svého společníka.

„Má to svůj důvod,“ ujistil ho Cestor. „Ale to počká. Pořád je poblíž pár uší, a i když nejspíš nebudou zvědavé, riskovat to nechci. Takže s dalšími otázkami, prosím, počkej.“

Zbytek cesty tedy absolvovali mlčky a na kraji lesa se k nim připojila i trojice, kterou poslali napřed. Ohlédli se po městě, které vypadalo stejně klidné jako před jejich příchodem. Zhluboka se nadechli volného vzduchu.

I Cestor se zdál být spokojený, ačkoliv je bez přestávky pobízel dál. „Tak pojd'te, pojd'te. Dnes musíme urazit ještě několik mil.“

Zdálo se to být přehnaně opatrné, ale nahlas nic nenamítali a pokračovali pod klenbou stromů dál na sever. Jakmile však město za nimi zmizelo, ponořil se Cestor do křovisek na pravé straně a dál už je vedl neupraveným terénem mezi stromy a pryč od stezky.

„Až nás nenajdou ve městě, tak pokud budou pokračovat v pátrání, přijdou sem do lesa,“ vysvětlil jim, když se dostali z doslechu cesty. „Proto vás vedu tudy. Obejdeme město k východu a stáhneme se k tamní cestě. Stejně jsme tam nechali koně. V noci se půjdou podívat, jestli je někdo neodvedl.“

Někteří zaúpěli, když si uvědomili, jaký kus cesty je v takovém případě ještě toho dne čeká, ale ani tentokrát nahlas neprotestoval nikdo. Na Cestorových slovech bylo až příliš mnoho pravdy a sebevětší únava nebyla dostatečným argumentem, aby zbytečně riskovali. Sklonili proto hlavy a pokračovali dál.

Než se dostali k východnímu okraji lesa, padl soumrak. Město za nimi toho večera osvětlovalo méně pochodní než dříve a oni se mohli jen dohadovat, proč tomu tak je. V tu chvíli se od nich Cestor odpojil. Svou košili se svitky předal Malvorovi a pak nabral co nejprímější směr k východnímu ústí cesty do města, zatímco ostatní pokračovali přibližně přímo na jih, aby se utábořili na stejném místě, jako Dwyr s Neialou den před vpádem do Argsbow.

Malý shluk stromů už hledali v hluboké tmě, naštěstí ale mířili dostatečně přesně, aby ho nevědomky neminuli. Spokojeně se svalili mezi stromy a hromady svitků jim posloužily jako polštáře. Košile si urychleně oblékli, aby v nočním chladu nepromrzli až na kost.

Po chvíli se Neiala s úpěním zvedla. „Někdo musí hlídat,“ odpověděla na Dwyrův tázavý pohled.

Přikývl a začal vstávat také. „Tak si běž zdřímnout, já to ohlídám.“

„Spi ty,“ řekla. Přesto víc nenamítala, když se přišel posadit vedle ní a společně sledovali tmu a oranžové tečky pochodní na západě. Nakonec však i jim po dlouhém a náročném dni klesla hlava a ponořili se do hlubokého spánku.

Kapitola 11.: Smlouva

„Tomu teda říkám bdělá hlídka,“ ozval se někde poblíž Cestorův hlas.

Dwyr sebou trhl a rozespale zamrkal. Pořád ještě byla hluboká noc a naplňovalo ji tiché chrápání. Nedaleko podupávali kopyty koně a jednou za čas některý z nich zafrkal. Na levém rameni mu spočívala bezvládná Neialina hlava. Před ním stál jejich průvodce, který už se také stihl obléct do košile.

Zastyděl se. „Promiň,“ odpověděl šeptem. „Asi jsem usnul.“

Cestor pokrčil rameny. „Hlavně, že vás nikdo nepřepadl.“

Dwyr opatrně, tak aby nevzbudil Neialu, kývl hlavou směrem, odkud slyšel koně. „Kolik jsi jich našel?“

„Překvapivě všechny čtyři. Buď je nikdo neobjevil, nebo vzdal jejich krádež, když se mu nepodařilo vzbudit je.“

„Oni spali celou dobu?“ užasl.

„Spí, dokud je neprobudíš stejným způsobem, jakým jsme je uspali. Proto je dobré dávat si pozor, aby tě při jednom nebo při druhém nikdo neviděl. Jsme docela hrdí na to, jak se nám daří držet to v tajnosti. Myslím, že tohle neví mimo Tóminhlan – a teď i tebe a Neialu – nikdo.“ Posadil se na zem a opřel se o vedlejší strom. „Klidně mě za chvíli vzbud', ale teď potřebuju trochu spánku i já, takže hlídku zatím přenechám tobě. Ty ses vyspal aspoň chvíli doted'.“

Dwyr na to nic neodpověděl, jen znovu upřel zrak do tmy a soustředil se na to, aby opět neusnul. Krátký odpočinek ho našťestí trochu osvěžil, takže i když mu co chvíli poklesla hlava a on ji s trhnutím zvedl, nedal se spánkem udolat, dokud nepřešla více než polovina noci. Teprve potom Cestora vzbudil a znovu se pohroužil do snů.

Probudila ho Neiala, když s ním opatrně, ale dost důrazně zatřásla. „Dwyre! Dwyre, vstávej!“ zašeptala naléhavě.

Pruďce se vzpřímil, oči otevřené dokořán.

Svět se pozvolna budil do nového dne. Nad krajem stále ještě jako tenká záclona visely poslední zbytky tmy, s níž bojovaly první ranní paprsky. Kolem se převalovala řídká mlha. Upoutalo ho ale něco jiného. Vzduchem se neslo rytmické bouchání, takové, které slyšel předchozího dne tolikrát, že si je nemohl splést. Rovnoměrný pochod vojáků.

„Vojáci!“ vydechl polekaně. „Našli nás.“

Začal se zvedat, ale Neialina ruka ho zadržela. Zavrtěla hlavou. Ukázala rukou na jihozápad, odkud hluk přicházel. I přes šerou stěnu dokázali rozeznat tmavou šmouhu, která ale nemířila jejich směrem. Vypadalo to, že vojáci pochodují někam na jih, možná jihovýchod.

„Chtějí nás obejít?“ napadlo ho, ale dostalo se mu jen dalšího odmítavého zavrtění.

„Nemyslím si. Nevypadají, že by o nás věděli, a je to nepravděpodobné, když jsme jim utekli na sever. To by nám zkusili nadběhnout spíš tamtudy. Nemůže být na jihu nějaké nedobyté město?“

Dwyr o tom chvíli přemýšlel. Snažil se vybavit si, co mu tehdy před cestou do Tóminhlanu řekl Malvor. Ale zdálo se to tak dávno... „Podle strýce je jediné svobodné město Tóminhlan. Ale Cestor bude určitě vědět víc.“ Otočil se po jejich průvodci, který znovu tvrdě spal.

„Nech ho spát,“ zadržela ho Neiala. „Asi před hodinou jsem se vzbudila a navrhla mu, že ho vystřídám. Myslím, že když nejdou po nás, můžeme si dovolit krátké zdržení, ať už mají v plánu cokoliv.“

Sledovali, jak se stín vzdaluje a bledne. Hluk pochodujících nohou také postupně utichal. Když zmizely i poslední stopy po oddílu, uvolnili se.

„Přinejmenším o nich uslyšíme dávno před tím, než na nás zaútočí,“ pokusil se Dwyr o vtip. „S tím, kolik nadělají hluku.“

Neiala vážně přikývla a dál sledovala mlhu, za níž se jim vojáci ztratili.

Světla rychle přibývalo a šedá clona se rozplývala. Brzy se z ní vylouplo Argsbow, stejně tiché a klidné jako každé ráno. Jako kdyby ani nevědělo o oddílu, který je před méně než hodinou opustil.

Během chvilky se probudili i ostatní a Dwyr s Neialou je svolali, aby vytvořili malý kroužek. Podívali se po sobě a neslyšně se dohadovali, kdo začne. Nakonec se slova ujal Dwyr.

„Ráno jsme viděli pochodovat nějaký oddíl pryč z města.“ Viděl překvapený výraz ve tváři své matky i strýce, kteří se okamžitě unisono zeptali, kolik vojáků ho tvořilo. Cestor oproti tomu nedal nijak znát, že by ho zpráva zaskočila. Připadal mu spíš jako smřfený, rezignovaný. Zeptal se proto přímo jeho: „Nemohlo by být na jihu ještě nějaké svobodné město? Jestli jsou tam spojenci, musíme jim na pomoc!“

Cestor ovšem zavrtěl hlavou. „Nakryl byl jejich. Ale teď už nemusí být. Byla to pro ně jen mezizastávka. Nebo možná ještě je, ale v tom případě nebude dlouho. S tím, jak prázdné bylo město, a s tím, že byl oddíl tak velký, žes ho považoval za útočící armádu, sázím spíš na první možnost. Je to ironie, že by nám stačilo počkat o den dýl... I když to možná kvůli našemu vpádu uspěchali.“

Všichni na něj hleděli nedočkavými a zvědavými pohledy a myslí ho pobízeli, ať už se konečně vymáčkne. Nikdo se ale neodvážil ho doopravdy přerušit, i když přišla dlouhá odmlka.

„No... smlouva koneckonců skončila s posledním Tóminhem,“ řekl spíš pro sebe. Potom se zhluboka nadechl. „Nakryl už tady dlouho nebude. Stejně jako Cor Teamol, odkud Korvelíňané přišli. A proto utíkají na jih. Někde tam mají lodě, které připravovali na dlouhou cestu. Delší než je cesta z Cor Teamol na Nakryl.“ Ukázal na hromady svitků. „To jste měli najít.“

„Já jsem se měl přece naučit kouzlit,“ namítl Dwyr. „Tak jak to s tím souvisí?“

„Ne. Magie zmizela a zmizela definitivně, když se stal Iryn Tóminhem. Korvelíňany jsme nechali věřit, že Nakryl je bezpečný,

protože oni vnímali nebezpečí víc. Nakryl byl slepý k nebezpečím všeho druhu, musel se probudit. A pro tebe to byl impulz začít pátrat. Abys pak *náhodou* objevil, že nebezpečí je větší. Jen takhle spletitými cestami může Tóminhlan hlídat národy. Tóminh nesměl vystoupit jako prorok a říct všem ‚utečte‘. Mohl ale umožnit, aby Korvelíňané našli zprávu o blížícím se nebezpečí a utekli sem. My můžeme jen shodit malý kamínek tak, aby spustil lavinu.“ Znovu ukázal na svitky. „Jeden z nich je lavina. Nebo možná jeden z těch, co jsme nechali v Argsbow...“

Jenomže teď už je to jedno. Není Tóminh, není smlouva. Takže vám to můžu – a teď už vlastně i musím – říct. Musíme si pospíšet za nimi. Za těmi vojáky. My takovou loď, co by zvládla tak dlouhou cestu, nikdy nepostavíme, takže až odpluje i ta poslední, kterou postavili Korvelíňané, budeme tady v pasti. Čekat na smrt.“

Dwyr rázně vstal. „Ne! Nemůžeme utíkat. Magie měly svět taky zničit – nebo možná zotročit, už ani nevím – a přece se to nestalo! Otec se jim postavil a dokázal je přemoci! Taky musíme bojovat!“

„Jenomže to byly bytosti! Říkám nebezpečí, ale trefnější je *osud*. Myslíš, že Korvelíňův národ by nebránil své domovy? Že by se radši přestěhovali? Je to... nevím, co to je, ale bytost to není. Nezapícheš to mečem a nezastavíš kouzlem, i kdyby nějaké zbylo. Je to jak přírodní úkaz, nebo tak něco. Svět sám se rozhodl sám se sebou skoncovat. Aspoň tedy s Nakrylem a Cor Teamol. Co bude dál na jihu a východě, to nevím já a nevěděl to ani Tóminh. Dokonce ani Tard. Tak daleko jeho moc nesahá.“

Na malý hájek se sneslo ticho. Ani ptáci ve větvích nezazpívali a jediný zvuk, co k nim doléhal, byl probouzející se rušný den v Argsbow.

Mlčení nakonec prolomil Cestor. „Takže rychle posnídejte a vyrazíme v jejich stopách.“

Stále ještě trochu zaražení ho poslechli a připravili se na cestu. Teď, když měli zpátky sedlové brašny, mohli aspoň svitky uložit do

nich. I přes Cestorův příběh, který tvrdil, že je to zbytečné, Malvor s Tysie trvali na tom, aby vzali všechny dokumenty s sebou a Dwyr je cestou studoval pro případ, že by se v nich přece jen něco skrývalo. On sám z toho nijak nadšený nebyl. Byl by radši přivítal, aby už do konce svého života neviděl jediný svitek. Aspoň ne z té popsané strany. Musel ale přiznat, že ani Cestor nemůže vědět všechno, a na světě budou celé stovky, ne-li tisíce svitků, o nichž ani v Tóminhlanu nevědí.

Nasedli na koně a vyrazili. Malvor s Tysie si museli vzít koně společně, jedno zvíře jim chybělo.

Výhodou sledování celého oddílu vojáků bylo, že si nemuseli lámat hlavu s hledáním stop. Za skupinou, kterou mohlo podle Malvorova zkušeného odhadu tvořit něco kolem stovky vojáků, zůstával široký pruh udusané země. Další výhodou bylo, že vojáci nepostupovali tak rychle, protože s sebou vezli spoustu dalšího vybavení. Ztracený čas tak pětice společníků dohnala ještě před setměním.

Pak už o sobě dala slyšet i negativa... *Jim* jídla rychle ubývalo. Odhadovali, že zásoby, které si vezli z Tóminhlanu, jim vystačí tak na další tři až čtyři dny, zatímco cesta k moři, pokud udrží přímý směr na jihovýchod a stále stejné tempo, potrvá víc než deset dní. Jenomže kolem nich byla jen divočina se samým plevelem a lovit zvěř nemělo smysl, když oheň by je prozradil a bez něj si maso neměli jak připravit. Museli proto s jídlem důsledně šetřit a doufat, že narazí na nějaké ovocné stromky nebo statek či malou vísku. A zahřát se mohli jen čtyřmi pokrývkami. Ten, kdo právě hlídkoval, tak musel po celou dobu své služby klepat zimu. Na druhou stranu je to snáze udrželo v bdělosti.

Prvního večera ale se spánkem nikdo z nich nespěchal. Cestor jim slíbil vypovědět všechno, co věděl o Tóminhlanu, jeho smlouvě s Tardem a o posledním Tóminhovi. Nechali ho vyprávět bez

přerušení a bez otázek, i když je na krátkou chvíli rušilo skřípění Tysiiných zubů, jak Cestor mluvil o Olii a jejích věšteckých schopnostech.

„Takže, kdyby někdo vypil Tóminhovu krev – myslím, Tóminha Iryna – stal by se novým?“ zeptala se Neiala, když vyprávění došlo konce.

Tři z jejích přátel se otřáslí, Cestor se jen smutně usmál. „Ne. A to dokonce, i kdyby se ve stejnou chvíli zrodila Oliina nástupkyně. Takto to nefunguje. I kdybych Tóminhovi odebral krev a donesl ji do Tóminhlanu... Je to takový rituál. Tóminhové se střídají vědomě, starší si zvolí zástupce a svou krev mu dá dobrovolně a sám celé to sérum míchá. Není to čistá krev.“

„Můžeme, *prosím*, opustit téma pití krve mého muže?“ zeptala se Tysie příkře.

Dwyr seděl tiše a skládal si příběh dohromady se vším, co sám v Tóminhlanu zažil. Sedělo to. Přesně, jak mu Tóminh sliboval, když se poprvé setkali. Jediný háček viděl v tom, že se to mohl dozvědět až po jeho smrti. Věděl už tehdy jeho otec, že mu odbijí poslední dny života? A že po něm skončí časy Tóminhlanu?

„Co se teď s městem stane, když zemřel jeho vládce?“ zajímala se Neiala dál.

Cestor pokrčil rameny. „Co by? Říkal jsem vám, že za chvíli lehne popelem všechno. Takže i Tóminhlan. A do té doby? Co by se stalo... bez smlouvy je to město jako každé jiné. Bylo roky před ní a bude i po zbylé dny.“

„Ještě jsi nám neřekl, co se stane s Nakrylem. *Proč* lehne popelem,“ upozornil Dwyr.

„Protože toho sám moc nevím. Víím, že je to nějaký přírodní úkaz, který zastavit nemůžeme, a že tady všechno shoří. Nevím odkud se to vezme, jak to vzniklo nebo vznikne ani jestli shoří i ostrov jako takový, nebo ‚jen‘ všechno na něm.“

„To proto jich bylo ve městě tak málo?“ vmísil se Malvor. „A proto po nás pátrali stěží víc, než kdyby se jim z domu zaběhla kočka?“

„Právě proto. V první chvíli prostě jen dobyli Nakryl, zlomili odpor, protože tady chtěli vládnout a cítili se i trochu v právu, jelikož Nakryl považují za svou kolonii. Rychle si ale uvědomili, že ani tady zůstat nemůžou, a tak se spokojili s tím, že mají klid na přípravy k další cestě. Málokdo si všiml, že města zůstala obsazená jen hrstkou mužů oproti tomu, kolik jich bylo původně, a zbytek vojska se z dobývání nikdy nevrátil. Zůstali na jihu u lodí a pracovali.“

„Ty a táta jste to věděli,“ došlo Dwyrovi. „Proto jste věděli, že hradby budou špatně hlídané, když jsme tam šli.“

„Částečně,“ přikývl Cestor. „Byla to jedna z věcí, které jsme šli zjišťovat nebo si ověřit do Argsbow hned, jak jsme před dvěma dny přijeli. To... a útok Malvora.“

„Co?!“

„Využili jsme toho, že o nich v Argsbow věděli, a že teda museli armádu – nebo spíš její zbytek – přesunout na sever. V podstatě skoro všechny síly, co jim ve městě zůstaly.“

„Ale proč jsme se s nimi nespojili?“

„Protože v přímém střetu by nás zajali nebo zabili všechny.“ Cestor se otočil k Malvorovi. „Promiň. Museli jsme vás v tom nechat.“

Malvor jen pokrčil rameny. Pokud šlo o něj, nemělo smysl hrabat se v tom, co bylo.

Rozhostilo se hluboké ticho, a tak se postupně všichni kromě hlídkujícího Cestora odebrali k spánku.

Kapitola 12.: Na prahu osudu

Za vojáky se táhli k pobřeží dvanáct dní. Jejich cesta naštěstí vedla dostatečně blízko několika malých vesnic, takže tam mohli vyslat vždy dva rychlé posly, aby nakoupili a později, když jim došly peníze, aspoň nakradli nějaké jídlo. I tak jim ale kručelo v břiše, až se báli, že je žaludky prozradí pronásledovaným.

Nakonec ale ovzduší prosytila sůl a oni zastavili. Byli právě daleko na jihovýchodě, jen pár mil pod jižním koncem pohoří, jež se táhlo podél téměř celého pobřeží Uritusu. To se temně rýsovalo na severním obzoru a jeho vrcholky halila v jinak zářivém dni hustá černá mračna.

Dwyr se otrásl při myšlence, že před válkou bylo plné podobných pavouků, jakého on s Neialou zabili v Pavoučí skále. Ale to bylo předtím, než přilétl Ledový drak. Pokud tedy některý neodolal jeho výzvě...

„Neboj se, tam nepůjdeme,“ ušklíbl se Cestor, kterému jeho úzkostný pohled neunikl.

Sjeli kus ze stopy vojska a seskočili z koní, dobře krytí zvlněnou krajinou, která tvořila zápraží hor. Tam mohli bezpečně tábořit, zatímco Cestor půjde obhlédnout situaci. Ani on se ale nikam nehnal, dobře si vědom, že Korvelíňané jen sotva vyrazí hned poté, co ušli dlouhou cestu od Argsbow sem. Zapadající slunce ho navíc lépe skryje nechtěným pohledům a do soumraku ještě několik hodin zbývalo.

Nemluvili. Všichni byli trochu nervózní a nejistí, co je vlastně na pobřeží čeká. Ponurá nálada z nich neopadla ani, když Cestor později toho dne odešel. Naopak, spíš jako kdyby se ještě prohloubila. Pozorovali vrchol kopce, za nímž jejich druh zmizel, a čekali, kdy se vrátí.

Slunce se to odpoledne po obloze vleklo, jako kdyby se bálo svého nočního odpočinku za hranicí obzoru. Čtveřice přátel počítala každou vteřinu a modlila se, aby už se svět ponořil do tmy a Cestor se musel každou chvílí vrátit se zprávami.

Nepříjemné ticho náhle vyplnilo monotónní dusání a s přibývajícím časem bylo stále jasnější, že se přibližuje. Podívali se po sobě. Zdálo se, že oddíl, který sledovali, ještě nebyl poslední.

„Půjdu tudy?“ vyslovil Dwyr otázku, kterou si pokládali všichni. Přímo na trase prvního oddílu nebyli, v okolí ale nebyla žádná cesta ani stezka, a další příchozí mohli jít kudykoliv. A stejně jako *je* kopcovitá krajina skrývala, tak mohla i skrývat nepřátele před jejich zraky. Pokud tam budou zůstat déle, budou muset začít stavět hlídky i ve dne...

„Myslím, že nás minou,“ zhodnotil Malvor. „Ale půjdu je najít. Musíme být opatrní a pohlídat si, aby nás nenašli.“

Dwyr pozoroval strýce, jak odchází. Zničehonic se zvedl a rozběhl se za ním.

„Dwyre!“ zavolaly za ním matka s Neialou, ale on to ignoroval.

Malvor se otočil, aby zjistil, co způsobilo ten rozruch. Spatřil Dwyr, jak za ním pospíchá do kopce, a tak na něj počkal. „Co se děje?“

„Někdo musí varovat Cestora, kdyby na ně narazil. Půjdu s tebou a až zjistíme, kudy jdou a jakým směrem, předběhnu je a varuju ho. A ty budeš moct hlídat, aby se nestočili k táboru, tak jak jsi chtěl.“

Strýc si ho prohlédl trochu nedůvěřivě, ale otočil se a pokračoval dál. Zpátky ho neposlal. Dwyr s ním srovnal krok.

„Dobře, ale buď opatrný. Nesmí tě vidět. A už vůbec ne zajmout!“

Dorazili těsně pod vrchol kopce a skrčili se, aby tolik nevyčnívali. V podřepu se přehnali přes jeho vrchol a běželi do dalšího údolí. Bylo prázdné. Zvuk pochodujícího vojska se stále ještě trochu ztrácel v okolním tichu a zněl někde přímo před nimi. To jim trochu zvedlo náladu. Vypadalo to, že by jejich tábor měli bezpečně minout.

Přeběhli přes další kopec, údolím přes cestu, kterou vyšlapal první oddíl, a vyběhli do svahu na druhé straně. Tam se skokem vrhli do trávy. Vojsko procházelo dole pod nimi, vytrvalým krokem mířilo k pobřeží do stejných míst jako jejich předchůdci.

Pozorovali je skrz zelenou clonu stébel a snažili se zapamatovat si co nejvíce detailů. S údivem zaznamenali, že ve skutečnosti nejde jen o vojáky. Většina mužů na sobě skutečně měla kroužkovou košili, uniformu a přilbu a v rukou kopí nebo štít, několik osob ale kráčelo v prostých kalhotách a košili a na ramenou si neslo vak. Po zbrani u nich nebylo ani stopy. A přece byli i oni skvěle disciplinovaní a kráčeli dokonale vyrovnaně s ostatními vojáky.

Víc než polovina jich minula jejich úkryt. Bylo na čase jít.

Dwyr ještě rychle spočítal, kolik jich je. Napočítal čtrnáct řad po pěti mužích. „Sedmdesát Korvíků?“ zeptal se nejhlasitějším šeptem, jakého se odvážil. Odpovědí mu bylo krátké přikývnutí.

Nechal strýce o samotě a pozpátku se zatajeným dechem se plazil pryč. Viděl, jak se stébla před ním divoce kývají, když se mohou opět narovnat, a doufal, že se jejich pohyb ztratí ve větru. Několik stop za vrcholem kopce se přetočil a zbylou vzdálenost k údolí překonal válením sudů. Dole se zvedl a co nejtíšeji běžel zpět k táboru, aby se od vojáků trochu vzdálil a mohl utíkat bez obav, že ho zahlédnou nebo zaslechnou.

Když se přihnul do tábora, vyvolal značný rozruch. Obě ženy vyskočily na nohy, jen co ho spatřily. Tysie popadla meč, který jim zůstal jako jediný, když Malvor s Cestorem odnesli každý po jednom, Neiala si v trávě našla velký balvan a rozkročila se připravená házet. Dál už Dwyr nesledovaly, zrak upíraly na vrchol kopce, z něž běžel dolů.

On se ale stočil na východ a běžel pryč. Ještě jim stihl rukama naznačit, že mohou zbraně spustit.

Neiala k němu udělala tři rychlé kroky, než se zastavila a jen ho provázela nechápavým pohledem.

Nevšimal si toho a utíkal dál, aby dohnal ztrátu, kterou na vojáky nabral svou oklikou. Ti naštěstí pochodovali mnohem pomaleji a zvuk jejich dopadajících nohou k němu brzy zazníval přímo zprava. Zněl

ale trochu blíž, a pokud šel Cestor přímou cestou, aniž by uhýbal, zřejmě by vojáci narazili přímo na něj.

Raději ještě zrychlil.

Vůně moře se musela táhnout daleko před pobřežím. Stále sílila a Dwyr si snad dvacetkrát říkal, že za dalším hřebenem už musí spatřit pláž a lodě při ní, a přece přišlo jen další údolí a další kopec.

Potom konečně uslyšel šumění vln přerušované téměř bez přestávky dopadajícími kladivy a sekerami. Pustil se do posledního svahu.

„Tss, Dwyre!“ ozvalo se zachraptění zleva. Napoprvé je v okolním hluku přeslechl, ale hlas se nevzdal a ozval se znovu.

Zastavil a pohlédl na nízké křoví asi sto stop vlevo od něj, z nějž chraptivý hlas přicházel. Mezi tenkými větvičkami u země zahlédl kousky tváře a dvě oči, které ho sledovaly.

Rozhlédl se kolem sebe a přeběhl blíž, aby se ukryl vedle Cestora.

„Co tady děláš?“ udeřil na něj voják z Tóminhlanu.

„A co ty? Odsud přece nic neuvidíš...“ Potřásl hlavou. „Jde sem další vojsko.“

„Já vím, nejde to přeslechnout,“ odvětil Cestor tónem, který jasně říkal, že to pro něj není žádná novinka. „Proč myslíš, že jsem tady v křoví.“ Dál se na něj díval a čekal na odpověď.

„Ehm,“ zamručel Dwyr rozpačitě. „Chtěl jsem tě varovat.“

„Dík, ale to fakt není potřeba. Nejsem hluchý, a pitomý už vůbec ne.“

Dwyr zahanbeně sklopil zrak. Mělo mu to dojít.

Začal se zvedat, aby se vrátil do tábora, ale Cestorova ruka ho popadla za košili a strhla zpátky na zem.

„Už tady zůstaň. Jsou blízko a mohli by si tě všimnout.“

Společně naslouchali blížícímu se dusotu, oči upřené do nejbližší mezery mezi dvěma kopci.

Nemuseli čekat dlouho. První vojáci se vynořili stěží o minutu později. Dwyr napjal celé tělo v očekávání, že je nepřítel spatří. Na

klidu mu nepřidávalo ani to, že vojáci směřovali přibližně do míst, kde se ukrýval on s Cestorem. Poslední kopec zřejmě chtěli překonat přes jeho vrchol. Svému okolí ale věnovali pramalou pozornost. Hleděli přímo před sebe a soustředili se jen na pochod.

Ze zákrutu se vynořila i poslední pěťice.

Přelétl pohledem oba kopce po stranách, jestli někde neuvidí strýce, ale na obou se pohybovala pouze stébla trávy ve večerním větru. Ani s tím nepočítal, cítil by však větší klid, kdyby věděl, že jsou tam tři. Byť by proti nim měl nepřítel stále značnou přesilu.

Přední řada byla už jen kousek od nich, už dokázali rozeznat odhodlané pohledy v očích a četné šrámy na tvářích jednotlivých mužů. Postupovali podobnou stezkou jako předtím Dwyr, takže by měli jejich úkryt minout o nějakých sto stop.

Zatajili dech a přitiskli se ještě víc k zemi. Přes vysoké houští a stébla trávy tak neviděli prakticky nic a museli spoléhat jen na sluch, který spolu se strachem, co jim svíral útroby, posunul pochodující oddíl snad o polovinu blíž.

První řady je minuly. Odvážili se trochu zvednout hlavy, aby na nepřátele opět viděli, ale nadechnout se stále neodvažovali.

Dwyr rychle překontroloval jejich počet, aby se ujistil, že za nimi nevyběhne ještě jeden Korvelňan, který si potřeboval na poslední míli odskočit do přírody. Spokojeně se dopočítal stejných čtrnácti řad po pěti mužích jako předtím.

Tou dobou už je mýjeli i poslední muži a Dwyrovi s Cestorem spadl kámen ze srdce. Když konečně zmizeli za obzorem, hlasitě si vydechli.

„Tak pojd', půjdeme,“ rozhodl Cestor a zvedl se do podřepu.

„A co průzkum?“

„Myslím, že už jsem viděl všechno.“ Podíval se na slunce, které už se zpola ukrylo za vrcholkem kopce. „A stejně už bychom toho asi ani moc neviděli, celé pobřeží bude ve stínu.“

Dwyr těkal pohledem mezi odcházejícím Cestorem a kopcem na druhé straně, za nímž se skrývalo pobřeží plné nepřátel. A veliké lodě, takové, jaké v životě neviděl... Byl v silném pokušení podívat se tam. Ukojit zvědavost a zaplašit strach z neznámého, nebo mu dát aspoň podobu.

Cestor už byl v půli cesty k vrcholu protějščího kopce, a právě se napřímil a ohlédl se po něm. Rukou mu naznačoval, ať jde za ním.

Rozhodl se. Otočil se k vojákovi zády a vyrazil k táboru nepřátel. Bude si moct lépe představit, co jim bude Cestor popisovat. A třeba si všimne i něčeho, co jeho oči přehlédly.

Vrhl se na hřeben. Do nebe před ním vyrostly vysoké stěžně s bílými plachtami skasanými u jejich vrcholu. Spodní konce byly zapuštěné do lodě větší, než jakou si kdy představoval. Jeho a matčin dům by se do útrob schoval desetkrát, a přece by zbyla ještě spousta místa.

Ozvalo se zapraskání a jeho ruce náhle chyběla opora. Svět se zhoupl, loď mu zmizela ze zorného pole překrytá modrou šmouhou, kterou hned vzápětí nahradila písečná pláž plná stanů a pobíhajících postav. S překvapeným i vyděšeným výkřikem na rtech přepadl přes protáhlý, nyní už zlomený převis a pak už se jen kutálel, dělal kotrmelce a válel sudy po příkrém svahu na druhé straně. Bylo tam plno ostrých kamínků, které se mu přes oblečení zarývaly do kůže a zanechávaly na ní krvavé šrámy.

Nakonec se v oblaku prachu zastavil na zádech a ztěžka dýchal. Hlava se mu točila a bolelo ho celé tělo. Přinutil se otevřít oči, i když ho v nich nepříjemně štípal usedající štěrka.

Vysoko nad sebou uviděl zubatý okraj útesu, z něhož se zřítíl, a jen kousek vlevo od něj pozvolnou cestu, která se stáčela na jih a v pomalých smyčkách klesala k úpatí, až nakonec vyústila do tábora. Přes záchvat kašle se mu z hrdla prodrál smích. Kdekoliv jinde by vyhlédl, i kdyby pod ním kámen povolil, čekal by ho kratší, nebo možná vůbec žádný pád...

Zdálo se mu, že v místech, která zvolil, zahlédl nějaký pohyb, ale pokud ano, jeho původce rychle zmizel.

Někde za jeho hlavou dopadly dva těžké kroky.

„Ale, ale,“ ozval se posměšně drsný, ale překvapivě vysoký hlas. Byla to žena. „Copak to tu máme?“

Cestor se za Dwyrem rozběhl hned, jakmile viděl, že se otočil čelem k hřebenu, a ještě zrychlil, když bylo jasné, že si mladík zvolil nejméně vhodné místo. Chtěl na něj zavolat, ale byl příliš daleko. A příliš pomalý, aby ho stihl chytit... Mohl jen sledovat, jak se postava před ním naklání stále více vpřed, až mu zmizela za okrajem.

Přiběhl k převisu a doplazil se na jeho okraj. Dával si přitom záležet, aby těžiště svého těla udržoval co nejdál od okraje. Kdyby se do tábora dole zřítily oba, ničemu by to nepomohlo.

Vyhlédl a hluboko pod sebou spatřil mračna prachu. Nebyla přímo v táboře, rozprostírala se kus stranou, byla ale tak velká, že se nedalo očekávat, že by je vojáci přehlédli. *Takže se cestou nikde nezachytil*, posteskl si v duchu a doprovodil to několika pepnými nadávkami. Prach prořídil a on mohl vidět, že tělo pod ním se sice sotva znatelně převaluje, ale aspoň jeví známky života. O kousek dál už byla vidět dvojice vojáků, která se k němu rychle blížila s meči obezřetně namířenými špičkou proti nejhustším částem mraku.

Stáhl se. V tuto chvíli Dwyrovi pomoci nemohl a nejrozumnější bylo ukrýt se, aby se Korvelíňané nedozvěděli, že je v okolí ještě někdo další. A kopec, ke kterému vede zvržený prach, bude nepochybně první místo, kam se podívají.

Přeběhl do pruhu vyšlapané trávy, kterým přicházeli vojáci, a rozběhl se po ní na druhou stranu, aby v okolí zanechal co nejméně nápadných stop. Ty méně nápadné snad brzy přikryje tma.

Dorazil až k místu, kde toho dne kolem poledne zanechali pronásledování, a teprve odtamtud zamířil do jejich tábora. Tou dobou už slunce zapadlo a šero přecházelo v hlubokou noc. Svě tři

společníky našel, jak sedí v těsném kroužku a mlčky hledí do země mezi nimi, očividně ztracení v myšlenkách. Skoro, jako kdyby už věděli, co se stalo...

Zaslechli jeho kroky a prudce se obrátili. Ruce Malvora a Tysie vyletěly k mečům, které ležely v trávě vedle nich, Neiala popadla nějaký dvoubarevný kámen. Jedna jeho polovina byla tmavá až se ztrácela v noci, ta druhá naopak natolik světlá, aby v posledních zbytcích šera bíle zářila.

Zvedl ruce na znamení, že přichází v míru. „To jsem já. Cestor.“

Trojice před ním se viditelně uvolnila. Jedna postava se však zase prudce narovнала. „A Dwyr?“ ozval se Tysiin hlas. „Kde je Dwyr?“

V tu chvíli zkameněli i zbylí dva. Neiala však jen na okamžik. Potom začala trhat hlavou ze strany na stranu a hledat v okolních stínech, odkud se Dwyr vynoří.

Cestor jí položil ruku na rameno. „Uklidni se. Všechno vám vysvětlím, tak mě hlavně nepřerušujte. Dwyr je v pořádku, ale zajali ho...“

Trochu to očekával, i tak ho ale rozladilo, když tak rychle zapomněli, oč je požádal, a snesla se na něj lavina otázek a výčitek.

„Zajali? Jak to zajali? Jak jsi to mohl dopustit?!“ udeřila Tysie a začala lamentovat nad tím, že její syn by se nikdy chytit nenechal, a že ho musel zradit nebo přinejmenším prozradit on.

„V pořádku?! Oni ho zajali a tomu ty říkáš, že je v pořádku?“ přidala se Neiala. I z jejího hlasu bylo slyšet zřejmé obvinění.

Jen Malvor dokázal zachovat klid a nedovolil svým emocím, aby Cestora přerušily.

Cestor se zatvářil rozmrzele a mlčky vyčkával, až otázky a obvinění utichnou a on bude moci pokračovat. Měřil si přitom obě dívky rozzlobeným pohledem, aby jim dal najevo svou nelibost. A hrudí se mu šířil pocit zadostiučinění, že obě ženy samy sobě prohlubují bolest, když svými otázkami oddalují chvíli, kdy se jim

dostane odpovědí. Kdyby mu neskočily do řeči, teď už by nejspíš znaly odpověď na každou ze svých otázek.

„Tak dost,“ řekl otráveně, když už to trvalo příliš dlouho. „Příště začnu vším tím balastem okolo a nechám vás trpět v nevědomosti čekáním na pointu. Protože tak mě aspoň necháte domluvit.“ Zpražil je pohledem pro případ, že by měly na jazyku ještě nějakou námitku. Podíval se i na Malvora, který stále mlčky vyčkával, a to mu pomohlo trochu se uklidnit. *Aspoň jeden rozumný člověk...*

„Dwyr je v pořádku v tom smyslu, že není nijak vážněji zraněný,“ upřesnil. „Aspoň v to doufám. Ten svah byl sice strmý, ale pořád dostatečně mírný, aby se po něm víc skutálel, než padal. Ticho!“ Přísně pohlédl na Tysie, která se nadechovala k další otázce. „Korvelíňané táboří za vysokým kopcem a on se tam mermomocí chtěl podívat, ale vybral si špatné místo a skutálel se dolů. Stačí? Chtěl jsem pro něj jít, ale Korvelíňané to měli blíž – spadl jim prakticky do tábora – a bohužel jeho pád zahlédli a zajali ho.“

Chvilku zavládlo ticho. Bylo slyšet jen, jak sebou Tysie mele, nedočkavá, kdy bude moci položit další otázku. Když bylo mlčení dost dlouhé, aby si myslela, že Cestor skončil, vyhrkla: „Jak ale víme, že je naživu? Je to Irynův a můj syn, budou ho chtít zabít!“ Po vyděšené tváři se jí skoulela slza.

„Oni ale neví, že ten kluk, kterého našli, je syn Iryna a Tysie. Na čele to napsané nemá. Dwyr a jsi přece vychovávala daleko ode všeho a mimo nás čtyři se s ním jen málokdo setkal jako s tvým synem. Pokud teda Korvelíňané ví vůbec to, že máš syna, silně pochybuju, že by věděli víc než jeho jméno.“

„Byli přece v Argsbow při našem útěku. Kdo jiný by mě zachraňoval?“

„Nebylo moc takových, co by si nás stihli zblízka prohlédnout a ještě přežili. Nemyslím si, že by si ho tam kdokoliv spojoval s útekem z Argsbow – mimochodem na sever – i kdyby opravdu nebyl nikdo jiný, kdo by ti chtěl pomoci. A připomínám, že Malvor sehnal

takových lidí dvě stě, a to bral jen ty, co se odhodlali k otevřenému vzdoru v bitvě.“

Tysie příliš přesvědčeně nevypadala, ale aspoň její otázky ustaly.

„Pořád zůstává nepřehlédnutelným faktem, že Dwyr je vyšší než oni,“ vmísil se Malvor. „Nebudou pochybovat o tom, že je to Nakrylan, a asi nebudou chtít, aby se někdo dozvěděl, že si tady staví lodě a chtějí utéct.“

„Kdepak,“ zastavil ho Cestor. „Právě naopak. Nechali žít celou řadu Nakrylanů, kteří o tomto místě vědí, a to mi dává jistotu, že nezabijí ani Dwyra. Pokud jim tedy neprozradí, kdo je a kdo jsou jeho rodiče.“

„Otroci,“ dovtípil se Malvor.

Cestor přikývl. „U stavby lodí je potřeba spousty jednoduché monotónní práce, která nevyžaduje nic než sílu, nebo nanejvýš minimální znalosti či kontrolu odborníka. Proč by na něčem takovém měli dít sami, když mají pod palcem celý národ, který jim může být naposledy užitečný, než úplně vyhyne.“

Tysie vykřikla. „Ne! Můj Dwyr přece nebude otročit!“

„Uklidni se, Tysie,“ konejšil ji Cestor. „My ho tam přece nenecháme.“

Neiala rázně vstala. „Přesně tak! Jdeme pro něj!“

Cestor se navzdory vážnosti situace musel usmát. „A ty se taky uklidni, Neialo. Jednu noc tam vydrží, aspoň se trochu vzpamatuje z toho pádu. A my zatím vymyslíme plán, co podnikneme ještě před úsvitem. Nemůžeme tam vletět bez rozmyslu – čtyři proti třem stovkám... I kdybychom se hned dostali k otrokům a měli pro každého zbraň – a připomínám, že máme jenom tři meče, což nestačí ani nám – byli bychom v početní nevýhodě a měli méně zkušené muže... a ženy a děti.“

Neiala se neochotně posadila.

„Dobře, Cestore. Začni tím, že nám popíšeš tábořiště,“ vybídl ho Malvor.

Bylo to těžší, než kdyby mohl kreslit do pergamenu nebo aspoň do hlíny, ale nedalo se nic dělat. Pokud šli Korvelíňané prohledávat místo, odkud se Dwyr zřítil, byl by oheň příliš velkým rizikem, dokonce i kdyby se jim v okolí podařilo najít dost větviček. Cestor zavřel oči a představil si tábor tak, jak ho onoho večera sledoval.

„Jak jsem už říkal, je ze tří stran obehnané útesy s dost příkrými svahy. Rozhodně bych se nepokoušel je zdolat, pokud je jiná cesta. A z naší strany dolů vede široká stezka, kterou používají také oni. Byli tam dva vojáci na stráž u jejího spodního konce, ale myslím si, že je teď přesunou nahoru, nebo nahoru postaví stráž navíc. Jiná stezka dolů nevede, ale v tom bych problém neviděl. Vojáci nahoře budou od tábora dost daleko, a pokud nenatropíme nějaký obzvlášť velký randál, nikdo si nevšimne, že jsme je napadli. Pokud zůstane někdo i dole, tak s těmi by to bylo horší. Tábor mají hned za zády. Takže pokud tam budou, tak uhneme z cesty v poslední zatáčce a zbytek zkusíme sešplhat. Snad tam bude skála dostatečně členitá. Na té cestě ale buďme opatrní!“ Důrazně zvedl ukazováček. „Nevypadalo to, že by tam na noc chtěli rozdělovat ohně, aby na ni viděli, ale budeme strážným dole přecházet v podstatě přímo nad hlavou, takže se ani kamínek nesmí skutálet.“

Dobrá zpráva je, že vězeňský stan byl přímo pod tou zatáčkou, kde chci uhnout. Špatná, že vězni byli spoutaní těžkými řetězy k sobě navzájem a my nevíme, kdo má klíč. Nezbyvá než doufat, že si Dwyr něčeho všiml, jinak budeme muset jít stan po stanu. A v takovém případě nás nejspíš odhalí, než stihneme zdrhnout...“

„Proč chceš utíkat?“ přerušil ho Malvor.

Cestor na něj nechápavě pohlédl. „Cože?“

„Pospíchalí jsme sem, protože Korvelíňané kvůli zmatkům v Argsbow všechno uspíšili. Co myslíš, že se stane, až jim uteče skupinka místních, kteří znají jejich plány? A i kdyby pak nespěchali, dnes jsme viděli, že oddíl, za kterým jsme šli, nemusí být zdaleka poslední. Chceš čekat, až se shromáždí všichni? My armádu

neseženeme, ty přece víš, jak dopadla moje snaha před útokem na Argsbow.“

„Tehdy šlo přece o něco jiného, teď jim půjde o život.“

„Ne, *tehdy* jim šlo o život. To tehdy bojovali za to, aby ze svých domovů vyhnali Korvelíňany a mohli svobodně žít. Teď, i kdybychom našli ten svitek, co jsme podle tebe měli, a ukázali jim ho, stejně všichni uvidí jen to, že se chystáme válčit s nepřítelem, který chce potají a bez problémů odejít a nechat je zase žít jako dřív. Když ty lodě získáme, máme *možná* šanci někoho přesvědčit, aby se vzdal domova pro neznámý svět, ale nikoho nepřesvědčíš, aby šel do války pro šanci opustit domov, kdyby se pohádka náhodou ukázala pravdivá.“

Cestor nad jeho slovy dlouho přemýšlel. Tóminh mu vlastně nikdy neřekl, jaký viděl rozdíl mezi tím, když svitek najde nějaký knihovník, a když ho najde Dwyr... Proč právě on? Možná Tóminh počítal s tím, že jako Irynův syn rozpoutá stejnou bouři jako Iryn sám, a že ty lidi zkrátka dokáže strhnout... Boj o lodě byl koneckonců od začátku nevyhnutelný. Potřásl hlavou. Oni přece ani nevěděli, že to bude právě Dwyr! Tak co se mělo stát?

Dal by všechno za to, aby tam teď byl Tóminh s nimi a prozradil mu, k jakému cíli to vlastně směřovali. Ale Tóminh už mezi nimi nebyl. A oni budou muset najít vlastní cestu... „Sami proti nim nemáme nejspíš ani mizivou šanci,“ namítl. Přesto však jeho hlas zněl poněkud odevzdaně.

Malvor přikývl. „Já vím. Proto na své straně potřebujeme aspoň otroky. I kdyby se nepřidali všichni.“

„Tóminhlan by nás podpořil. Jsou tam jedni z nejlepších vojáků a byla by to lepší pomoc než sto unavených otroků.“

„Jenže Tóminhlan od nás dělí celé Uritusské pohoří. A to hned dvakrát, protože by nejdřív někdo musel za nimi, a pak teprve by mohli vyrazit sem.“

„Stejně ale nemáme dost zbraní ani pro nás čtyři.“

Malvor se ušklíbl. „To jsi neviděl Neialu házet kamením.“ Ukázal někam na sever, ale přes oponu noci nešlo nic rozeznat. Měsíce se zřejmě ukrývaly za mraky nebo toho večera nebyly z Nakrylu vidět.

Cestor tázavě zvedl obočí.

„Když jsme sledovali ten druhý oddíl, zatoulal se sem nějaký voják a chtěl holky napadnout. Tysie měla meč, a tak šel nejprve po ní, ale Neiala ho trefila kamenem do spánku až omdlel. Nebo možná přímo zemřel... Po tom, co ho Tysie propíchlá mečem, se to nedozvíme. Ale byla to skvělá rána, rozbila mu lebku.“

„Taky jste ho mohly nechat naživu,“ povzdechl si Cestor. „Třeba bychom z něj něco dostali...“

Tysie pokrčila rameny. „Možná jsem trochu zpanikařila, ale na nějaké rozmýšlení nebyl čas. Když jsem viděla, jak ho Neialin kámen strhl k zemi, skočila jsem na něj, aby nestihl vstát. Nevěděla jsem, že se o to nepokusí.“

Chvilí bylo ticho, jen šumění trávy hnané chladným nočním větrem plnilo vzduch.

„Pořád nám ale chybí dost zbraní,“ vrátil se Cestor k předchozímu problému. „Dokonce, i kdyby všichni uměli házet jako Neiala, sotva tam potáhneme čtyři pytle kamení, aby měli dost munice.“ Rozmáchlým gestem obsáhl celé okolí. „A budeme rádi, když najdeme aspoň jeden další.“

„Najdeme, kolik najdeme. Pobereme, kolik pobereme,“ řekl Malvor. „Nejdeme přece do přímého střetu. I pro Dwyra jsme se tam i zpátky chtěli dostat nepozorovaně, tak se toho držme. Proplížíme se tam, osvobodíme je, a pak půjdeme stan po stanu přesně tak, jak jsi nechtěl. Jenomže nás půjde stovka, a pokud se nic neposere, tak Korvelňané budou spát.“

„Nejsou to vojáci, nedokážou zabít potichu. Neví kam udeřit. Neprojdeme ani deset stanů a máme tady poplach.“

„Tak je nezabíjejme,“ odpověděl Malvor s potutelným úsměvem.

„Cože?“

„Nezabíjeme je... Pohybovat se potichu kolem spícího dokáže skoro každý, když se bude jen trochu snažit. Takže jim ze všeho nejdřív pobereme zbraně a vyzbrojíme svoje vlastní lidi. Pak ať se panika klidě rozpoutá.“

Tysie se nadšeně připojila. „Jen ať mají svou početní převahu. Bez zbraní jim nepomůže.“

„Ale co hlídky?“ namítla Neiala. „Někdo bude určitě hlídat mezi stany, a nepřekvapilo by mě, kdyby někoho nechávali i u věžňů.“

„Byli tam dva muži,“ souhlasil Cestor.

„Jak velké jsou rozestupy mezi stany?“ zeptal se Malvor. „Umožní nám nepozorovaně se dostat k hlídkám a napadnout je?“

„Jsou tam dost velké mezery,“ uvažoval Cestor. „Ale myslím, že když budeme dost opatrní, půjde to. Taky ale záleží na tom, jak hustě a jak dobře hlídky rozmístí. Pokud je postaví tak, aby každý viděl aspoň na jednoho dalšího, tak nám bude na nic, že se k některému z nich dostaneme nepozorovaně.“

„Doufejme, že je Dwyrův příchod nevyburcoval k pohotovosti. Neměl u sebe zbraň, tak by nemusel působit jako špeh, ale spíš jen jako zvědavec, co zabloudil. Pokud ano, nemyslím si, že by stavěli hlídky tak důkladně, a už vůbec si nemyslím, že by hlídky zůstávaly bdělé.“ Přerušilo ho náhlé zívnutí.

Cestor se zasmál. „To ty taky ne. Dobře, je to riskantní, ale zkusíme to, jak ty říkáš. Nečekají nás, tak by to vyjít mohlo. Běžte se prospat, ať jste bdělejší než ty jejich hlídky.“

Já si teď vezmu první hlídku. Půjdu se při tom ale podívat po okolí po nějakých dalších kamenech. A byl bych rád, kdybyste po mně udělali to samé i vy, až na vás přijde řada. Půjdu na východ, protože vím, jak daleko můžu, aby mě neobjevili. Vy si rozdělte zbylé tři směry.“

S těmito slovy je zanechal, ať se domluví, a sám odešel do tmy.

Kapitola 13.: Loučení

„Pak, že dobrovolníci nepadají z nebe,“ utrousil posměšně ženský hlas nad Dwyrem, a do zorného pole mu vstoupila vojačka s přísným výrazem ve tváři. V zelených očích jí blýskalo podezřením a rty měla stažené do úzké linky. Hnědé vlasy si svázala do krátkého culíku. V pravé ruce držela meč spuštěný u boku, přesto však jílec svírala pevně, a kdyby bylo potřeba, dokázala by zbraň v mžiku použít. Levou rukou mu sevřela košili na hrudníku a s překvapivou lehkostí ho postavila na nohy.

„Nikoho dalšího nevidím,“ ozval se mu za zády druhý hlas. I ten patřil nějaké ženě, byl ale o poznání příjemnější.

Snažil se nedat najevo ani špetku úlevy, že si Cestora nevšimly, poněvadž první vojačka si ho právě zkoumavě prohlížela.

„Však neboj, my tvé kamarády najdeme,“ zasyčela mu do obličejce.

Nechápvavý výraz ani nemusel předstírat. Nahoře byl jen Cestor, tak jak by mohly vědět o ostatních? Až se zpožděním si uvědomil, že to byl nejspíš test, kterým prošel čirou náhodou.

„Dobrý, ten je tu sám,“ prohlásila žena před ním a surově ho otočila čelem k táboru. „Tak jdeme, hubeňoure.“ Popostrčila ho vpřed. Na okamžik přemýšlel, že by se po ní ohnal a pokusil se ji odzbrojit, ale včas si to rozmyslel. Vypadala dost zkušeně na to, aby pochyboval o svých šancích.

Ne, zatím žije, tak bude lepší nejprve se trochu obeznámit se situací. Proč ho nechaly žít, když je zřejmě Nakrylan, co se jim ochomýtá kolem tábora?

S oběma ženami za zády vykročil k nejbližším stanům a očima přitom těkal ze strany na stranu, aby pojal co nejvíce detailů. Hlavou se neodvažoval pohnout. Pro tuto chvíli se zdálo, že ho za vyzvědače nepovažují, a tuhle masku si chtěl udržet co možná nejdéle, aby získal co nejvíce informací.

Tábor byl rozprostřený víceméně po celé pláži, jen při samém okraji moře bylo neobsazené prostranství, na němž se povalovalo asi pět dlouhých klád. Jedna z nich stála na několika podnožkách a kolem ní se shluklo asi dvacet mužů i žen v otrhaných špinavých šatech. V unavených rukou, které jim k sobě poutal jediný dlouhý řetěz, drželi malé sekyrky na dříví a jakési kameny, kterými přejížděli po povrchu, a opracovávali dřevo před sebou. Poblíž stála čtveřice vojáků, jež dohlížela na pořádek, a další čtyři lidé beze zbraní, jež sledovali vývoj práce a téměř bez ustání se o něčem radili. I přestože rozdíl ve výšce nebyly na tu vzdálenost nijak patrné, nebylo těžké odhadnout, že pracující zajatci jsou Nakrylané, zatímco okolo stojící dozorcí patří ke Korvelínovu národu.

Dwyr a vojačky odvedly mezi stany, kde vládl i navzdory příchodu sedmdesátičlenného oddílu klid, a za celou cestu nepotkali víc než pět vojáků, čtyři muže a jednu ženu. Zdálo se, že Korvelínané začali být poměrně benevolentní, co se týkalo žen v armádě. Alespoň si Dwyr nepamatoval, že by slyšel i o jediné jejich ženě, co by táhla s jeho rodiči na Argssbow...

Mezi všemi těmi prostými plátěnými stany, které v sypkém písku jen stěží držely zamýšlený tvar, se zničehonic vynořil jeden, který jako by tam nepatřil. Byl upevněný s daleko větší pečlivostí, nejméně o polovinu vyšší než ostatní a s velkým vchodem střeženým dvojicí podezřívavých vojáků s kopími v rukou a neústupnými výrazy ve tváři, v nichž se odrážela zřejmá hrdost na jejich postavení a zodpovědnost, s níž svůj úkol přijímali. V místech, kde boční stěny přecházely ve střechu, stan lemovaly sytě rudé štrapse tvaru trojúhelníku a ze samotného prostředku stanu se vypínala bílá vlajka se zlatou korunkou a nad ní písmena C a T. Ačkoliv tedy Korvelínovu národu už dávno nevládl král, osobní symbol jeho rodu ve znaku a na vlajce zůstal.

Vojáci před nimi zkřížili kopí.

„Spad nám sem nějaký zvědavec,“ řekla žena s drsným hlasem dost nahlas, aby ji bylo slyšet i vevnitř.

Chvíli bylo ticho. Potom se zpoza cely ozval pokyn, aby vstoupili, a stráž před vchodem jim uvolnila cestu. Šťouchanec do zad Dwyr a postrčil dovnitř a on proklopýtal stanovými dílci na druhou stranu.

Údivem se zastavil přímo za vchodem, takže dostal ještě další pobídku, aby mohly dovnitř projít i obě vojačky.

Vevnitř byl stan vybavený jako dům nějakého zámožného a významného muže. Stěny byly poseté zářivými zlatými a křišťálovými předměty, tak malými, aby je plátno uneslo, ale tvarovanými do nejrůznějších ornamentů s těmi nejjemnějšími detaily. To by lidské ruce rozhodně nesvedly a Dwyr ani na okamžik nepochyboval, že jsou to předměty stvořené kouzlem a vojáci je museli ukrást na Nakrylu... *Bodejť by si to nevzali, když tady by to stejně jen shořelo...* pomyslel si trpce. U stěny nalevo stála vyřezávaná truhla zdobená železem a v ní se povalovaly zaprášené gobelíny a tapisérie. Vpravo bylo vysoké od pohledu měkké lůžko potažené stříbrně lesklou pokrývkou.

V každém rohu místnosti stál koš s hořícími poleny a vedle něj Korvelínan v honosných šatech a ověšený zlatými šperky, jenž měl k ruce zásoby dříví, aby mohl kdykoliv přiložit. Uprostřed se vypínal vyřezávaný sloup z nějakého načervenalého dřeva a podpíral plátěný strop. Zemi pokrýval huňatý pestrobarevný koberec, jenž se táhl přes celou místnost a končil pod rozměrným stolem z dubového dřeva. Na jeho desce se povalovalo několik smotaných svitků a za nimi seděl ve vysokém křesle voják v uniformě Korvelínova národa, ale obraz Geriánu na jeho hrudi se podivně třpytil. Když se na něj Dwyr zadíval pečlivěji, pochopil, že je vyšívaný stříbrnou nití. Zatnul zuby. Nepochybně další bohatství, jehož nabyli drancováním v jejich domovech! Nejprve je vydrancují, a pak je tady zanechají napospas jejich osudu!

Muž naproti na něj zpod hustého obočí upíral přísný pohled a zřejmě jej hodnotil. Levou rukou si mnul bradu posetou vzdor pokročilému věku četnými uhry, které se pokoušel zakrýt hustým strništěm. Pravou vyťukával bříšky prstů do stolu monotónní melodii. Celý dojem nesmiřitelného krutého nepřítele doplňovala holá lebka s vytetovaným černým pruhem a rudými symboly v něm, jež se tajemně leskla ve svitu ohně.

„Špeh?“ zeptal se skřehotavě.

„Ne, pane. Myslím, že ne,“ odpověděl mu hrubý hlas jeho vězňitelky. „Nemá u sebe ani zbraň. Spíš nás zahlídl a byl zvědavý.“

Velitel přikývl a ohně kolem, jako by náhle zaplály jasněji. I tak ovšem vevnitř zůstávalo ponuré a temné napětí. Ve Dwyrovi vzklíčila nepříjemná myšlenka, že se třeba Korvelíňané, nebo přinejmenším tento muž, naučili ovládat magii, a že voják před ním světla v místnosti ovládá vůlí.

„Prohleďte útesy,“ rozkázal velitel. „Pak zůstanete nahoře na stráži až do úsvitu.“ Vstal a obešel stůl. Zastavil se přímo před Dwyrem. V krutých očích jako by mu hořely plameny, jež spalovaly zaživa a dusily všechnu odvahu. „Co jsi zač?“

Dwyr už se chystal odpovědět, ale děsivá podívaná mu zmrazila slova na jazyku, a jen díky tomu si stihl uvědomit, že prozradit své jméno by mohlo být krajně nebezpečné. Hlavou mu stihlo problesknout ještě *Malyr*, falešné jméno, které mu vymyslela Neiala na hranicích Nevritu, ale které jim už tehdy nadělalo dost problémů. Potom se mu konečně vybavilo jméno, jež by snad žádné nepříjemnosti vyvolat nemuselo... „S-Stelt,“ vykoktal.

Krutý pohled si ho dlouho zkoumavě prohlížel. „A co tady děláš?“

„Já-, já jsem spadl...“

Tvrdá rána pěstí do břicha ho poslala do hlubokého předklonu. Na zádech mu přistál loket a on se poroučel do kolen.

„Co – tady – děláš?“ zopakoval velitel s důrazem na každé slovo.

„Zabloudil jsem,“ zaskuhral Dwyr drže se za břicho. „Uviděl jsem tu loď na moři a byl jsem zvědavý, co se tady děje.“

„Ukažte mu to,“ odvětil voják otráveně. „Ať se může rovnou zapojit.“

Dwyr slyšel, jak se velitelovy kroky vzdalují. Potom ho zezadu popadly dva páry rukou a surově ho postavily. Vojačky ho vyvedly ven.

„Že jsme ho tam radši nenechaly,“ mručela nespokojeně jedna z nich. „Chytíme potenciálního špeha, získáme otroka... a za odměnu schytáme celonoční hlídku!“

„Zas nás tam nikdo neuvidí,“ namítla spokojeně druhá. „Vezmem si tam *posily* a pořádně si ten večer užijem.“

Přišli k pracující skupině na pobřeží. „Tak jo, *dobrovolníčku*, tady je tvůj nový domov. Byl jsi zvědavý, co se děje... tak teď to budeš vědět. Vy nám stavíte lodě a my vám s tím trochu pomáháme a hlídáme vás. Motivujeme, když je potřeba.“ Její posměšný tón nedával prostor k pochybám, jak taková motivace vypadá.

Přivedly ho k jednomu z vojáků stojících kolem. „Najdi mu nějakou práci. Právě se k nám přišel připojit, tak bude mít jistě ještě plno sil.“

„Síť možná, ale světla už moc není,“ bručel si muž pod vousy, zatímco Dwyr odváděl na konec řady otroků. Vojačky je nechaly o samotě, zřejmě aby si zařídily své večerní plány.

Voják ho připoutal k volným okovům, které byly k řetězu pevně přivařené, a teprve pak mu dal do ruky sekeru. Nebyla to obyčejná sekerka, jak si v první chvíli myslel. Její ostří bylo mnohem delší a od topůrka se rozbíhalo rychleji. Už od pohledu bylo tupé, přesto by Dwyr nejspíš dokázal se sekerou svému vězňovi ublížit. Zůstal by však připoutaný na řetězu a nijak by si nepomohl. Raději proto věnoval pozornost dalšímu Korvelíňanovi, tentokrát neozbrojenému, který vojáka nahradil, aby mu dal pokyny.

„Podívej,“ ukázal na protější konec klády, který už dostával tvar obrovského trámu. „Takhle přesně ten strom osekáš a tvůj soused to zbrousí. Tak mu zkus neuseknout ruce. A kdybys náhodou trpěl záchvaty hrdinství, myslí na to, že na té lodi se bez nás nezachráníte. A bez lodí zemřete i s celým Nakrylem.“

Dwyr zůstal překvapeně stát.

Muž si jeho užaslý výraz špatně vyložil. Povzdechl si a skoro soucitně ho poklepal po rameni. „No jo. Tohle tady už dlouho nebude. Zachránil ses vlastně na poslední chvíli, pokud tě našli až dnes.“ Přísně stáhl obočí a jeho přátelské chování se rázem vytratilo. „Tak už makej, nemáme na to celou noc!“ Otočil se a vrátil za zbylými třemi Korvelíňany, aby dál pozorovali jejich práci.

Dwyr se podíval na protější konec klády a odhadoval, kam zarazit sekeru. Potom se do rány pořádně opřel a udeřil do dřeva.

„Počkej,“ zarazil ho vedle stojící muž. „Takhle to akorát tak zničíš a stejně s tím ani nepohneš správným směrem. Osekávej to po menších kouscích ze strany. A dej si pozor ať to nepřehzeneš. Za jediný zub zbičují nás všechny. Takže to osekej jen tak, jak si troufneš, pak to dobrousím.“

Poslechl ho a začal do klády sekát více ze strany. Aspoň tak měl chvíli čas přemýšlet...

Korvelíňané je chtěli odvést s sebou... tedy, aspoň těch pár „vyvolených“, kteří pro ně otročili. Anebo to byla jen vábnička, aby udržovali klid, i když jim dali do ruky nástroje, co by se daly použít jako zbraně? Třeba se zítra probudí a zjistí, že loď i s jejich vězniteli je pryč.

Něco mu ale napovídalo, že to, co mu strážce říkal, byla pravda. Koneckonců, při budování nového světa na ně čeká spousta fyzicky náročné práce, a pokud jim zbývalo místo na lodích, neexistovala levnější pracovní síla než otroci. I na lodi pro ně jistě najdou využití.

Na chvíli se vrátil myšlenkami do přítomnosti, aby si prohlédl svou práci. Od požadovaných rozměrů byl stále ještě daleko. Ponořil se proto zpět do hlubin svých myšlenek.

Zachránil ses na poslední chvíli, slyšel znovu Korvelíňanův hlas. Měli tedy odcházet brzy... Nejspíš až dokončí práci na těch pěti kládách, které před nimi ležely. Možná o nějaký ten den později, pokud nepracovali jen na náhradních dílech, a bude je potřeba vsadit na místa, kde chybí.

Přemítal nad bohatou výbavou velitelova stanu. Jistě chvíli potrvá, než vše přestěhují na loď. Nakonec ji ale z výpočtu vyloučil. Bude je to stát nanejvýš pár hodin, a půjde to stěhovat spolu se zbytkem tábora. Otrásl se. *Máme jeden, nanejvýš dva dny*, uvědomil si.

„Co to děláš?! Dávej přece pozor,“ zasyčel na něj vedle stojící vězeň.

Dwyr zamrkal a shlédl na kmen před sebou. V jednom místě už ho i svou tupou sekerou prosekal do hloubky tolik, že jen sotva mohli hádat, jestli to přehnal, nebo se trefil. „Promiň,“ zašeptal a začal díru rozšiřovat do stran. Tentokrát už se raději soustředil na práci. Plán vymyslí později.

Stín útesu za nimi se stále prohluboval, až plynule přešel v noc.

„Tak dost, vy flákači!“ zazněl hlas jednoho z vojáků. „Odložte nástroje a jde se spát!“

Poslechli ho, jen Dwyr na okamžik váhal. Až na zasyčení svého souseda odhodil sekyrku do písku.

„Kdyby ji u tebe našli, mohl bys být rád, kdyby tě jen zbičovali,“ vysvětlil mu, zatímco voják, který Dwyr připoutal, přešel na začátek zástupu, sebral řetěz a odváděl je pryč. Zbylí tři vojáci si stoupli kolem a kontrolovali, jestli všichni vězni uposlechli jejich pokyny.

Dwyr rychle sklopil zrak a šinul se za ostatními. Až když vojáky minul, odvážil se zase trochu zvednout hlavu a rozhlížet se po okolí. Nic zajímavého už ale neviděl. Provedli je několika řadami stanů, kolem tlumeně hořících ohnišť, pak přes trochu volnější prostranství

k poslednímu příbytku, který stál stranou všech ostatních. Byl dokonce větší než ten velitelský, především na délku, ale jak Dwyr velmi rychle zjistil, bylo to, protože se o něj dělila asi stovka lidí, mezi nimiž bylo i deset dětí. Venku před vchodem stála dvojice vojáků ležerně se opírajících o svá kopí. Když se pracovní oddíl přiblížil, narovnali se trochu v zádech, ale k pozoru to mělo stále daleko.

Nahnali je dovnitř, kde byl v podstatě jen volný prostor. Pouze hned za vchodem ležela na zemi hromada hrubých tkanin, které jim zřejmě měly posloužit jako příkrývky. Každý vězeň se u hromady zastavil a jednu si vzal. Potom se stále ještě spoutaní do dlouhého řetězce uložili na písčitou zemi, aby si odpočinuli před dalším náročným dnem plným sekání a broušení.

Jediný Dwyr dlouho ležel a zíral na stanové plátno. Jednak protože pracoval jen zlomek toho, co ostatní, ale hlavně protože musel vymyslet co dál. Chvilí jen naslouchal dvěma vojákům před jejich stanem, kteří spolu o něčem živě diskutovali. Mluvili však tlumeným hlasem a on ležel daleko, takže z jejich hovoru mnoho nepochytil. Jen to, že se na své stráži dokáží zabavit a jejich pozornost zřejmě hned tak neopadne.

Největším problémem pro něj ale zůstával řetěz, který i teď v noci obepínal jeho ruce. Ostatní zajatci se zdáli být se situací celkem smíření, a s jejich pomocí příliš počítat nemohl. Stejně tak se bez nich ale nemohl nikam pohnout. Ani pro klíče.

Nakonec usnul s nadějí, že jeho přátelé ho tam snad nenechají a pomůžou mu utéct.

Prudce otevřel oči. Venku svištěl ledový vítr a potmělý stan naplňovalo chrápání a tiché oddechování ostatních spáčů. Vojáci na stráži mlčeli. Přemýšlel, jestli jim jen došlo téma k hovoru, nebo jestli mohli usnout.

Potom pochopil, co ho vytrhlo ze spánku. Pod něčí botou znovu zaskřípěl písek. Někdo tam byl a vkládal veškeré úsilí do toho, aby se pohyboval zcela neslyšně.

Dwyr s bolestnými grimasami pomalu zvedl hlavu. Škrábance a modřiny z předešlého večera o sobě konečně daly vědět a každý pohyb byl najednou nevýslovně těžký. Podíval se směrem, odkud zaslechl kroky naposledy. I v okolní tmě rozpoznal temnější stín, který se v tu chvíli zastavil, jako by zkameněl.

Chvíli se na sebe jen dívali. Aspoň si to Dwyr myslel, ale v hluboké noci to nešlo poznat. Zadržel dech a čekal, až se postava znovu pohne.

„Dwyre?“ ozval se nejistý šepot.

Dlouze vydechl. Byla to Neiala.

„Tady,“ šeptl v odpověď.

Stín se dal znovu do pohybu, tentokrát trochu rychleji a mířil přímo k němu. Za okamžik už u něj poklekl a ze tmy se vynořila dívčina tvář.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se, zatímco zkoušela v zámku jeho pout první ze tří klíčů na velkém železném kruhu.

„Jo, jsem... Kdes sebrala klíče?“

„Měli je vojáci před stanem.“ Druhý klíč zapadl, a když jím otočila, zámek cvakl a pouta se rozskočila. Několik spáčů kolem po nepříjemném zvuku otráveně zamlaskalo, nezdálo se ale, že by se někdo probudil. Tvrdá práce je zřejmě naučila využít čas určený k spánku do poslední minuty.

Neiala se přitočila k dalšímu vězni a natáhla se po jeho poutech.

„Počkej!“ sykl Dwyr. „Co to děláš?“

„Co asi...“

„Nech je tady, nemůžeme je pustit.“

„Co?“

„Potom.“ Opatrně se zvedl a kličkoval mezi spícími těly k východu. Neiala ho váhavě následovala.

Za stanovými chlopněmi na ně netrpělivě čekali i ostatní tři společníci a u jejich nohou dvě bezduchá těla strážných. Vysoko na

obloze svítily bílý měsíc Kalur a červený Otur, ve vodě pod nimi se vlnili jejich dvojníci. Všude kolem se proháněl divoký vítr a vířil mračna písku, která je nepříjemně štípala v očích. Na druhou stranu to aspoň mohlo odradit vojáky od nečekaných procházek.

Strýc ho povzbudivě poplácal po zádech. Když ale uviděl v závěsu za ním pouze Neialu, zamračil se. „Co je?“ sykl podrážděně. „Kde jsou ostatní? Máme snad plán.“

Dívka jen bezradně pokrčila rameny.

„Poprosil jsem ji o to,“ vložil se Dwyr, než se stihne strhnout hádka. Několikrát zakroužil rameny a protáhl si záda. „Nemůžeme je pustit,“ vysvětlil. „A myslím, že by ani nešli. *Oni* je chtějí vzít s sebou. A to jsme přece chtěli i my... Takže se nemusíme vrhat do žádného útoku s nejistým koncem. I kdybychom totiž vyhráli, loď je kus od pobřeží a nejspíš už schopná plavby... I kdyby jen krátké. Stačilo by jim najít si jiný klidný kus pobřeží, a za další dva, tři dny odrazí definitivně. Pokud nezahlednou rozruch na pobřeží, rozhodně poznají, když se k nim místo stovek vojáků s otroky vydá dvacet přeživších.“

„Chceš říct, že to všechno bylo zbytečné? Že tvůj otec položil život za to, abychom je nakonec stejně nechali udělat, co chtějí?“ obořil se na něj strýc.

„Ne... nebylo to zbytečné. Takhle s nimi můžeme poslat i svobodné Nakrylany, kteří v novém domově poslouží jako symbol těm zotročeným.“ Významně mu pohlédl do očí.

Malvor po krátkém zaváhání přikývl. „Ale jak to chceš udělat?“

Dwyr letmo pohlédl na strážné u jejich nohou. „Tihle jsou dost velcí, aby jejich šaty nebyly na mamce a na Neiale příliš nápadné. Bude to stačit, aby se dostaly na loď, a tam už se někde ukryjete. Pro tebe a Cestora budeme muset najít nějaké adepty v táboře.“

„A pro tebe,“ připomněla Neiala. „Přece se nepoplavíš jako otrok.“

„Nepoplavím,“ souhlasil Dwyr, ale dál to odmítl rozvádět. „Pojďme pro ty šaty.“

Nechali obě ženy o samotě a začali se proplétat mezi stany vojáků. Opatrně nahlíželi dírami ve stanových chlopních a hodnotili výšku spící postavy uvnitř, nakolik jim to příkrývky umožňovaly.

Dwyr jednoho našel jako první, a hned k sobě naléhavým gestem přivolal Cestora. Ukázal na něj, pak na stan v jasném znamení, ať napadne vojáka uvnitř, a sám pokračoval dál. Co nejpřímější cestou k velitelskému stanu, který hledal on.

Až dosud nenarazili v táboře na žádné hlídky. Korvelíňané se zřejmě žádného útoku příliš neobávali. Jeho marná naděje, že by přes noc nemuseli hlídkovat ani u velitelského stanu, ale zhasla rychle jako svíčka ve větru. Na stráži byla jiná dvojice než to odpoledne, nevypadala však o nic méně odhodlaně ani ostražitě.

Byla to podivně nesourodá dvojice. Ten vpravo byl tělnatý a malý i na poměry Korvelíňanů. Hlavu měl lysou, zato bradu mu zdobil rezavý plnovous, který se táhl až k jeho pasu. *Ten by mohl být opravdu trpaslíkem jako z pohádek*, napadlo při tom pohledu Dwyra. Mnohem víc ho ale zaujal druhý voják, který byl nejspíš dokonce vyšší než on sám, a kdyby nebyli uprostřed tábora malého národa, ani okamžik by nepochyboval, že je to Nakrylan. Vůbec poprvé také viděl, nebo i jen slyšel o muži Korvelínova národa, který by měl dlouhé vlasy, a tomuto muži spadaly hnědé lokny na záda a končily v oblasti lopatek. A přece z rysů jeho obličeje bylo patrné, že je to muž, byť měl tvář oholenou dohladka.

Jeho oblečení by na Malvorovi rozhodně nepůsobilo na první pohled malé. S hořkou jistotou ale musel myšlenku zavrhnout... I kdyby se jim podařilo oba muže neslyšně zabít, jeho strýc a Cestor by museli zaujmout jejich místa před stanem velitele, a ten své strážné nepochybně dobře znal. Ne, Malvor bude muset najít jiného vysokého vojáka. A on zase jinou cestu dovnitř.

Kousek se stáhl a jinou uličkou mezi stany prokličkoval až k zadní stěně velitelova příbytku. Zatím si ale vybral jiný a menší, který stál naproti, a opatrně do něj nahlédl. Byl prázdný.

Už už se chtěl otočit a pokračovat k dalšímu, kde by snad našel vojáka se zbraněmi, ale rozmyslel si to. Za zběžnou prohlídku nic nedá, třeba najde něco dostatečně ostrého i tam...

Malý prostor vyplňovala z půlky tlustá podložka z hrubé látky podobné té, pod níž strávil noc on s ostatními vězni. Na této ovšem byly pečlivě složené dvě další pokrývky, jemné, jako by byly upletené ze samotné vody. Jedna zřejmě sloužila svému majiteli jako polštář. *Spíš majitelce*, opravil se Dwyr, když viděl, jak úhledně vyrovnané jsou věci v druhé půlce stanu. Byla tam malá stříbrná truhlička s runami, kterým nerozuměl, vyraženými ve víku. Vedle ní ležely dva smotané svitky a pak tenká kniha nadepsaná jen jako *tabulky*. Následoval kalamář a tři pečlivě seříznuté husí brky, tři hromádky oblečení vystavěného do dokonalých komínků, další truhlička, tentokrát ze dřeva a železa, a úplně v rohu vedle stanových chlopní vak srolovaný do roličky.

Sklonil se k dřevěné truhličce a pokusil se odklopit její víko. S potěšením zjistil, že není zamčená, a ještě víc ho potěšilo, když uvnitř našel malý lesklý nožík s dřevěnou rukojetí, kterou se majitelka nejspíš kdysi pokusila přebarvit na růžovo, ale výsledek byl jen mdlý. Pro něj však bylo důležité, že čepel byla ostrá jako břitva a svažovala se do špičky menší než jehla.

Vyklouzl ze stanu ven a připlížil se k zadní stěně velitelova obydlí. Opatrně propíchl látku a pomalými pohyby, aby trhající se vlákna nenadělala nejmenší hluk, začal řezat směrem dolů.

Když měl otvor asi deset centimetrů na výšku, prsty ho roztáhl a nahlédl dovnitř. Podle toho, co viděl předchozího dne odpoledne, tušil, že by v tomto rohu nemělo nic překážet, chtěl však mít jistotu.

Vevnitř se stále drželo tlumené světlo dohořívajících ohňů a vrhalo na stěny pohyblivé stíny. Odněkud zleva se ozývalo tiché oddechování. Jinak ale místnost působila prázdně, sloužící na noc odešli.

Kousek před ním byl jeden z košů na oheň, jediný, v němž už netancovaly plamínky a světlo vycházelo pouze z řeřavých zbytků dřeva. Byl ale dost daleko na to, aby se kolem něj mohl protáhnout dovnitř. Znovu se proto pustil do řezání, aby díru prodloužil až k zemi.

Vklouzl do stanu a tiše se plížil ke stolu. Svítky dosud ležely na jeho horní desce. Spáč v rohu něco zamumlal, ale neznělo to nijak poplašeně, takže ani nezaváhal a pokračoval pořád vpřed. Velitele zkontroloval rychlým pohledem, až když byl u stolu. Korvelíňan k němu byl otočený zády a vypadal hluboce pohroužený do svých snů.

Po jednom začal brát svítky ze stolu a co nejtíšeji si je ukládal do náruče. Pak vyklouzl ze stanu ven stejně tiše, jako předtím dovnitř.

V předklonu spěchal zpátky ke stanu, kde nechal Cestora. Zevnitř právě vycházel muž v uniformě Korvelínova národa, a přestože to byl Dwyr, kdo s tímto nápadem přišel, v první chvíli se dost polekal.

„Odnes ho ke stanu s vězni,“ přikázal Cestorovi a vydal se hledat Malvora. Našel ho víc na sever, než by mu bylo milé, společnými silami ale dokázali i druhého mrtvého vojáka odnést nepozorovaně.

„A kde máš teda převlek ty? Co to je za svítky?“ zeptala se Neiala sotva se vrátili a ukazovala na roličky pergamenu, které si Dwyr přinesl v podpaží.

„Vydrž. Musíme je nejdřív schovat.“

„Na to nemáme čas ani náradí,“ namítl Cestor.

Dwyr zavrtěl hlavou. „Nemusíme jim kopat hroby. Jen je odneseme na kraj mezi skály. Odplouváte brzy, takže by snad smrad nikoho varovat neměl...“

„Jak: *odplouváte*?“ vykřikla Neiala. Hlas jí skřípal nebezpečím, ale i obavami.

„Pst,“ tišil ji Dwyr. „Potom to vysvětlím. Ted' musíme odnést ty mrtvoly.“

„Ale...“

„Potom! Ted' ho vezmi za nohy.“

Ve dvojicích odtáhli čtyři těla k útesům až na samém jižním okraji pobřeží a posadili je za nízké balvany, tak aby je od tábora nebylo vidět. Vedle nich potom složili i dva z mečů, které si nesli z Argsbow a čtyři, o které obrali vojáky nad táborem a v něm. Dwyr si vzal zpět ten svůj, který dostal v Tóminhlanu a urazil s ním celou dlouhou cestu, zatímco ostatní doplnili své převleky o zbraně zabitých.

Když se zase vrátili ke stanu s vězni, už to Neiala nevydržela. „A teď už vysvětluj!“

Dwyr je všechny přelétl nervózním pohledem. Nedalo se nic dělat, teď už jim to říct musel... „Já s vámi nepojedu.“ Zvedl ruce, aby zabránil námitkám, k nimž se právě všichni čtyři nadechli. „Nerozmlouvejte mi to. Vzal jsem jejich veliteli svitky s plány lodí, a chci se pokusit přesvědčit lidi, aby se připravili a pokusili se je vystavět. A až nadejde konec, ať mají šanci následovat Korvelňany. Nebojte se, najdu si vás.“ Ve skutečnosti nevěděl, jestli mezi svitky, které sebral je vůbec nějaký, který aspoň vzdáleně s loděmi souvisí, ale to jeho společníci nepotřebovali vědět. A za pokus to stálo.

Rozhostilo se hluboké ticho. Slyšeli jen chrápání vězňů skrz vlající chlopně stanu.

„Zůstanu s tebou,“ vyhrkla Neiala.

„Já taky,“ přidala se Tysie.

Dwyr razantně zavrtěl hlavou. „Ne. Potřebuju, abyste jely s ostatními teď. Kdyby to nevyšlo...“

„Tak tě tu nenechám samotného!“ přerušila ho matka.

„Mami, prosím.“ Dwyr se nutil ke klidu. Věděl, že tyto námitky přijdou, a přitom ani bez nich by to pro něj nebylo snadné. Pořád doufal, že ho třeba ostatní překvapí a ulehčí mu to. Kéž by ho nějakými slovy podpořil aspoň strýc... Pohlédl na něj, ale Malvor jen stál a upíral na něj ztrápený pohled. Aspoň teda nic nenamítal a jen čekal, jak to dopadne. „Musí s nimi jet svobodní, aby jim svobodu připomínali,“ vysvětlil matce.

„Tak s nimi pojedou Malvor s Cestorem a Neialou!“

„Já ho tady nenechám!“ ohradila se dívka.

„Musíte! Obě. Najdu vás, slibuju. Ale toto byl od začátku *můj* úkol. My jsme navíc zabili čtyři jejich strážce na dost důležitých místech, kde si na rozdíl od těch spících všimnou, když bude někdo chybět. A začali by pátrat a odhalili ten zbytek. Ne, oni byli čtyři a vy jste taky čtyři. Musíte zůstat všichni, abyste je nahradili.“

„Tak zůstaň i ty,“ žadonila Neiala.

Dwyr se smutně usmál. „Někdo ty svitky ukrást musel. A i kdybych se vykašlal na ostatní Nakrylany a vrátil je, tak ten rozpáraný stan už neopravíme. Ne, karty jsou rozdané tak, jak jsou. *Musí* to být tak, jak říkám.“

Viděl, jak se matce třese brada, a do srdce ho bodla dýka lítosti. Chytil ji za ruce. „Mami, bude to dobré. Než se naděješ, budu u vás.“

Pevně ho objala. „Já vím. Dej na sebe pozor a pospíchej.“ Popotáhla, ale slzy statečně držela zkrátka.

Sotva ho pustila, vrhla se mu kolem krku Neiala. „Nechod,“ vzlykla. „Nějak to vymyslíme. Pojď s námi.“

„Vážně to nejde.“

Políbila ho na tvář a zklamaně se kousek stáhla. Pustit jeho košili ale odmítala. Stála tam s hlavou skloněnou a netečně zírala na jeho nohy.

Něžně její ruce sevřel a pomalu odtáhl.

Malvor ho objal a poplácal po zádech. „Zabili jsme jich šest, nahoře hlídali čtyři,“ zamumlal mu do ucha, tak aby je ostatní neslyšeli. „Ale rozumím ti.“

„Oficiálně byly nahoře jen dvě ženské. Ten zbytek si tam vzaly na ukrácení noci,“ vysvětlil strýci. Potom se otočil k Cestorovi. „Tóminhlan bude první, koho varuji. Zachrání se.“

Podali si ruce.

„Věřím ti,“ odpověděl Cestor. „Doufám, že se brzy setkáme.“

Ještě naposled je všechny přelétl pohledem. *Sbohem... navždy*, řekl si v duchu, a i tam zněl jeho hlas hrozně stísněně. Snažil se ale zachovat úsměv na tváři, aby nepobrali sebemenší podezření.

„Cestor s Malvorem zůstanou tady u vězňů,“ řekl, když si opět věřil na to promluvit nahlas. „Mami, ty a Neiala se mnou půjdete ještě nahoru. Měly tam stát dvě vojačky, tak ať to souhlasí.“

„Opatruj se,“ zavolal za ním Malvor naposled.

Potom už Dwyr s oběma ženami zmizel za stanem. Ještě rychle nařízal plachtu i tam, aby se vysvětlilo, kudy utekl, aniž by zabil stráž, a pak už se pustili do kamenitého svahu ke stezce. Jen doufal, že Korvelíňané budou natolik spěchat – anebo ještě lépe bát se možnosti, že ovládal kouzla a s jejich pomocí se osvobodil z pout – že nebudou nijak zvlášť pátrat po tom, jak se mu to povedlo, a nebudou trestat nepozornou stráž.

Nahoře stále ještě ležela čtyři nehybná těla. Jedna z žen, které Dwyr zařaly, v ruce držela otevřený měch, z nějž se linula vůně červeného vína, většina alkoholu už se však stačila vsáknout do její uniformy. Druhá žena se v těsném obětí a s kalhotami staženými ke kolenům tiskla k jinému vojákovvi, který měl hlavu zabořenou do jejího krku, tvář plnou nehasnoucího chťiče. Čtvrtý voják byl rovněž muž a zřejmě jako jediný stihl zaregistrovat, že se něco děje. Jemu jedinému se totiž do tváře stihlo prodrat překvapení, strach, a dokonce i vzdor. Pravou ruku měl sevřenou naprázdno, jak mu útočníci vyrvali zbraň, ale jestli ji stihl použít nebo aspoň tasit, to Dwyr nemohl říci.

Odtáhli je za křoví, za nímž se jen před pár hodinami schovával s Cestorem.

„Pokud se pleteš a odjedeme později, najdou je,“ poznamenala Tysie. Neiala jen netečně stála a hleděla na Dwyr, jako kdyby ho snad ani neviděla.

Dwyr nevěděl, která z těch reakcí ho štve víc. Vidět tu netečnost v dívčině tváři mu rvalo srdce, ovšem toho, co řekla jeho matka, se v hloubi duše děsil také on. Na pohled to na sobě ale nedal znát a

přinutil se k sebevědomému tónu. Poklepal prstem na svitky, které odnášel. „Pokud to neměli v plánu doteď, tak až zjistí, že jim chybí, zvednete kotvy, jen co si seberou saky paky...“ Rychle k matce přistoupil, jednou rukou ji objal a políbil na tvář. *Mám tě moc rád*, řekl jí aspoň v duchu, když nahlas se neodvažoval. Bylo by to příliš nápadné loučení.

Odstoupil a stejným způsobem se ještě jednou rozloučil i s Neialou. Ihned toho zalitoval, protože pustit ji teď na konci všeho bylo ještě těžší, a dlouho se musel odhodlávat, aby to udělal. Nakonec ale o krok odstoupil. Ze všech sil udržoval stále stejnou tvář, jako kdyby se nic nedělo.

Usmál se a povzbudivě na ně kývl. „Dávejte na sebe pozor.“ Potom se otočil a s veškerým přemáháním udržel vyrovnaný krok, jímž zamířil pryč.

„Bud' na sebe opatrný,“ zaslechl ještě dvojhlasé zašeptání za svými zády. Potom se jejich životy rozdělily navždy.

Epilog: Začátek

Dwyr procházel ulicemi pustého Argsbow. Poté, co se rozloučil se svými společníky, vrátil se na sever do Tóminhlanu a studoval jeden svitek za druhým – jak ty z Tóminhova domu, tak i ty z Argsbow a ty, jež ukradl Korvelínanům na pobřeží. Jeho naděje se naplnily a časem se mu podařilo najít plány, s jejichž pomocí začali budovat velká plavidla schopná daleké cesty na jih a na východ. A tak, když vzplála obloha na severu a lidé pochopili, že na Nakrylu už je opravdu nečeká nic než smrt a jedinou záchranu skýtá útek přes moře, byli připravení a během několika dní odpluli.

Od té doby uplynulo už více než dvacet dní. A Dwyr strávil každý ten den přemítáním, zda se rozhodl správně. V hlavě mu stále zněl jeho poslední rozhovor s Keretem. Ten na celé nalodování dohlížel a k velkým plavidlům odrážel s vůbec posledním člunem. Teprve tehdy pochopil i on, že Dwyr s nimi nepůjde. Stáli tehdy na pláži ve stínu Pavoučí skály a pozorovali ohně na severu.

„Nemůžu odejít,“ vysvětlil druhému muži tiše.

„Proč? Máš tam matku... A taky Neialu! Copak ji nemiluješ?“

Dwyr odvrátil zrak, tak aby společníka ani koutkem oka neviděl, a on tak nemohl zahlédnout bolest v jeho očích. „Miluju... proto jsem jí nedovolil, aby tady zůstala se mnou.“

„Ale proč teda *ty* zůstáváš?!“

„Já vidím na konci cesty jen zajetí... Závod jsme prohráli, a i když tam nakonec dostaneme Nakryl skoro celý, bude to nový Cor Teamol... Ne Nakryl.“

„Tady za chvíli taky nebude!“

Dwyr se usmál. „Ne, to nebude.“

„Tak proč si nezachrániš život?“ Keretův hlas už samou naléhavostí přeskakoval.

„Protože pro mě to život není!“ ohradil se Dwyer trochu příkřeji, než zamýšlel. „Promiň, já jen... radši dožiji krátký plnohodnotný život tady, než abych měl sice dlouhý, ale prázdný život za mořem.“

„Život s Neialou je pro tebe prázdný?“

„Život bez svobody, v pravidlech a útlaku. *Ten* je pro mě prázdný. Nechtěl jsem, aby kvůli mně zemřela tady, když chce žít, a stejně tak nesmím svoje rozhodnutí podřídít tomu, že ji miluju. Musím se smířit s tím, že naše životy patří do dvou různých příběhů.“

Dlouho jen mlčky zírali do dálky.

„Ať se Stelt stará o Neialu dobře,“ řekl Dwyer. Pak už si jen podali ruce na rozloučenou.

A přece, i když nad tím přemýšlel den co den, tak pokaždé přišel vždy k jedinému závěru. Že by se tak rozhodl znovu a znovu... a znovu.

Kroky ho vyvedly na severní hradby, odkud mohl pozorovat ohnivý oblak, který mezitím zakryl celý obzor, kam jen oko dohlédlo. Každým dnem byl blíž a blíž, už se dalo i rozeznat jednotlivé cáry, které se jako prsty natahovaly po životě před sebou. Dole se do nich jako dva zuby zakusovaly hory spojené dlouhým skalním obloukem.

Už pár dní přitahovaly jeho pohled, poněvadž v okolním ohni, jako kdyby zářily tajemným černým světlem.

Potrásl hlavou, aby vytěsnil vzpomínky na loučení. Všude kolem se rozstříkly kapky potu, který mu ve stále větším horku v proudech stékal po celém těle. Napil se z vaku, který nosil poslední dobou vždy po ruce. Voda v něm byla odporně teplá, ale chladnější už by na Nakrylu nejspíš ani nenašel.

Zkřivil tvář odporem. Útěchou mu mohlo být aspoň to, že už to nebude trvat dlouho. Ještě pár stupňů a bude mu všechno jedno.

„Tak fajn,“ řekl si ulepenými ústy nahlas. Co ostatní odešli, zvykl si mluvit sám k sobě, aby slyšel v okolním tichu alespoň nějaký zvuk. „Nakonec, proč tam nejít? Tam se přece mamka s taťkou poprvé potkali.“

Sestoupil po schodech k bráně a vykročil co nejpřímější cestou k horám. Teplota stoupala stále rychleji, a než se dostal k úpatí, sotva popadal dech. Přesto se odhodlaně pustil do svahu, jen co dopil poslední vařící kapky ze svého vaku. Kámen pod jeho rukama už byl také dost rozpálený, a Dwyr na okamžik zaváhal. „Vevnitř to bude jako v peci,“ zachroptěl. Potom ale pokrčil rameny a pokračoval. Zvědavost byla silnější.

Skalní oblouk, který obě hory spojoval, byl asi sto stop vysoko. Na výšku měl přibližně sedm stop a na šířku něco přes tři stopy. Mech, který ho kdysi halil svou měkkou pokrývkou, byl ten tam. Zbyl jen holý kámen a v jeho středu temný kruhový otvor. Doplazil se k němu po čtyřech a napůl propadl, napůl se spustil do jeho hlubin.

Překvapeně zamrkal, protože i když byl vzduch stále horký, ve srovnání s teplotou venku, tam byla téměř zima a dýchalo se mu mnohem snáz.

S hekáním se zvedl a oprášil si odřené ruce. Na spálené kůži to bolelo, jako kdyby ho mučili žhavým železem, tak toho raději ihned nechal. A místo toho se vydal chodbou na východ, tak jako před mnoha lety jeho otec, když hledal místo, kde by mohl Tysii učit kouzlit.

Poslepu kráčel temným tunelem a rukama nataženýma do stran se dotýkal stěn, aby se neztratil. Jen po pár krocích ale tma zmizela, jako když uhodí blesk, stěny se rozestoupily a před ním se vynořila rozlehlá louka, už od prvního pohledu příliš velká, než aby se vměstnala do malé hory. Uprostřed ji protínal divoký potůček, který se řítíl ze skalní stěny na severu a zase mizel v kamenné hradbě na jihu. Po obou jeho stranách stála řada jabloní a lip, stále stejně svěžích jako na začátku léta, a jejich větve se pohupovaly ve větru, jež jemně čechrál travnatý porost. Dusivé horko nadobro zmizelo a ohnivé mraky také jako by se rozplynuly. Vysoko nad přízračným světem visela jen blankytně modrá obloha.

Dopotácel se k vodě a lačně hltal doušky chladné tekutiny. Potom se natáhl na záda a po tváři se mu rozlil úsměv. Tak na samém konci přece jen našel kouzla... i když trochu jinak, než jak zamýšlel jeho strýc.

S touto myšlenkou nakonec usnul.

Nevěděl, kolik času uplynulo, než se vzbudil. Kolem něj bylo stále stejné jasné světlo, silně však pochyboval, že v hoře někdy nastává noc. Ponořil ruce i nohy do studené vody a užíval si její proudění přes svou spálenou kůži.

Opláchl si obličej a vstal. Ještě jednou se rozhlédl po okolí, kdyby snad našel něco, co by mu napovědělo, kolik zatím uplynulo času, nebo jak daleko je ohnivý mrak. Přízračná krajina ale mlčela. Povzdechl si. Potřeboval zjistit, kolik je hodin a jak pokročila ohnivá bouře. Kdyby to neudělal, zvědavost a nejistota by ho brzy sežraly za živa, dlouho by to nevydržel. Lepší bude zjistit to hned...

Osvěžený spánkem a čerstvým vzduchem a vodou rázoval zpět k tunelu a k otvoru, kterým dovnitř pronikalo jasné světlo. Chytil se za okraj... a rychle zase rukama ucukl. Bylo tam něco zvláštního, něco, co šimralo skoro jako...

Potrásl hlavou. Muselo se mu to zdát.

Natáhl ruce a opatrně ohmatal okolí otvoru. Překvapením mu poklesla čelist. Opravdu tam byl mech.

„To jsem byl vážně tak mimo, když jsem přicházel?“ zeptal se otvoru nad hlavou. Byl by přísahal, že tam předtím byla jen holá skála.

Vyskočil a snažil se chytit mechu, aby se mohl z jeskyně vyškrábat ven. Porost byl překvapivě vlhký a kluzký a trvalo dlouho, než se mu podařilo vylézt nahoru.

„Jak tudy mohli rodiče chodit,“ zamručel si pro sebe a konečně se postavil a narovnal. Rozhlédl se kolem sebe. „Já spím...“ vydechl úžasem.

Krajina kolem přímo zářila zelení a voněla svěžestí. Ve vzduchu poletovali komáři, vážky a včely. Ze stromů se nesl zpěv ptáků a mezi kmeny kličkovala stáda zvěře. Na místě, kde ještě nedávno stálo kamenné město Argsbow, se rozprostíral nekonečný les, jež sahal až k úpatí hor. Krajinou se proháněl divoký vítr, v němž dováděli pestrobarevní motýli a na to všechno svítilo z oblohy chladné ranní slunce.

Opravdu to bylo jako probudit se do snu. A támhle! Ne, nezdálo se mu to! Mezi stromy se opravdu mihla ohnivě červená ještěrka větší než vlk. Salamandr ale rychle zmizel v houští, jako kdyby věděl, že ho pozoruje. Spíš ale jen hledal vhodné horké místočko, kde by mohl nahřívat své tělo.

Dál přejížděl ohromným pohledem krajinu, která mu byla tak cizí, a přece tak známá. Snažil se prorazit temnotu lesa a najít nějaké další zvíře. Snad dalšího salamandra, aby věděl, že ho jen nešálil zrak! Aby pochopil, co se to stalo...

V tu chvíli se mu nad hlavou ozval zvuk, jako když se vítr opře do obrovské plachty, a přes Dwyrá přelétl stín. Instinktivně se příkrčil a vzhlédl. Právě včas, aby spatřil velkého draka, jehož černé šupiny se v jasném slunečním svitu leskly jako drahokamy, jak hrdelním řevem ohlašuje příchod nové éry na Nakryl.

Poděkování

Od sepsání trilogie Ztracených Legend uplynula dlouhá doba a jsem opravdu moc rád, že je toto čekání u konce. Nemůžu ale říct, že by se tato odmlka nevyplatila, přinesla mi totiž řadu zážitků, které místy posloužily jako inspirace. Mimo jiné bych tedy měl tentokrát poděkovat třeba i neznámému muži, jenž se uprostřed noci rozesmál na ulici šíleným smíchem a odpověděl mi na otázku, jak by se dala uprostřed noci odvést něčí pozornost. Ale to jen tak na okraj a pro odlehčení. Na to, abych vyjmenoval vše, tady není dost místa.

Teď už bych se ale rád dostal k jádru svého poděkování, kde musím jako vždy poděkovat především ilustrátorce Petře Karlíkové za obrázek na obálce této knihy. Dále pak své sestře, jež stála na počátku mé záliby v psaní knih, a Jindřichu Martínkovi, s nímž svou tvorbu již po léta konzultuji a vím, že se mohu vždy těšit na zajímavé připomínky. Nelze zapomenout ani na dvě nejvěrnější čtenářky, jež mě při každé příležitosti pobízejí k další tvorbě a ptají se, kdy si budou moci přečíst další knihy. Mám-li je jmenovat, jde o Jarmilu Kafarovou a Terezu Štenclovou.

A jako vždy končím obrovským poděkováním Tobě, milý čtenáři, neboť jsi dal příběhu šanci a dočetl jej až do konce. Doufám, že se Ti líbil, a slibuji, že se budu snažit o další zajímavý a napínavý příběh i napříště.

O autorovi

Martin Vavruša se narodil 12. června 1995 ve Zlíně. V raném dětství ho starší sestra Michaela inspirovala k tvorbě knih, které však v té době neměly s fantasy nic společného. K tomu se autor propracoval až ve svých jedenácti letech po přečtení Paoliniho Eragona, což ho motivovalo k napsání vlastního fantasy příběhu. Ten byl nicméně velmi podobný uvedenému románu, a to i po řadě přepracování a spojení s dílem spřáteleného autora Jindřicha Martínka. V roce 2008 se ovšem Vavruša pustil do práce na první verzi trilogie Ztracených Legend. Tento příběh byl ještě značně nevyzrálý, a v následujících letech tak autor celý příběh přepracoval. Mezi roky 2015 a 2017 nakonec byla celá trilogie zveřejněna v omezeném počtu výtisků, ale i zdarma na internetových stránkách v elektronické podobě.

Po tomto období přišla delší odmlka, kterou využil k dostudování bakalářského i navazujícího magisterského programu v oboru aplikované statistiky na Univerzitě Palackého v Olomouci a k nástupu na pozici data analytika v chemické laboratoři, kde pracuje i v okamžiku dokončení této knihy.

Nyní, čtyři roky po zveřejnění posledního dílu Aryvův odkaz, přichází volné pokračování příběhu Ztracených Legend, jež nese název Zapomenuté legendy. Mezi náměty však řádků spíše přibývá, a tak toto dílo jistě nebude poslední.

© text: Vavruša Martin, 2021

© ilustrace na obálce: Karlíková Petra, 2021

Vydal Martin Vavruša

SNP 1172, Otrokovice

Vytiskla Nová Forma s.r.o.

Česká 195/20, České Budějovice

1. vydání

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv

Kontaktní email: Mar12Vav@seznam.cz